

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Suhm, Peter Friderich.; af P. F. Suhm.
Titel Title:	<u>Smaae-Skrifter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt og faaes til Kiøbs hos August Friederich Stein, 1772-1776
Fysiske størrelse Physical extent:	1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

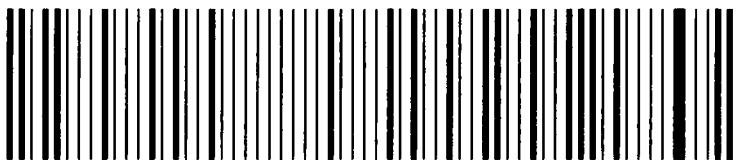
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. 108
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

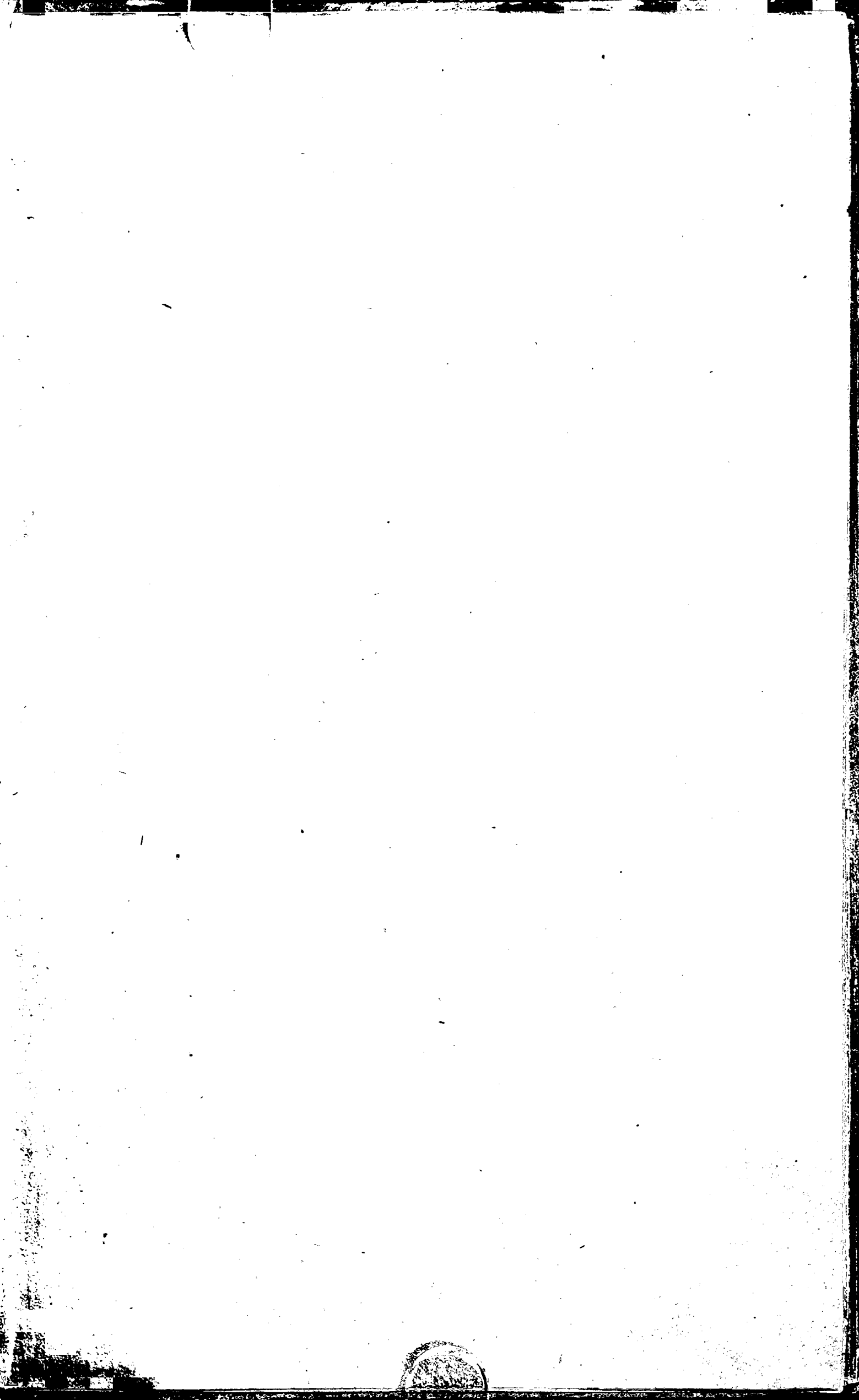

1 1 52 0 8 05239 X

+ Rex

X

Smaae = Skrifter

af

P. F. Suhm.

Idyller

og

Samtaler.

Kjøbenhavn, 1772.

Trykt og sæes til Kjøbs hos August Friederich

Steig, boende i Skidenstrædet

i No. 171.

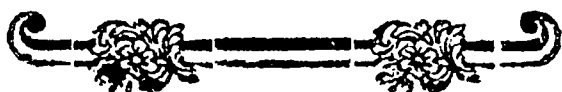

Fortale.

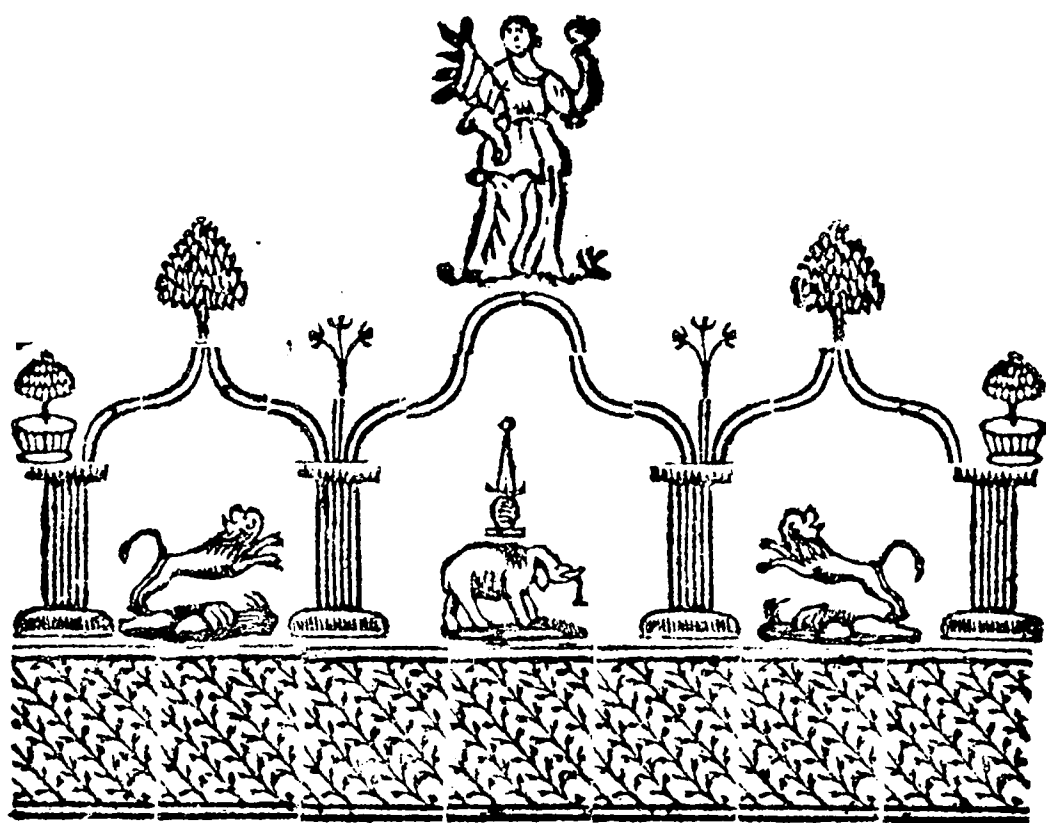
Glade og rolige Timer paa Landet have frembragt dette Foster. En Theocrit, en Virgil, en Pope, en Gesner har jeg søgt i nogle Idyller at efterligne; thi Segrais og Fontenelle bor ey komme i nogen Betragtning. Men udi de fleste haver jeg fulgt mit eget Genie, og somt jeg fandt, at dem manglede det stille Sprog, den fine Stil, den liflige Belklang, som egentligen efter Regler tilskrives Idyllen: saa besluttede jeg at føye dertil det Navn: Samtaler. Ja jeg har søgt i endeel af dem at foreene sammen noget af Idyllens Væsen, med Samtalens Hæftighed, Munterhed, Styrke, og undertiden Bidskhed efter Luciani Maade.

Hvorvidt dette mit Dyemærke er bleven opnaaet, overlades til andre at dømme om. Udi de Stykker, som føre Græfiske Navne, har jeg meere villet nærme mig den egentlige Idylle; men i de, som have Nordiske Personer, har jeg menet, at vore Forfædres Bildhed kunde og tillade mig at skrive noget stærkere. Maaskee nogle ville synes, at endeel af dem ere et Slags Fortællinger; Mig er det lige meget, hvad De ville kalde dem, naar de kun behage. De saa hiit og her forekommende Vers haver jeg ikke ladet afstrykke, som man gemeenligen pleyer; men jeg meener dog, at de ere noksom betegnede, Deels derved, at der ofte forud tales om Sang, og deels derved, at hver Linie af Verset begynder med et stort Bogstav.

Brynhild.

Brynhild og Haldan.

Bryn. **H**er saae jeg sidste Gang min elskte
 Fridleif. Her svore vi hinan-
 den ævig Troskab. Her søyede vi Mund
 til Mund. Mine Læber hestedes her til hans.
 Her var jeg hans. Alt var! Du Frena,
 Du saae vor reene Elskov; uskyldig smile vi
 til hinanden; uskyldig, ligesom Du til Od-
 dur. Alt er nu borte; Haab, Liv, Enst,
 Glæde. Skoven er en mere grøn, Solen
 har tabt sin Glæde. Dette forhen behage-
 lige

lige Stæd er nu fælt, og derfor mig fiært.
 Min Hiord vansmagter, mine Faar vantri-
 ves. Alting er ude. Freya, giv mig
 Fridleif igien, eller tag mig i Din Bos-
 lig. (Hun sætter sig ned.)

Hald. Skionne Brynhild! altid saa
 bedrøvet. Hvi stedse saa forrignfuld. Ofte
 har jeg villet nærme mig, Omhed for
 Din Smerte har afholdet mig. Uds den
 i min Barm, den beste Geed i min Hiord
 skal være Din.

Bryn. Al Haldan! Hiord, Geed,
 Faar, intet glæder mig meere. Behold
 derfor Din Geed. Trost haver ey Sted
 i mit Hierte. Fridleif er borte.

Hald. Fridleif? han, den raske,
 den unge, den muntre, den suilde Fridleif;
 han? var han Din?

Bryn. Ja, den elskværdige, den
 troe, den yndige, den bestandige Fridleif;
 han var (hun sukker). Grumme Kan, Du
 alleene er Skyld i, at han ikke er. Hvi
 slugede Din Velge ikke ogsaa mig. Hvi
 lod jeg Fridleif fare alleene. Fælles dreve
 vi Faarene ud paa Marken; fælles jøge vi
 dem hiem igien. Den Mælk, som de mal-
 fede, den drak Du. De Ofte, som jeg
 pres-

pressede, dem aad Du. Men disse glade
 Dage ere forbi, som en Røg ere de for-
 svundne. Al at jeg havde fulgt med dig,
 i det mindste kunde vi da have døet i hin-
 andens Favn, min Aand have blandet sig
 med Din, naar vore døende Læber havde
 udstammet det sidste Farvel. — Hvilke
 fiorten Dage! Men see Haldan, see her
 Sporet af den elskværdigste unge Person.
 Tusinde Synse gav han mig her, her i
 Freyæ hellige Lund. Hun saae det, og
 skinte da med dobbelt Klarhed, listende sig
 frem bag Træerne. (a) Tusinde Synse
 giver jeg igien disse Godspoer. Dog Skyg-
 ge! Jeg raaber, mig svares ikke. Jeg
 sukker: ingen agter min Klage. Han, som
 agtede den, han som aftenrede mine Glæ-
 des Taare, han som lagde mit Hoved i
 sit Skød, han som levede for mig, han
 er død, borte, forloren, og jeg sidder her.

U 4

Hald.

(a) Gemeenligen forstode vore Fædre Maanen
 ved Freya, men da de blandede Freya
 og Freyer sammen, saa kan det gierne
 tillades en Hyrvinde, at gjøre Maanen
 til Freya.

Hald. Yndige Hyrdinde! Stor er Din Sorrig, men andre have fristet lige Skæbne, ja vel grummere. Tillad mig at lindre Din, ved at fortælle min; min som langt overgaaer Din, og derfor bør sætte Grændser for Din Smerte.

Bryn. Hvorvel intet kan bringe mig til at glemme min Sorrig, saa tillader jeg dig dog at forsøge, om det er mueligt, at jeg i nogle Øjeblik kan sætte den til Side, for at høre paa Dig, Du guddommelige Skald. Tag Din Harpe, og stem dens høieste Toner.

Hald. I Bierge giver Gienlyd af min Klage, Du Skov send min angestfulde Stemme tilbage, I Vinde hylér mig imod; Du Søe oprør Dine Bølger! Min Siæl bruser, hylér, hviner end meere i mig. Solen opstaaer, stolt reiser den sig af de blaae Bølger, i majestætisk Pragt triner den frem; Naturen leer den i Møde, klæder sig i sin spraglede Pynt, og dunster Balsom ud. Saa smilede Sigrid imod mig. Enksalige Dage, I ere forbi. Korte, som Natten midt om Sommeren. Hastige, som Hvirvelvinden. I bortsmæltede, ligesom Sneen for Solen. Da trod-
fede

sede jeg Odin selv i Lyksalighed. Ikke
 vilde jeg bytte med ham. Ak nu liig
 Baldurs Fader. Stor var din Smer-
 te for Baldur. Større min for Sigrid.
 Du har Guddoms Kræfter; men jeg, jeg
 føler Mennesket alt for meget. Paa
 hine Høje, der sloge vi Haand i Haand;
 Odin var vort Vidne; Thor anraabtes om
 Hielp. Ved et naadigt Blink viste han
 sig. Et Blink, Billede af vor Lyksalig-
 hed. Vore Arme vare sammensnoede, to
 Siæle gjorde til een, Tankerne stode af-
 malede i vore Dyne, mine Kinder blussede
 af Begjærlighed, dine af jomfruelig Und-
 seelse; vi mærkte, vi saae, vi funde? intet
 uden os selv. Den gandske Verden var
 indsluttet i os, vi vare os selv nok. Druk-
 ne af Bellyst, og Skioldunger og Ynglin-
 ger vare ikke til, Odin selv forsvandt for
 vort Sind. Hvorfor ikke ævig saa? Hvor-
 forte ere de glade Dneblif! Dog altid
 glade, saa længe vi vare sammen. Nu
 hørte vi Faarenes Brægen, nu Hestens
 Brinsken, nu Drens Brølen, nu Perkens
 Slag, nu Frøens Dvækken. Men hvor-
 for tier nu, nu alt? Naturen sørger, Dy-
 rene ere tause, Fuglen synger en meere:

Sigrïd er borte. Græsset haver mistet sit
 Farve, Blomsteret sin Lugt: Sigrïd er
 borte. Søen udbryder i hule Sukke;
 Vindene storme imod hinanden, Sigrïd er
 borte. Maanen er mørk; Solen er bleg;
 Sigrïd er borte. Ja hun er borte, den
 Ranke, den Sneehvide, den Forsøvede. Min
 Glæde er borte. Vant var jeg at gaae
 paa Jagten; forbandet være den Dag, da
 Bue først kom i min Haand. Haren var
 da en angenem Byrde for mig; Som et
 Pant paa min Kiærlighed lagdes den for
 Sigrïds Fodder. Jeg gaaer ud, i Bus-
 sken rører det sig, Maanen var sprunget did
 ind; Bue tages, Pilen flyver. Brist
 Hierte, brist i tu, Vil sid i det; flyder
 I Taare! Giver Vand I Dyne! Det
 klare Dye er luft; ævig luft! Min
 Haand, min Pål, mit Hierte! Endda
 spillede Din Siæl paa mine Læber; mit
 Siæl suede Din Siæl begiærligen i sig:
 fra den Tiid lever ikke jeg, men Sigrïd i
 mig. Gid min Siæl maatte beboe Dit
 Legeme. Sex Aar ere forbigangne, endda
 sidder Pilen her, her (leggende Haanden
 paa sit Bryst). Jeg iler, jeg flyver, død
 segnede jeg i Dine Arme, dog en som sæde
 vanlig;

vanlig; Forvorpne Medlidenhed, som kaldte mig igien til Livet, for at døe stedse. Ofte satte jeg mig. for at følge Dig efter; Udi Freyre Sal at fortsatte vor Elskov. Men Straf fortiente jeg, at leve er Straf. (Taare hømmede hans Sang, og Harpen faldt af hans Hænder).

Bryn. Store Skald. Min Sidel var færdig at forlade sin Bolig, imedens Du sang. Din Sorrig opslugede da min; men nu vender den med dobbelt Kraft tilbage. Dog kan Dit Tab ey lignes ved mit; thi Du har ingen Fridleif mistet. Verden giver ingen Glæde meere; I Valhalla bliver den eene at finde. Men Mørket minder at gaae herfra.

Othar og Eric.

Oth. **S**ønt flaaer Lærken nu, og glæder sig ved Dagens Komme. Stilliken quidrer i Lunde. Sødt er det at arbejnde. Frøen hopper i Moradsen, vækker og raaber. Skov-Duen klynker i Træerne. Sødt er det at arbejnde. Myren indsamler Vinter = Føde. Tødderen klukker for sin Mage. Sødt er det at arbejnde.

Eric. Hvorledes kan Du ved saa tungt Arbejnde siunge? Grov Du endda for Dig selv og Dine, men nu maae Du adlyde Din Huusbondes Røst.

Oth. Det er sandt, men naar denne Grav er færdig, og jeg faaer ledet Baudet fra Torve = Mosen, saa tillader min gode Herre mig, at have Resten af Dagen for mig selv.

Eric. Vel nok, men naar Du er udslættet, hvorledes formaaer Du at arbejnde meere ?

Oth. Det skal jeg strax siige Dig. Saa snart mit foresatte Arbejnde er til Ende, iler jeg hjem; min troe Signe tørrer Sveden af

af mit Ansigt; mine fire Smaae omfavne mine Knæ. O, hvor godt smager da Maaden. Da lønnes jeg for mit Arbejde; da opmuntres jeg til nye Mene. Træt er det da at drage Plougen, at binde Hummelstænger om den høye Aft, at omgiærde Marken med Staver, at besnære Fisken i Nættet.

Eric. Men den hele Dag gaaer jo paa saadan Maade bort med Arbejde. Jeg vilde derimod gjøre mig til Gode, strække mig under den skyggesfulde Teg, og indsove ved Ravnens Skrig.

Oth. Hvorfra skulde da Signe faae Føde? De Smaae vilde da skrige efter Brød. Træt kommer jeg hjem, med Solens Nedgang forlader jeg Arbejdet. En Skaal med Mælk staaer færdig, hurtig skyn-der sig Signe; fremsætter de røde Jordbær paa Bordet, eller og Multen, plukket af Myren; Stundom praler det sorte Brombær i vort Maaltid, og undertiden ligger den kru- sede Orret paa Fadet, nylig fanget i Bækken. Andre Lider, anden Føde. Vinteren frem- bynder Sild, Lorsk, Fugl, fanget i Snære eller forrasket ved den hastige Pil; og efter alt dette, hvorledes meener Du, at jeg er til Mode, naar jeg, bedækt med Bjerne-Hu- den,

den, trykkes af Signe til Hendes kydsffe
 Bryst. Er dette en værd at takke Alfader
 for? Var jeg ikke glad, hvo skulde da være
 det?

Eric. Du veed saa liffigen at male
 Din Tilstand, saa jeg næsten skulde misunde
 Dig, dersom en bedrøvelig Erfarenhed en hav-
 de lært mig, hvor tung den er; thi vi ere jo
 dog ifkun Tralle. Kone og Børn har jeg ikke.
 Denne Enfsalighed mangler mig, og den maae
 Du gierne beholde; thi da jeg neppe kan føde
 mig selv, hvorledes skulde jeg da føde andre;
 Udi Kone og Børn seer jeg intet andet, end
 Byrde.

Oth. Men har Din Herre en over-
 ladt Dig et Stykke Jord til Eghed, lige-
 saa vel som min Herre, og hvorfor føder den
 Dig ikke, uden alleene fordi Du ingen troe
 Medhielperinde har!

Eric. Torne og Tidsle vore paa den;
 af Nælder er den begroet; Skarntyden prun-
 ker der i Stædet for Byg, og Skingræs er
 min Havre.

Oth. Tag Spaden, grav Jorden
 om, opryk Tidslen, forbrænd Tornen, lad
 Plougen gaae over Marken, og da skal det
 gule Syn glæde Dit Øye; Rugen skal bøye

sig,

sig, og frembyde sig til Seglen; Havren skal affalde, hvis Du en skynder Dig med at afmeje den.

Eric. Tiden forslaaer en til at udsrette det mig paalagde Arbejde; Unde Ord, Skielden og Stokken ere min visse Løn, naar jeg fremstiller mig for min Husbonde, og endda vil Du, at jeg skal arbejde for mig selv. Kan man og stedse arbejde? Behøves en Hvile? Jo, I trætte Hænder, I stive Arme, I smertefulde Been, I behøve Hvile, hvis I ikke skulle ligge under Arbejdet; men gid I gjorde det, gid mine Øyne vare lukte, og jeg skilt fra saa megen Plage.

Oth. Hvor er Dit Arbejd i Dag, og hvortil er Du sat?

Eric. Jeg skulde indelukke et Stykke med Misgiærde; men saasnart Opsynsmanden forlod os, snigede jeg mig bort; thi Arbejdet var for strængt, og der bliver desuden mere end Tiid nok til at svede; Snart bliver jeg vel opsoegt, og da vee min Rng. Men hvorlunde er det mueligt, at Du kan arbejde uden Ophær, vedblive Din Forretning, og endda tale med mig.

Oth. Nu indseer jeg, hvi Tidster begroe Din Alger, hvi Hunger nager Dit Leegeme,

geme, hvi Misfornøielse hærsker i Dit Sind, hvorfor Din Herre er saa streng. Frugtbar Flittighed, du Glædens Moder, du avler No- lighed af dig, du forskjønner den hele Natur, du kryder Maden, du alleene giver let Søn; Tiden bortflyver med Orne-Vinger under din Skjgge. Uelendige Eric! Klag en over Skæbnen, en over Din Herre, en over Ti- den, men anklag Dig selv. Hver Stand er lykkelig, endog vor Trælle- Stand; Alfader har givet mig en god Herre, men maaskee alle Trælle kunde have gode Herrer, dersom alle Herrer havde gode Trælle. Forsøg eengang Eric, med Flittighed at formilde Dyrshands- den. Hvo veed, om Du endnu ikke kunde komme til at rose hans Fromhed, og Din Her- res Godhed.

Eric. Jeg arbejnde ligesom Du? Være paa Færde om Natten med Uglen, og om Dagen med Bjørnen. Men før vil jeg taale min Skæbne.

Oth. Ulyksalige! hvis Kaar en kan forbedres. Ligesom Fisken elsker Vandet, Fuglen Luften, Giedden Barken, Ræven Gaassen, Ulven Faaret: saa elsker Du Lad- hed. Dine Lemmer gispe, Din Siæl sover. La! være Dig Alfader! at Du og frembragte

Flit.

Flittighed, Din Dotter, som ævig smiler med Ungdoms Smil, Legemet med Lethed, Hurtighed, paa hvis Pande ævig Noe staaer tegnet, i hvis Dyne ævig Fryd tindrer; den bestandig grønne Gran omkranser Din Tinding, den aldrig salvende Furre er i Din høyre Haand, og den mørke Barkie i Din venstre. Stedse skal jeg følge Dine Spor, De Spor dryppe af Honning, Mælk rinder af Dine Bryste, Du mangfoldiggjør Hiorden, ved Dig bugner Træet af Frugt, Jorden bær sin Grøde, og vilde Dyr fordærve en Algeren. O Alfader! lad mig stedse elske denne Din Dotter, lad Tiden glide bort for mig under hendes Ringer, og lad mig ved hendes Smil opvaagne i Gimle, i Selskab af Signe og af de Smaae.

Eric. Behold Du Din Flid, Din Signe, Dine Smaae, Din Eved, Dine trætte Lemmer; Heller vil jeg underkaste mig den knudrede Stok, end længer høre paa Din fædsommelige Sang.

Mirtil, Menalcas, Palæmon.

Mirt. **S**kyggesfulde og høytidelige
 Lunde; I ere stedse ærværdige for mig,
 thi i Eder saae jeg først min Amaryllis;
 I vare Vidne til den rene Lue, som hun
 optændte i mit Hierte: Aldrig seer jeg
 Eder, uden Amaryllis rinder mig i Sinde;
 Eders Echo svarer mig Amaryllis; Eders
 Blomster dunske mig Amaryllis imod.

Men. Lutter Amaryllis, Du har
 intet andet end Amaryllis i Hovedet, og
 dog kan hun en regnes imod min Glycerium,
 men forsvinder ligesom Dampen for
 Solen.

Mirt. Ubefindige Menalc, som vil
 sætte Din Glycerium imod min Amaryllis.
 Lad Palæmon, som følger med Dig, dem-
 me, hov af os der elsker hæftigst og best,
 og deraf slutte, hvis Kiæreste fortiener
 Prisen; Thi den som har opvaft den æd-
 leste Lue, bør og ansees for den beste.

Men.

Men. Vel; jeg er fornøjet hermed. Palæmon være vor Dommer, saasfremt han selv vil.

Pal. Tiden minder vel, at jeg skulde drive disse Faar hjem, men hvo kan imodstaae den Drift, at høre tvende saa nypperlige Sangere. Men lader os imedens hvile under denne store Bøg.

Mirt. Hvad Priis vil Du udsætte? Det beste Faar af Hiorden skal være Dit, saasfremt Du vinder.

Men. Efter min Fader besidder jeg en Kande af Balbirk; Alcidas udskar den med en konstig Haand. Han udskar Venus blot, ligesom da Hun steg af Havet, den venstre Haand fuld af Tang; Med den højre stryger Hun en Løve, som slikker Hendes Fodder. Vingede Cupidines strøe Blomster paa Hendes Hoved, og i Hendes Barm. Nogle af dem binde Løven med Blomster-Lænker. Den Kande skal være Din, men vind den først.

Pal. Unge Hyrder, Tiden hortgaaer, mine Faar længes efter Stalden, og jeg end mere efter Eders Sang.

Mirt. Som den hvide Kleyer er for Bienen, Egen for den skønne Ornade,

Havets blaae Bølger for den sneehvide Nym-
phe, Endymion for Mattens Hersterinde, saa
er Du o Amaryllis for mig!

Men. Fuglen elsker Myg, Turtel-
Duen sin Mage, Hiorten forfølger Hinden,
og Hunden holder sig til sin Herre, saa holder
jeg mig til Dig o Glycerium!

Mirt. Amaryllis gaaer; Rosen vover
under Hendes Trin. Hun aabner sin Mund,
og Balsom aander ud. Nympherne staae
stille, og spørge iblant hinanden, hvor denne
ukjendte Nymphe har opholdt sig saa længe?
Diana standser i sin Fart, og lader af Misun-
delse Raaggeret falde.

Men. Lilier fremspire under Glycerie
Spoer. En liflig Rosmarinlugt udgaaer af
Hendes Mund. Fauner og Satyrer skue
til, og blusse af Elskov. Paris vilde en have
røvet Helena, om han først havde seet Dig.

Mirt. Cupido vankede engang om i
Skoven uden Forretning. Han fandt Ama-
ryllin sovende. Af Raadhed kastede Han
Blomster paa Hende. Sagte kastede Han
dem; thi jeg vil en vaagne min Moder, sagde
Han. Noget efter mødte Han Venus.
Moder, tiltalte Han hende, hvi nu mindre
skien end før. Kan da en Dødelig bedrage

Dit

Dit Syn, svarede den yndige Venus; Ere Cupido's Dnye saa dumme, at de ikke formaae at skielne imellem Amaryllin, og Elskovs Gudinde. Kom selv, betragt, foel og dem, var den lille vingede Guds Svar. Venus lod sig føre af ham; Forundringsfuld stod hun stille, saae, sukede, fravendte Dyuene, og blev rød som Blod.

Men. Engang forraskede jeg Glyce-rium i Søve. Den lette Vesten-Bind blottede Hendes Bryst. Mig var en anderledes til Mode, end naar man gaaer i en Skov, og seer ind en anden, skilt ved et ringe Giærde fra den første: Saaledes saae jeg paa Hendes denlige Ansigt, og need i Hendes Barm; Gierne vilde mine Dnye hæste paa det første, men end hellere paa den sidste. De tvende klare Stierne skjode Liv og Lust fra sig, i det Hun vaagnede. Uvis vankede mit Dnesyn paa dem; Ket ligesom Vandringens Manden, der gaaer paa et høyt Stæd; En færsk Søe, omkrandsset med Skove, ligger paa Hans høyre Haand. Og en anden færsk Søe paa hans venstre, liig den første, og dog ulig, begge prunkende af adskildte lige Skønheder. Dette behagelige Syn, den friske Lust, den blide Udsigt giere, at Han snart kaster Dnet til den

ene Side, snart til den anden. Rigesaa
 uvis henrykt var jeg. Du er værd at
 elskes, sagde jeg, og Du er ogsaa værd
 at elskes; I ere det værdige begge toe.

Dirr. Naar jeg skuer Dit Ansigt,
 milde Amaryllis, da synes mig at
 see Maanen i sin liflige Pragt. Sod
 Henrykkelse betager mig. Jeg føler først
 intet uden Dig, og tilsidst intet. I Begyndelsen
 leer den hele Natur ad mig; hver Fugl er
 Rattergal, hvert Vand Hippocrene,
 hvert Træ Eder. Midt om Vinteren
 smiler da Foraaret. Men legger Du
 Din Haand i min Haand, saa vil jeg ikke
 bytte med Jupiter selv; Lad Juno længe
 nok regiere i Himlen: Amaryllis er mig
 alt. Alting farer sammen i eet, alt andet
 forsvinder; Amaryllis er alt. Midt paa
 Dagen, da Solen var højest, lagde Du
 Din Haand i min. Sagte stryger Du
 med den anden paa min Kind; Jeg vaagner,
 og see Solen er nedgaaet. Mine Læber
 vare da hæstede paa Din Haand. Timer
 vare bleve eet Øyeblik. Saa elske, saa
 frydes de salige Siæle udi det glade
 Elysium. Der hersker et bestandigt Nu,
 alting er Eet.

Men.

Men. En bortdrive Glycerium og jeg Tiden saa ilde. Vi elske med Jld og med Lue, men vi kiende dog altid os selv, vi ere os altid selv bevidste. Vi sige tusinde Gange til hinanden: Du er elskværdig. Vi føye Haand i Haand, vi favne, vi kysse, vi — Træt heraf gaae vi til vor Hiord; Undertiden spiller jeg paa min Fløite: Enten hører hun til, eller og gælender hun den med sin Sang. Skion er hun, den Skionneste iblant alle, men der ere og andre Skionne. Et stiaalen Drekast vinker undertiden ad dem; Kixlen vredes da Glycerium, og vor Elskov vender tilbage med fornede Kræfter.

Mirt. Timer bortgaae, og jeg formaer en andet end at skue, at betragte, at føle. Glæde hæmmer mine Ord. En sagte Haandtrykken vidner om Dit Hjertes Tilstand o Amarnlli. Eige for Dig sætter jeg mig. Med Glæde male vi hinandens Billeder i vore Dyne. Dybt seer jeg ind, ind i Din Siel. Dit skionne nudige Dække, Din Jordiske Boelig elkes vel af mig, og hvo kan skue den, uden at elske; Men Sielen, den er det min Attraae egentligen gaaer til. Vore Siæle betragte og fornemme hinanden. Vi svinge os i Beyret, langt over

alle Himle, til det Sted, hvor idel Klarhed
 hersker; Da see vi Mistanke, Brede, For-
 trydelse, Had, Uvind, Eetsindighed, Uroe,
 Bankelmødighed, Ujævnhed lagde under vore
 Fødder. Vi brænde da af rene, af pure, af
 himmelske Luer. Saa vilde Minerva elske,
 om hun kunde elske. Da hude vi Sngdom,
 Skikkelses Forandring, Tid, Fraskillelse,
 Døden selv Trods, at kunne i mindste Maade
 forandre eller formindske vor Kiærlighed. Tun-
 gen er for svag til at udtrykke dette, Spro-
 get mangler Ord. Glæde vælter ind paa os,
 Tanken fatter ikke det vi føle; Sappho og
 Anacreon vilde her blive stumme. Kiælnes
 Haandklap, afbrudte Sukke; Dyne, hvorudi
 Sielene staae udtrykte; Limeviis udsagde:
 Jeg elsker Dig. Dette maler stærkere end
 en Flod af de zirligste Ord, end en Skare af
 de meest vel klingende Vers. Maaneder
 gaae, Aar forsvinde, endda er vor Elskov-
 den samme. Nu staaer Amaryllis for mig,
 hiffet seer jeg Hende, i den hellige Lund hvor
 Hun mig evig Trofskab. Min Amarylli giv
 mig Din Haand. (Han rækker sin Haand ud,
 og tager den først efter nogen Tid tilbage, fal-
 dende i en dyb Taushed).

Men.

Men. Den Forelskte Sværmer,
 Drømmer. Men Glycerium, vi vide at foree-
 ne Elskov og Lyst, vi gjøre en Kjærlighed til
 Marter. Lad Mirtil længe nok vandre i hine
 høye Kredser; Jeg springer med min Glyceria
 i Kap. Uden Begeme vilde jeg ikke elske hende,
 og skulde hun døe i mine fjerreste Aar,
 ikke vilde jeg vedde den beste Bue i min Hiord,
 at jo Galatea, Lycoris eller en anden kunde
 optænde nye Lue i mit Hjerte. Rimeligen
 tænker Glycerium ligeledes, men det foruro-
 liger ikke mit Sind. Nok, at vi nu elske
 hinanden. At kysse, at klappe, at favne, at
 skærtse, at lee, det være min Deel. Elskov-
 ven i de Elysske Marker overlader jeg gierne
 til Dig Mirtil.

Pal. Solen haver allerede skullet sig
 bag hin Lund, det er derfor Tid at ende
 denne Kamp. Menalcas elsker som de fle-
 ste; Bore Hyrder og Hyrdinder kunne let
 følge hans Spor. Den Elskov er maaskee
 mere naturlig, men var jeg Amaryllis, da
 vilde jeg heldst elskes af Mirtil. Giv derfor
 Handen fra Dig Menalcas, og tilstaae, at
 Mirtil er Din Overmand, og at Amaryllis
 overgaaer Glycerium.

Probe.

Frode.

Hagbarth, og Koric.

Hagbarth gaaer krum af Alder, hældende sig paa en Stav. Han siger: Tredive Aar er nu forløbne, siden jeg forlod mit Fæderneland. Ueenighed herskede der allevegne. Odin rasede allevegne. Ven var en sikker for Ven; En Broder for Broder, ja en Fader for Søn. Forvorpne Tid! Uukværdige Fæderneland; da jeg ikke kunde hielppe dig, forlod jeg dig. I fremmede Lande søgte jeg Krigen. Nu er jeg endelig efter saa lang Tids Forløb kommet tilbage for dog at døe og begraves her, i Dig o kiære Fæderneland. Man haver og sagt mig, at Urolighederne ere stillede, og Frode, som nu regierer, berømmes allevegne.

Kor. Hisset seer jeg en gammel Mand, krum og nedbøyet ligesom Haslen, naar dens modne Frugt afplukkes; Den høvede Kiæp truer dens Grene, de drages imod Jorden, og give yndig Føde af sig. Men

tag

tag Kiæppen bort, strax stige de i Benret
 igien, og knæuse; Ligefaa er der noget Høyt
 i denne Mands Mafyn. Mon troe han er en
 Uldødelig, som haver paataget sig menneskelig
 Skikkelse. Jeg maae tale ham til. Vær
 værdige Mand, hvis hvide Skæg vidner om
 Din Alder, og hvis Mafyn spaaer Hønhed.
 Siig mig, er Du en Uldødelig, som viser
 Dig for os, eller hvo er Du, saastremt Du er
 Menneske.

Hagb. Menneske er jeg, og skal
 strax videre oplyse Dig, naar Du først vil
 underrette mig, om det er Sandhed, som
 Rngtet fortæller, at Frode regierer dette Land
 i Fred.

Ror. Sandhed er det; Fred hersker
 allevegne, og haver nu i nogle Aar hersket.

Hagb. (Sukkende dybt) Da var det
 ikke saaledes i min fremfarne Tid. Borger
 hvæssede Sværd imod Borger. Om Dagen
 turde ingen lade sig see paa Landevenene, og
 om Natten dristede man sig ikke til at belure
 den listige Nattergal; Naar man tænkte tryg-
 gest at sove i sin Seng, omspændte den for-
 ræderste Lue Huset, og Biælkerne fulde ned.
 Hvad Fienden havde lævnet, det opaad Lan-
 dets Judsødde. Disse Dyrne have seet Mødre
 dræbe

Frode, vor gode Konge; nu har Stevens Klint ti Gange været bedækket med Snee, og Fred haver imedens omgierdet vore Land demærker.

Hagb. Raader Du da en gammel Mand til, at ende sine Dage her, og mener Du, at han kan troste sig ved at leve saa længe i Fred, indtil han selv vil søge hen til Odins Bolig. Men den lange Ven og Mathed minde mig om at søge Hvile. Kom min Ven, og lad os finde den under hiin Bøg, og fortæl mig der om Frode.

Nor. Som Du vil; De Ringe bør adlyde de Gamle. Og endstisndt jeg ikke har Erfarenhed nok for at give Dig Raad, saa raader selv Tingen Dig til, at slaae Din Boepæl op i det lykkelige Land, som derhos er Dit Fæderneland; Lykkelig, fordi Frode behersker det. Men da jeg ikke formaaer værdigen nok at tale om saa god en Konge, saa tillad mig at fremføre den Sang, som Regnald, vor Egns beste Skald gjorde i Fjor, og som alle vi Hyrder have vedtaget aarligen at synge paa den Dag, Alfader meddeelte os saa herlig en Gave. Er Du ikke hermed fornøjet?

Hagb.

Hagb. Biffelig; Thi Sang kildrer
endnu mit gamle Dre.

Nor. Tier I Jaar; afbrøder en
ved eders Brægen min Sang. Du Dre
vær stille, og opfyld en Luften med din
Brælen. Ingen Vind fufe i Træernes
Tøppe. Intet forurolige min Sang; Thi
jeg vil fange om min Konge, den Store,
den Gode, den Bife, om Frode vil jeg
fange. Jeg faae Stæder nedfaldne i
Gruus, Palladfer fløsfede, Hytter afbrænd-
te, Laarne nedrevne, Landet øde for Ind-
vaanere, Algeren begroet med Torne, En-
gen fuld af Band; jeg faae Faderen van-
ke om i Skoven, tilfidsft afmægtig at segne
til Jorden, og forbande den Dag, da han
avlede; Moderen fonderrev med egne Hæn-
der fine Børns Indvolde, flikkede deres
Blod, og høyt haabede derved i Nastrand
at fordobble Straffen af fine Forfølgere,
og indviede dem til Løfe, Hæl og al deres
Sælfkab. Hæv Dig Midgaards Orm,
bruse o Regir Dine Bølger, lad dem reise
fig, overfkyll, og Sieland er en meere,
anden Gang reise fig og Fyen forsvinder.
Fenris Uly aabne din Strube, lad det
umaalelige Rum fra Jorden til Himlen
kun

kun blive eet Gab for Dig. Saa ønske-
 de jeg, saa bad jeg, træt af saa megen
 Jammer. Men hvad viser sig? Nye Stæ-
 der opstige af Jorden, skønnere end de
 forrige; Taarner knuse høyt i Lusten, Pal-
 ladser prunke, Hyrden smiler i sin Hyttes
 Dør, Jndbyggere vrimle paa Benene, Ager-
 ren gulner af Freyrs Gave, paa Engene
 dandser den unge Hyrde med den milde
 Hyrdinde, Moderen degger Barnet i sit
 Skød; Gid jeg see Dine Børnebørn, beder
 hun høyt, og alle istæmme med hende; Fa-
 deren beklager, at han for seent haver avlet,
 og at Odin en haver tildeelt ham den gamle
 Haldans Skæbne. Hvorfra kommer denne
 Forandring? Vestenvindene hviffe mig imod,
 en synlig Gud har gjort dette. Odin bød
 Frode at opstige paa Fædre Stoel i Reyre, og
 strax forsvunde indbyrdes Tvedragt, Riv,
 Strid og Uelændighed; De Danske jagede
 nu den flygtige Fiende, forundret over hvor-
 dan det gik til, men dog jaget. Søerøve-
 ren hidsede hastig sine Senl, og vendte Bag-
 stænnen til Landet; Har vel Strand, som jeg
 saa ofte har plyndret, stønnede han ud, det
 skeer aldrig mere, Frode værger Dig nu;
 Svantevit skælver, at hans Prndelse skal sees

paa

paa Thors Skuldre. Hviſker i Beſtenvinde,
 hviſker ſagte, men dog tydeligen, for en at
 forſtyrre min Sang, at min Konge er ſtor;
 fører min Sang til hans Bolig. Dog ſkul-
 de Han vel agte paa Hyrdens Sang? Ud-
 ruſtet med Pantſer, med blinkende Sværd udi
 Hænde, og alt bæver for Ham; Han griber
 til ſin Bue og Fienden ſiger; Naar han op-
 ſtyder Dnenbrunnene, da ſkiuler Uretſfærdighed
 ſig; Jarler ryſte, og Herſer lade Hovederne
 ſynke. Tusinde Sorger, høje Bekymringer
 væltet om i hans Siel, og endda ſkulde han
 agte paa Hyrdens Sang? Ja, min Konge
 er god, Han er lige ſaa vel Hyrdens Fader,
 ſom Jarlens. For min Skyld ryſter Jar-
 len, for min Skyld ſkiælver Herſen, for min
 Skyld pine ædle Græmmelſer Dit Hierte, o
 Frode, jeg hæmmer Din Søn; Gierne vil
 Du live, naar Dine Børn leve vel. For
 min Skyld ſaae o Jelling, Din Landevej, den
 Kongelige Ring lagt til Bove. Skulde ſaa
 dan Konge en agte min Sang. Stemmen
 af den uſleſte Mandſ yngſte Barn, er ham
 yndigere end Nattergalens. Fremmede San-
 gere og Sangerinder vrimle ikke i hans Sal;
 hans Underſaatteres, hans Børns Frydeſkrig
 er et Chor for Ham. Beſtænket med Blod,
 med

med fiendelig Blod, dampende af billig
 Brede, omgivet med Støv og Skraak,
 huggende om sig som Odin, hurtig, utræt-
 telig, uovervindelig som han; I alt dette
 erkiender jeg den store Frode, liig mange
 af sine Formænd. Men hvo var den,
 som sagde: Væde Medborgere, sætter al
 Had til Side, og ville I hade, see der
 er Fienden, han som haver fortæret eders
 Marv, gjort eders Land øde, og eders
 Børn til Trolle; Elsker hverandre, elsker
 mig, hvis ikke, da lad en anden bestige
 min Throne, den Throne, som jeg alleene
 vil besidde, for at giøre vel imod eder.
 Min Næse skal vorde Eders Hvile, min
 Uroe Eders Røe, min Bekymring Eders
 Glæde. Saa tale ikke, de man alminde-
 ligen kalder Store, ney den Gode taler
 eene saa, Frode taler saa. Hellige Taarer,
 jeg saae eder rinde, Estertiden skal ævig be-
 vare eder. En Kalv blev frembaaret paa
 Dit Taffel. En grim Sygdom fortærede
 Dvæget. Du forbød, aldrig mere at lade
 Kalv see paa Dit Bord, saa længe Sygen
 rasede. Jeg kildre min Gane, og mine
 Børn sukke, jeg spise Landets Fedme, im-
 dens Hunger graver deres Been. Det var

E

Frode,

Frode, som taledes; og ædle Zaare, kongelige
 Zaare runde paa hans Kiuder. Springer
 I Bædre, dandser I bukke, og I sikre Kier
 udbrøler hans Lov. Træer give Gienlyd af
 min Sang, hvert Løv blive til Stemme aar-
 ligen med fornøet Kraft at udbrede hans Ære,
 til Berden staaer i Flamme. Slaaer Haand
 i Haand I unge Hyrder og Hyrdinder, og op-
 fører en Lovsang for Frode. Det I leve,
 det I nyde, det I elske, Det skulde I
 Ham. See, Kongen smiler; Hans Hierte
 fryder sig, Hans Børns Glæde udbreder sig
 paa Hans Ansigt. Noksom er Han lykkelig,
 naar andre ere lykkelige. O gode Konge,
 Menneske-Ben, sand Heldt, Fader, Du
 rette Store; Din Godhed dæmper min Geist
 ved for mange Følelser, den daaner og falder
 i Afmagt; Kan intet mere fremføre, uden
 dette eene: En Konges Godhed kom en Skald
 til at tie.

Hagbarth og Koric græde; De tie
 længe stille: Endelig siger den første: At red-
 de saadan Konges Liv ved at opofre sit eget,
 er Salighed, og at leve under Hans Herskab,
 er meere end Valhalls Glæde.

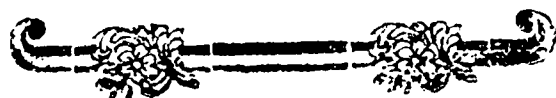
Kor. Nu haver jeg fyldestgiort Din Begiæring, fyldestgiør nu ogsaa min, ved at sige mig, hvo Du er?

Hagb. Hagbarth er mit Navn; I Sielland er jeg født. De gruesomme Uroligheder, som i min Manddom herskede her, joge mig bort; En de, som udvortes Fiender opvakte, men de, som rasede i vor egen Barm. Min Siæl kunde en længer udholde, at see Borger-Blod flyde ved Borger-Haand. Jeg besluttede at forlade mit ullykselige Fødeland, og at rense saa langt bort, at Rygtet om dets Ulykke en mere skulde ramme mit Sind. Et Barn af fire Aar, al min Glæde, fulgte mig. Nær Strandbredden, og i Sigte af det Skib, som skulde føre os fra det ullyksalige Land, bleve vi overfaldne af en Trop ugudelige Medborgere. Med begge Hænder hug jeg om mig; Rasede som Bierninden, hvis Unger ere borttagne. Hug deelte jeg ud, og Hug tog jeg imod; Blodet flød need af mig. Mat af Saar og af Harmen sank jeg til Jorden, og vaagnede op igien paa Skibet. Første Raab var, hvor er Koric?

Kor. (Kaster sig paa Kneæ for ham, og legger begge sine Hænder i hans Skød). See her Din Korie, min Fader.

Sagb. Alfader! Korie — Gledes — jeg døer.

Kor. Støt Dig paa mine Skuldre, og følg til min Hytte. Der kan Dit udmattede Legeme finde bedre Hvile end her, og der ville vi mænge vore Gledes Zaare sanmen.

Sarraka og Beive.

Sarr. Solen har allerede længe siden forladt Himlen. Endda tøver min Kæreſte at komme. Dog gid Beive en have vovet ſig ud i dette, ſæle Sneefog. Al, at han ligge hjemme paa Biernehuden, og tænke paa ſin Sarraka. Ja, Allerkiæreſte, bliv hjemme. Hvor læt er det at forvildes paa Biergene, naar Sneen ſtrar fylder alle Spor, og gjør af Bierge og Dale en Slette. Hvorledes gik det Maderatia forleden? Han drog ud, for at fange den liſtige Ræv; En tyk Snee overfaldt ham; fiorten Gange har Solen ſiden dalet. Endda er han ikke fundet: Dybt ſørger hans omme Moder, og kiælne Søſtre. Zumala bevar Beive fra ſig Uheld, eller begrav mig i ſamme Sne. Men hvor liſlig er hans Aaſyn, yndig ſom Maanen, ſom den nylig faldne Morgendug; Gladere ſlipper en Ræven ind i ſin Hule, forfulgt af den raſke Jæger, hvis haſtige

Vil han undgaaer, end jeg vilde være ved
 at skue Dit Ansigt, o du min Allerfør-
 reste. Men see, der kommer han jo;
 jeg hører. Skidenes sagte Susen paa den
 løse Sne. Indbildning! min Længsel be-
 daarer mig. Forvorpne Dage! mørke
 Dage! I berøve mig al min Røe. Ville
 I ikke engang høre op at plage mig; fire
 Nætter have I nu skilt mig ved min Bei-
 ves Favnetag. Flyv Beive, flyv hastig
 paa Sne-Havet, ligesom Pilen i Luften;
 Til til den, som elsker Dig mere end sig
 selv. Men bedrager min Hørelse mig;
 Noget suser frem, hastig suser det frem.
 Af Vind, du drey Spot med mig; hvor-
 fore frembringer du Skidenes Lyd, den
 mig saa behagelige Lyd. Aldrig trykker
 en kærlig Moder sit spæde Foster op til
 sin Barm med saadan Dumbhed, som jeg
 nu vilde trykke Dig, min Beive. Kom,
 hvil Dig i dette Skød, mine Arme staae
 aabne for at imodtage Dig, mine Bryster
 bæve af Længsel. Dog nej, vov Dig
 ikke ud, Bierge af Sne dnyges op, om
 Du mat, langt borte, kravlede under dem,
 om Du — Hvor vilde Din Sar-
 raka da blive af? (hun springer hastig op)

Af Sneen vilde jeg grave Dig op , i Sneen vilde jeg legge mig ved Din Side, og dse. (Hun segner need, græder, og sidder længe med sammenlagne Hænder i en dyb Taushed). Hvo rørte ved mig ? Beive er det Dig, min Glæde ?

Beive. Yndigste , Du er næsten skiult af Snee, stiv frossen af Kulde, kom, leg Dig paa min Ryg, og lad mig høre Dig ind i Dit Tælt. (Han bærer hende ind).

Sarr. Nu, saa er det dog sandt, at jeg holder min Beive i mine Arme. Af, hvor frygtede jeg ! Jeg ønskede, at du en maatte gaae ud, og jeg frygtede ogsaa derfor.

Beive. Hvad Fare skulde vel skrække mig fra at haste hen til min Pasfeware (a), mit Lys, min Glæde, min Soel. Toe Mile, nej ikke ti. Hvor belønnes jeg i dine Arme, et Kys forsvæder al Møje. Naar Jægeren haver længe over spidse Stene, dybe Moradser, steile Stæder, høye Klipper forfulgt den flygtige Ren, og han da naaer den, skyder den,

C 4

treffer

(a) Saa kalbe Lapperne deres hellige Bierge.

treffer den, og nu sidder paa dens døde Krop, fuld af Glæde, saa er min, større er min Glæde, nu jeg favner dig; Hvilke Høje af Snee, hvor kruse sig de brunnlokkede Haar, Mælken er en saa hvid som dit Bryst, og Morgen=Dugen glindser en saa af Solen, som dine Dyne glindse.

Sarr. Nu kiender jeg først din Bærd. Skilsmiffen haver lært mig den. Hvor rinder Sveden need af dine Kinder. Kom hid min Yndigste, lad mig astørre den med mine Hovedhaar.

Beive. Om nogen vilde byde mig tusinde Kener, legge Elgen til, proppe dette Lølt fuld af Mens Øste, paa Vilkaar at forlade dig. Jeg vilde svare: Behold dine Kener, dine Elger, dine Øste, og lad mig beholde min Carraka. Om end Zumala tilbød mig sin Sal uden dig, saa vilde jeg en tage imod den. Vifigere vilde det være med dig paa det meest øde Fjæld, i det stærkeste Sneefald.

Sarr. Forleden friede den rige Fin til mig. Han bod min Fader tusinde Kener; Mig vilde han give to tusinde. Men hvad var dette for mig, naar jeg skulde forlade min Beive. For mig er ingen Glæde i Verden, uden

uden naar jeg seer dig. En hæftig Ild leber da igiennem mine Arer; Winterens Kulde er allerede fordrevet; Føel, hvor mit Legeme gløder. Og jeg skulde forlade dig, min Soel. Ulyksalige Fiendskab imellem vore Forældre, du gjør, at vi maae skiule vor Kiærlighed.

Beide. Maaskee den dog gier os nogen Tjeneste. Da jeg forleden loffede een af mine Hæner, den strax kom, og jeg slagtede den, faldt mig ind, hvor meget behageligere det er at forfølge den vilde Hæn. Snart taber jeg den af Sigte, nu synes mig at kunne røre ved den, nu forvildes Sporene for mig, nu seer jeg dens Tækker staae op over Sneen, svedig, aandeles, uden alt Haab, naaer jeg den endelig med den visse Pil. Du er den vilde Hæn. Andre Fin - Jomfruer de tamme. Ikke vil jeg bytte min vilde Hæn bort for tusinde tamme.

Sarr. For mange Dage siden fandt jeg udi et huult Træ en sød Saft, begierligen samlede jeg den op med Fingrene; En liden Fugl kom ud og stak mig, det sviede, men ikke lod jeg mig hindre i at sanke Saften. Flere saadanne Fugle, ja mange saadanne, sværmede om mig; een stak mig i

Dret, en anden paa Dnet. Det svolnede, og længe bar jeg Mærke derefter, mange forstukke mine Hænder; Dog holdt jeg ikke op, førend jeg havde sliktet al Saften i mig. Sød var den Saft, men langt sødere ere dine Kys. Den syntes at give mig Kræfter, men jeg hensegner i dine Arme. Al, at min Fader fornam Halvparten af den Glæde, som nu blusser i mit Bryst; Ikke skulde han skille mig ved min.

Beive. Som Renen, forfulgt af Muggene, der stinge hans Ring, og gnave sig ind til Venene, Blodet flyder ned langs hans Lænder; han flyver, neppe berører han Jorden i sin hastige Flugt, Vanden forgaaer ham, han stenner, Tungen hænger ud af hans Hals, han slæber langsom Venene efter sig; I det samme bliver han en Kilde vaer; Han samler sine sidste Kræfter sammen; I fire Spring er han ved den; Nu kaster han sig paa Bugen, og sluger det kielige Vand i sig; Udskraft, og som død ligger han ved den; Saaledes og jeg, nat af at arbejnde mig gien- nem Sneen, var jeg færdig at falde om i den, da en fiendt Røg af dit Tælt oplivede mit Mod, gav mig nye Kræfter, for hastigen

at

at kaste mig i dine Arme, og at døe ved dit Bryst.

Sarr. Mey Allerkjæreste, døe en ; Nu er det først Tid at leve. Først ville vi begge kysse, klappe, tage i Favn, naar da de sneehvide Haar bedække vort Hoved, da først, da ville vi bede Jumala om at døe i hinandens Arme. Strænge Moder! hvorlunde kan du nægte mig Beive, du haver jo dog een Gang selv elsket. Selv haver du sagt mig, at vort Liv vilde være overmaade bittert uden Elskov. En Aften, en Vinter-Aften, sad du jo ved Ild-Gruben, og fortaalte mig, hvorledes din Fader vilde ikke, at du skulde elske og ægte min Fader, og hvorledes du sandt, at du var skabt til at gjøre en anden lykkelig, som en kunde skee uden ved fælles Elskov. Og nu, nu vil du, at jeg skal sælge mig for Kener ; Det er saa Skik, siger du. Mit Hierte fordømmer denne Skik. Elskoven kommer, siger du, naar man har været gift sammen nogen Tid. Siig, kjære Beive, siig, er dette troligt ?

Beive. Aldeles ikke. Mit Hierte føler, at det umuelig kunde elske dig mere
som

som Hustrue, end det nu elsker. Den Smulkes Dyne tvinge til at elske, at elske strax. Hvad en eet Dyeblik frembringer, det formaer Tiden ikke.

Sarr. Men kiære og troe Beive, hvor kommer det, at mig dog synes at fattes noget midt i min brændende Elskov; En hæftig Uttræde, jeg veed ikke efter hvad, foruro liger mit Sind, min Forneyelse er kun halv, hvor kan mig mangle noget i dit Selskab.

Beive. Jeg føler samme Længsel. Midt i vore sedeste Fornøysler, er der en skjult Uro, som nager mit Hierte. Kiære Sarraka, det maae uden Tvil være Frygt for at miste hinanden, Frygt for at vore Forældre skulle opdage vor Elskov, og betage os Venlighed at see hinanden. Brist Hierte, brist, ferend saadant skeer. Sytten Vintre have nu besneet mit Hoved, og aldrig har jeg havt græffeligere Tanke.

Sarr. Femten Sommere have seet blideligen paa mig, men aldrig haver jeg sørgt saaledes før som nu. Mon du, min Livets Glæde, mon du skulde blive dristig nok for at at begiære mig af min Fader. Dog med min Ungdom uskyldte jeg mig, at jeg ikke kunde imodtage den Kenrige Fin. Og
 hvad

hvad vilde min Fader sige, at jeg om faae Dage havde giort mig gammel nok til at see paa Mand.

Beive. Smaa Piger ere vankelmødige, vilde han sige. Denne Vanskelighed var nok at overvinde; men større er den, som vore Forældres Uvenskab legger i Vejen. Dog jeg vil see at fange de vilde Kener, Saa længe vil jeg stræbe, indtil jeg har fyldt tusinde Tallet; Da vil jeg sige til din Fader: Nu formaaer jeg at give lige saa meget, som den rige Kin; See, her ere Kenerne; Giv mig nu Sarrafa.

Sarr. (Med en skalkagtig Latter) Men hvor skal jeg da faae mine to tusinde Kener?

Beive. (Kysfende hende hæftig) Der har du to tusinde Kys.

Sarr. Ja min Glæde, hvert Kys af dig er mere end to tusinde Kener. Aldrig kan jeg betale din Elskov.

Beive. En Smil af dig, du sortnede Pige, er mere end al den Glæde Jumala ener. Naar du yndig, skalkagtig leer, din lille Mund trækker sig i Folder, da synes mig den liflige Maane at male sit Skin i de svævende.ølger. Min Sands, mit Syn, mit
For=

Forstand forgaaer ved at see paa dig; De ere hæstede paa dine Dyne, paa din Mund, paa din Hals, paa dine sneehvide runde Bryste; Lad mig der samle dem op igien.

Sarr. Du begiærer dit eget; Kæf mig din lille Mund, farvet med Morgensdagens Farve, lad mig see din Aande i mig; Læber hæste til Læber, vore Tunger kysse hinanden; Ak at jeg var hos dig! Dog dit Billede staaer indpræntet i min Siel, i mit Hjerte; Jeg tænker ikke i mig, men i dig. Men ak søde Nærvarelse! du er snart forsvundet, Lampen er næsten udbændt; Bønen er lang: Nødvendigt er det at skilles ad; Tænk paa din Kærester.

Beide. Lad os endnu dvæle noget sammen; hvor langt er det ikke til i Morgen-Aften. Hvad er Forældres Brede, imod at skilles fra sin Kærester. Fortræd, Umag, Besværlighed, Nød, alting er glemt, naar jeg kun seer dig.

Sarr. Naar din brune Haand omhynger min Hals, da tænker jeg paa intet uden dig. Men ak! Forældres Brede kan ævig adskille os. Staae derfor op; jeg skal binde Skidene paa dine Fødder; Til hiem, førend

førend Dagen røber din Bortgang; men
tænk paa din Sarraka.

Beive. For ostere at sees maae vi
vel skilles 'ad. I mine troe Følgesveine,
I Skider, glad bandt jeg eder paa, men
nu . . . ak!

Sarr. Vær ved et frit Mod,
stræb at fange dine Kener, og forsøm hel-
ler en Nat at komme til mig, end at fan-
ge dem. Paa min Side skal jeg og fange
Kener, og vi ville kappes, hvo af os der
kan fange fleest. Elskoven skal give os
Styrke til snart at faae Tallet fuldt.

Beive. O kiære Sarraka! jeg frng-
ter kun for, at dine spæde Fødder, uvante til
at gaae paa Skiden, skulle faae Skade; at
dine svage Knæe en skulle udstaae den Fart,
og at dine bløde Arme ville trættes ved
Stangens Byrde.

Sarr. Hvad tungt, naar Kiærlig-
hed understytter! For at bekomme dig, vil
jeg rende fra den ene Ende af Lapmarken til
den anden. Elskov skal give mig Binger

og

og Styrke; Sædt er det at lide for sin Elsker, men Tiden minder. Vi maae skilles ad, unedig, men dog skilles ad; Det er haardt. See Himlen tindrer af Stierner, den blide Maane lader sig see; Den formerke Luft er nu opklaret; De tiene vor Elskov. Elskov gelejde dig, hvor du staaer og gaaer. J mig boer den. Kys mig engang, endnu engang. Lad os blande Kysse sene sammen, at ingen Spaae = Dvinde skal vide deres Tal, og skade os.

Beide. Er det nu saa, at vi skal skilles ad, da giv o mægtige Jumala! at vi snart igien maae samles. (Han græder).

Sarr. Den Elskværdigste græder, og det for mig; Lad mig slikke dine Taare. Kostbare Taare! J vene paa mit Hjerte. Men nu min Allerkjæreste; Grib vovet, det kan en anderledes være. (Han render bort, og hun brister i Graad). Tid var det, at du gif; Nær havde jeg gvaltes i Taarer; Nød befoel mig at ile paa Din Flugt; Hvor tungt at forjage sin Elsker! Men see, der kommer du jo igjen; Elskværdigste! O Kjærlighed uden Lige. (De omfavne og

kysse

Kysse hinanden, De kryste sig tæt op til hinanden, De mænge Deres Taarer sammen; De falde Begge ned paa Jorden, og holde sig fast om Livet, Mund paa Mund. Endelig slider Han sig af Hendes Arme, springer op som en Rasende, og iler bort med høyt Skriig og Graad; Hun følger Ham med Dynene, og kan ikke tale for Graad).

Nornerne.

Fridleif og Jngeld.

Fridl. **M**ine Giedder vantrives, og Mælken forgaaer dem. Den strænge Winter, da saa mange Birk og Gran ginge ud, er Skyld derudi; thi nu mangle de Næver og Bark. Hisset gaaer den rige Jngeld, han eger vel hundrede Kiser, og utallige ere hans Faar; men mig synes dog, at han er misfor-
 nøyet. Hvorimod Nornerne have sunget for min Bugge, at jeg vel stedse skulde være fat-
 tig, men dog fornøyet og elsket af alle, hvilket hidindtil rigtig nok har truffet ind. Men
 han kommer mig lige i Møde; See, hvor stolt han gaaer.

Jng. Arme Fridleif, din Skiebue gaaer mig til Hierte; Jeg har Medlidenhed med dig. Du stræber af alle dine Kræfter, staaer op med Solen, og legger dig med den om Sommeren, sover kun lidet mere om Win-
 teren, og er og bliver dog fattig. Men hvor
 kommer

Kommer det, sig mig en Gang, at du desuagtet er altid glad, sunger, danser, springer, og er stedse vel til Mode?

Fridl. Det skal jeg sige dig, men som Historien er lang, saa ville vi imedens sætte os ned under denne høje Fur.

Ing. Ja vel, jeg er dermed fornøjet.

Fridl. Neppe var jeg fød, førend Dørrerne, tre i Tallet, komme til min Faders Gaard. De vankede da om, for at spaae Menneskerne deres Skiebne, hvilken de have i deres Magt; thi den nye Lære forarsagede, at man ey mere saa flittig besøgte deres Templer, som forhen. Man haver sagt mig, at de alle tre vare smukke og vel vorne, dog af forskiellig Skionhed; Den ene var alvorlig og fuld af Majestæt; Den anden naadig og mild, og den tredie lystig og skalkagtig. Eder er for nogen Tid et Barn fød, sagde de til mine Forældre, vi forstaae vel at forudsige Menneskets Lykke, naar vi ifkun nogen Tid see paa ham. Mine Forældre, nysgiærige for at vide min Skiebne, bragte mig strax ind til dem. Den første blev ligesom forskædet, ved at see mig; hun stod længe stille, taug og havde Øynene fæstede paa mig; Endeligen ud-

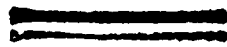
brød hun i disse Ord: Den Søn, som nu er fød, bliver eder til liden Baade. Bedre ufød end ussel. Hærdet Haand, træt Fod, liden Søn vil blive hans Deel; Og dog skal Armod svæve over hans Hoved, Hunger age paa Bogn med ham. Jeg seer forfultne Heste, udhungrede Gedder, forfalden Hytte, indtil sølvgraa Haar skiule hans Hoved og hans Tisse blottes. Den anden saae ved disse Ord medynksom paa mig; Min Søster har tildelet dig haarde Kaar, sagde hun, men jeg vil lindre dem; thi du maatte ellers bukke under Byrden. Rig kan jeg ikke gjøre dig; thi den ene Morne formaaer ey at ændre, hvad den anden haver udsagt. Men du skal ikke føle din Armod; Fornøjelse skal stedse tindre paa Din Pande, Rolighed sidde paa Dine Ønenbryne, Glæde skal udvide din Hud, og afstryge alle Rynker; du skal svinge i Mangel, dandse naar du hungrer, og den Rige skal misunde dig din Lykke. Her loe den tredie Søster høyt; Du tænker at skaffe Glæde min Søster, sagde hun, uden Elskov, men den Glæde er død. Jeg giver ham smuk Skabning og Denlighed; I Sang skal han overgaae Nat-Balen, og de ypperste Hyrder. De denligste Piger skulle kappes om at behage ham,

ham, de skulle rive ham hinanden af Hænderne, enhver af dem skal blive rød, naar han ikke seer paa hende, af Fortrydelse skulle de slaae Dynene til Jorden, og sige: Den som i Dands overgaaer alle Hyrder, som saa ædel fører Troppen an i svingende Kredser, han som tvinger Trisken til at tie, og at lyde paa hans Sang, han vil ikke see paa os; Al at vi kunde hade ham, og at han var mindre deilig: men han skal ikke agte uden een. Saaledes min fiære Ingeld have mine Forældre berettet Nornernes Sang, og sandt er det, at intet vil lykkes for mig, al Arbejd og Kunst er forgiæves, mine Gledder vaansmægte, og deres Mælk er som Vand. Hungeren vilde see mig ud af Ansigtet, dersom andres Yndest en opholdt mit Liv. Men dog er jeg altid glæd, og veed af ingen forrigfuld Time at sige. Det laader ellers, at Nørnerne eller dog en Guddom, hvem den endog er, misunder Mennesket en fuldkommen Lyksalighed, og derfor blander noget Bittert i hans Lykke.

Jng. Lykkelig er du midt i al din
 Ulykke. Men siden du taler om din
 Sang, og jeg haver hørt den meget be-
 rømme, og dog aldrig været tilstæde, naar
 du fornøiede dig med den, saa udvis mig
 den Tieneste, nu da vi have intet andet
 at bestille, at foresiunge mig et Stykke,
 hvilket du selv vil.

Fridl. Siden du sætter det i mit
 eget Val, saa vil jeg siunge for dig om
 en rig Mand, som Nørnerne ogsaa have
 forudspaaet hans Skiebne. Rigdom med-
 deler jeg dig, sang den første Norne, ved
 maadelig Glid skal alting lykkes for dig.
 Grøn seer jeg din Eng, med Blomster
 beprydet; Hvids og Rød = Kol gire dine
 Marker; Dine Giærder bæere Himber, og
 Mulkten groer allevegne paa Myren. Dine
 Heer føde treende Lam, og hvorvel dine
 Hiorder mangfoldiggieres utalligen, saa kun-
 ne de dog ikke fortære Græsset paa din
 Eng, eller Høet i din Lade. Dine Kier
 malke tre Gange om Dagen, og alle
 Spande løbe over. Bækken opsvolmer af
 Fisk, og Myren frembær selv sin Virak.
 Der er ingen Ende paa din Uld, og dine
 Fied dryppe af Honning. Ingen Engs
 dom

dom formindsker din Hiord, ingen Hagel afflaaer dine Blomster, ingen Hede forbrænder din Eng. Udi Søvn vokser din Rigdom. Hvert Aar, og dine Aar skulle blive mange, fordobbles din Formue, (her smilede Ingeld). Alvorligere, end sædvanlig, saae den mellemste Søster paa hende: Nu er han altsaa ret lykkelig, men hvad er Rigdom uden Fornøjelse, tænker du uden mig at giere lykkelig. Lad ham besidde Hagleiks Skatter, og endda skal han være elendig. Hans Søvn skal være uroligere end andres Vaagen. Han skal stedse hige efter mere, og en være fornøjet med det nærværende. Hans Naboes fede Hiord af ti Kalve skal smerte ham mere, end hans egen af hundrede skal glæde ham. Naar en andens Bux bræger, da skal han blegne, og alleene finde Glæde i sit Hierte, naar Haglen nedslaaer hans Søsters Eng, og skaaner hans egen. Han skal forvare den nygiordte Must, og den nyliq bruggede Mied til næste Aar, for en at lide Mangel; men det næste Aar skal aldrig komme. Han skal derfor hades af alle, men hans Stolthed skal ikke see det. Her skoger-

loe den tredie Søster; Og ingen skal elske
 ham, kiælent Spøg skal ey opkomme i
 hans Hue, og han skal ikke vide hvad det
 er at skiertse; Ingen Hyrdinde skal der-
 fore nogensinde flette Krands om hans
 Hoved, og Foraars Blomstret skal ey pry-
 de hans Zinding. Den Ulykkelige! han
 skal ikke synes at det er Mangel, og
 det skal aldrig rinde ham i Sinde, at
 dele sin Rigdom med nogen; thi han skal
 frygte for, at fattes. Han skal ey
 drømme uden om Græs, Høe, Faar, Gied-
 der, Kiver, Rigdom, Møye, Sinds Uroe;
 Aldrig skal den uuntre Hyrdinde fremstille
 sig for ham i Søve. Skeer det engang,
 og hun udrækker Haanden til Dands,
 strax trækker han sin tilbage; thi han tæn-
 ker, at hun beder om noget. Koneless,
 børneløs, venneløs, hadet, beleet og fors-
 agtet skal han døe.

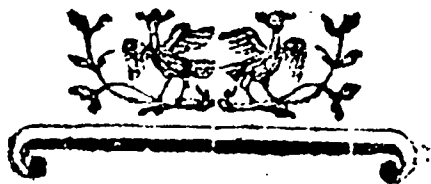
Ung. Da jeg hverken har Kone
 eller Børn, og derhos besidder nogen For-
 mue, saa passer denne Sang sig herudi
 paa mig.

Fridl.

Fridl. Men er du hadet af alle
er du misfornøyet ; hvorledes kan du til,
egne dig sligt ?

Ing. Det gier jeg ikke heller,
men takker dig for din smukke Sang, og
naar jeg engang bliver rig, da skal jeg
forære dig = = = et = = = Ekhorn,
fanget i Skoven.

Fridl. Tak for din Gave, men
jeg frygter for, at den kunde hindre, en-
ten dig, eller nogen af dine Folk, fra at
oppasse dine Sager.

Amynthas og Chloris.

Amynth. **D**idige Faar, smaae lille
Dyr, hvilke Følelser opvækker eders Bræ-
gen i mit Sind. Tilforn herte jeg allene
paa eder med Fornøjelse uden Uro, men
siden Chloris Stemme har trængt ind i
min Siæl, synes mig i eders Brægen at
høre hendes kvælnæ Sang. Nu er eders
Lyd mere følerig for mig, men opvækker
tilligemed en mig forhen ubekjendt Smerte.
Jeg vil kaste mig ned paa Græsset, for-
nøye mig over eders Uskyldighed, og tæn-
ke paa Chloris; Maaſkee hun imedens
driver sine Lam her forbi.

Chlor. Uskyldig var mit Hierte,
Glædde sig ved Lammets Syn, Naar det
i klare Bække fremviste sin Gestalt. Men
nu er Lammets traurigt, Forsunden er den
Glæde, Som før behersket mig. I kiølig
Astenlust Jeg her Amynthes saae; Udstrakt
han

han laae paa Græsset, Og Zephyr kysset
ham; Med gule Løe den spille Og sagte
rused frem. Paa Brinken bag ved eene,
Jeg stod og saae det an. For Munden
Haand jeg holdte, Alt Blad ey skulde rø-
res, Og vogue Hyrden op. Sligt Øje-
blik af Glæde, Det hele Liv opvejer.
Bort Faar, bort kiælne Lam; Amyn-
tas eene herker, Udi mit unge Bryst. Men
mon jeg ham er værdig; Jo Bakken si-
ger det; Mit Ansigt og har Tælle, Sid
kun ogsaa for ham, Med dig jeg eene
vilde, I Hytten boe fornøyet; Med om-
kringslyngtet Arm, I Skoven vil jeg gaae;
Da Lam saae Yndighed, Da Faaret kæl-
lent bræger; Natur fornøyer sig, Som uden
dig er død. Al, at du Smerten vidste,
Og Glæden som bestorme, Mit unge Bryst
tillige; Medhul du vilde have; Med yndig
Haand du vilde, De Taare tære af, Som
strommeviis nedrinde. Men al i mig ey
her! Maa skee en anden Dage, Dit Hierte
just nu vover; O uden lige Smerte, Jeg
doer og segner hen. (Hun tier).

Amyn-
tas, som imidlertid har listet
sig gandske sagte igiennem Buskene til hende,

omfavner hendes Hals baa fra, og siger: For min Skyld skal du ikke dee, yndige Hyrdinde. Mit Hierte har længe været dit.

Chloris farer op, og siger: Forvoone! Amnyntas, er det dig? Haver du hørt min Sang?

Amnynt. Ja, denlige Chloris; Jeg har hørt og følt den.

Chlor. Saa har du og følt mit Hierte. See der, Elskværdige Amnyntas, min Haand, leg nu din i min. Hvilken sød Fornemmelse.

Amnynt. Som efter Torden · Vær, Den blide Soel fremskinner, Saa muntret Mashn dit, Min bange Siæl til Glæde. Føel der, hvor Hiertet banker; Det deer af Glæde hen.

Chlor. Men, lev Amnyntas, lev, For mig du nu skal leve. O sød Henrykkelse, At elske og at elskes; At elske den, som elsker, Mit Liv begynder nu, For dig jeg kun vil leve.

Amnynt. See Bækken rinder her, Lad saa vort Liv fremglide, O store Jupiter, Du Altings Hersker, Herre. Hvor klar er denne Bæk, Urørt den stedse fynder; Vort Liv ret blive saa. Lad aldrig Engdoms Bæe

Min

Min Chloris Bryst bespænde. Elhsium du
vinker, Lad smilend begge døe, Udi hinans-
dens Arme.

Chlor. Den Dag opkomme sildig.
Keen Bøllst lad nu nydes; Ublandet Fryd
skal hvile, Paa vore Læber her. Som
Honning er dit Kys; Langt sødere end
Mælken. Dit Syn mit Syn opliver; D
Glæde uden lige!

Amynth. Stillitsen freidig qvidrer;
Trisken slaaer saa høyt. Hvo kunstig tril-
ler saa, Det Nattergalen er. Hver
Fugl jo glædes ved, Min Chloris at be-
skue, Af Glæde sunge de. De snable
sig med Fryd, Vor Lyst de og vil følge.

Chlor. Tier I Fugle, Bliu taus
du Nattergal; Amynthas taler, Liffigere end
Bogfinken, Indigere end Bagtlen. Hol-
der op at sunge, Min Kiæreste taler,
Sød er hans Røst, I berøve mig hans
Ord. I sunge for Dret, Han sunger
ind i Hiertet. Hvilken Jld! hvilken Lue
Giennemløber mine Arer. Ret nu kan
jeg ey bære min Enksalighed, Lad mig samle
Kræster paa dine Læber; Af du rører mit
Hierte; Mit Bryst hoppor mod dig af
Glæde.

Amynth.

Amynt. En undres jeg, at Paris
 tog Helena; Bort Rigdom, bort Ære,
 Elskov er alt. Vel, at Paris en saae
 dig, Chloris, du Dydigste blant Piger-
 ne. Dine sorte Øyne have fængslet mit
 Hierte, med din Haand omfingrer du mig.
 Al, at vi kunde blive til een. At see
 dig, at elske dig, er eet; Paris vilde
 have glemt Helena, thi her er mere end
 Helena.

Chlor. Paris var Konge-Søn,
 Men du er min Hyrde. En var han
 saa deilig som du; Kunde han elske som
 du. Betragt dig i Bækken, og dem;
 Hvilke Haarlokker, brune Lokker! Ndig
 smile dine Øyne, ligesom Maanen i Bæk-
 ken. See Fuglene snables, de sukke af
 Elskov. Skalkagtig leer din Mund, snable
 mig engang. Amyntas, min Amyntas,
 salig skulle Hyrderne prise mig, salig fordi
 jeg er din. Hyrdinderne falme, de have
 alle mistet dig. See Krandsen faldt af
 mit Hoved, du ruffer mine Haar. Skalk-
 agtige Amyntas, sæt dem igien til rette,
 og knyt dem i Knude.

Amynt. Hvor smukt flage de sorte
 Haar om dine Kinder, Matten er en sor-
 tere,

tere, og Dagen en klarere end dit Måsyn.
 Lad mig kysse dem, de sorte, de krusede.
 Jeg vil knytte dem til mine, sønderriv da
 de Lænker, om du kan.

Chlor. Med langt stærkere Lænker
 er jeg bundet til dig, med Sikkerheds
 Lænker. Lad Knuden derfor løs, knyt op,
 og fig i mine Dyne. Der, der staaer
 Amnyntas malet, den skalkagtige, den blide
 Amnyntas; Kixlen er hans Smil, og El-
 skov pryder hans Kinder.

Amnynt. O Venus! lad vor Lykka-
 lighed vare; En begjærer jeg, at den skal
 formeres; thi det er umueligt. Men lad
 alle Nar blive, som dette Øjeblik. Lad
 Chloris altid blive Chloris, og Amnyntus
 den pndige Dreng, saa skal Granat-Øblet
 en mangle paa dit Altar, og Faarets Blod
 udgydes til din Ære.

Chlor. De beste Lam skulle doe
 for dine Fodder, og Krandsse pryde din
 Tinding, naar Chloris kun altid maae
 blive den samme for Amnyntas. En beder
 jeg om, at elske den gamle Amnyntas, som
 den unge, thi mit Siind er uforanderligt.
 Den unge, den gamle, den syge, den friske
 Amnyntas, er altid Amnyntas, altid listig,

og boer i dette Bryst. (Hun trykker ham op til sig).

Amynt. Men Chloris, yndige Chloris, tillad mig at bede din Fader, at jeg altid maae kalde dig min, at Hymen maae svinge sin Fakkell over vore Iffer. Intet ont Dye skal da mere adskille os, lad Krageen raabe paa høyre eller venstre Side, det anfægter mig ikke.

Chlor. Saa skal det være; Med Haand i Haand, med sammensnoede Arme, ville vi gaae til min Fader; Fader, vil jeg siige, lykfsaliggjör din Dotter, lad Amyntas blive min.

Amynt. Min Faders Kneæ vil jeg omfavne; See her din Søn og hans Lykke. Lad Chloris blive min, og intet mangler. De omme Fædre see mildt ned paa os; Vor Lykke er Deres.

Amymone, eller den døende Moder.

Stille var det, og Maanen beskinsede Bæggen i Hytten. Nær var jeg at indsove; Et Dnske herskede kun i mit Hierte: Guderne tage fra dine Dage, og legge til Amymones. Men i det samme hørte jeg en Stønnen, og en svag Stemme: Epicharis skynd dig, lad mig velsigne dig og døe. Hurtig sprang jeg op, og saae ved Maanens Skind den beste Moder bleeg, mat, døende. Den kolde Sved trillede ned af hendes Kinder. Med den høyre Haand understøttede jeg hendes Hæng, og med den venstre det kiære Bryst. Hun slungede sine Arme om min Hals. Farvel min Dotter, sagde hun med en mild Mine, Guderne bevare dig. Ak Amymone, kiæreste Moder, en tænkte jeg at opleve din Død, men Guderne kunne maaskee endnu skienke dig Livet paa nye til mig. Gudernes Villieskee, svarede den omme Moder; Dog bestfølges Naturens Orden, naar den Gamle

E døer

døer førend den Unge. Intet krænker mig,
 uden at efterlade dig, som en atten Aars
 Pige ugift; Derfor, saasnart du faaer
 brændt mit Legeme til Aske, saa tænk paa
 den unge Amynthæ Kierlighed. Der ere
 mange langt rigere blant Hyrderne, men
 ingen tænker saa ædelt som han. Men,
 Amymone, din Billie er mig vel en Lov,
 men hvorledes skulde jeg saa hastig kunne
 glemme dig? Kiere Epicharis, sagde den
 smme Moder, og trykte mig i det samme
 til sit Bryst med svage Hænder. Bedre
 ærer man de Afdøde ved et roligt Sind,
 end ved Sorrig. Best er det, at følge
 deres Spor. Jeg har været Hustrue og
 Moder, bliv du ogsaa Hustrue og Moder,
 det er din Pligt og Bestemmelse. Om
 en Tid skulle vi og savnes i det liflige
 Elysio. Ak, min Siæl higer efter dig, o
 Elysium, og hvilken Glæde vil det da
 være, naar du fører til mig andre Ari-
 stodemer og Amymoner. O Epicharis!
 hvorledes kan du alleene sørge for min ef-
 terladte Hiord; men naar den stærke Amyn-
 tas kommer dig til Hielp, da vil Mønen
 forsvinde. Det kælne Faar, som spiste og
 drak af min Haand, det anbefaler jeg dig.
 Pley

Vlen vel den Myrthe-Hække, som Aristodemus plantede med egen Haand. Nu min Datter! Elysium kalder ad mig; Jeg seer allerede din Fader; Lev vel, lev fornøjet, elsk Amnutam, og tænk paa Amymone og den Glæde, hun nu nyder. Hun gjorde ligesom et Forsøg for at ville reise sig, og give mig det sidste Kys, men hun sank tilbage, og hendes Aand veeg fra hende. Glæde smilte paa hendes Læber, og en sød Røse var udbredt paa hendes Ansigt. Guderne lade mig leve som hun, og siden døe som hun. Guderne lade mig blive lige saadan Moder og Egtfælle, saafremt de værdige mig disse hæderlige Navne. O Amymone! Gid dit Liv og din Død aldrig gaae mig af Minde, og gid jeg stedse erindre mig den bedste Moder.

Kegner og Svanhvide.

(taget af Saronis anden Bog, Pag. 22 = 24.)

Kegn. **S**kammelig er det, at jeg som Konge-Søn maae her ved min Sted-Moders Dudskaab være dømt til denne lidet berømmelige Haandtering, at vogte Dvæg. I Stedet for at behandle Sværd, Bue og Piil, maae jeg den hele Dag løbe om, for at opsøge Kiser og Stude. Andre Prindsen ligge ude paa Krigsskibe, og vinde baade Ære og Bytte i Orlog og Ledingsfart, og jeg derimod hendriver min Tid i en nedrig Forretning. Men hvad skal jeg gjøre? Sætte mig op imod min Fader? Dertil er jeg baade for svag, og om jeg end var stærk, saa var det dog ikke billigt. Derfor maae jeg oppebie Tiden, som Odin har bestemt til at befrie sin Alskom. Dersom kun Svanhvide ikke faaer min Skiebne at vide; thi jeg kender denne kunte Prindsesse, hun vil da vist

vist ic, for at befrie mig, og o Skændsel, om hun saae mig i saadan Tilstand. Men jeg hører nogen komme; jeg maae løbe at skiule mig, thi det kunde være een af mine gamle Bekiendtere.

Svanh. Wie gode Hyrde, wie; Du kan desuden en undgaae min raske Hest, Beed du ikke, hvor Prinds Regner opholder sig? Thorildæ Ondskab skal have fordulgt ham.

Regn. (For sig selv) Al det er Svanhvide selv Jeg kiender hverken Regner eller Thorilde; Hyrden bekymrer sig kun om sin Stav og Pose.

Svanh. De Svenske Hyrder pleje dog at kiende og elske deres Prindsen. See, dette Guld-Armbaand skal være dit, om du vil sige mig Regners Opholds Sted.

Regn. Om Riser og Stude kan jeg give dig Besked, men Regner kiender jeg ikke.

Svanh. (stirrende paa ham) Denne Stemme trænger ind i mit Hierte; Den ligner Regners. Du er jo selv Regner.

Regn. Jeg Regner! Naar blev Hyrden til Prinds? Uden Tvivl er Regner en modig Herre, og han skulde fornede sig saa dybt?

Svanh. Net; Heri kiender jeg ikke Regner. Den Regner, jeg gav mit Hierte til, havde Spyd i Hænde, og denne har en Stav. Hiin Regner har Skiold paa sin Skulder, og denne bær en Pose. Min Regner jog tapre Mænd paa Flugt, og denne vogter Kiser. Men kast dette uværdige Redskab bort, og iser dig igien Helte-Dragt, strax kiender jeg min Regner. Samme Gang, samme Bært, samme Ansigt, samme Dyekast. Det nytter ikke, at du forstiller dig; Allene noget pynteligere var han, men her rinder klart Vand i Bækken, som snart kan astoe de Pletter.

Regn. Aldrig svingede min Haand noget Spyd, aldrig beklædte Brynje mit Bryst, aldrig var jeg i Herre-Sal, og endda skal jeg være Regner.

Svanh. Feige og frygtagtige Træl, skabt til at følge Koen, og at holde Botten for Pigen som malter; Du tør af Frygt en være Regner.

Regn. Jeg vil en være Regner, fordi jeg er ikke ham; Men hvorvel jeg er Træl, saa frygter jeg dog ikke for nogen vred Mands Mafsn, og jeg turde gaae i Kamp mod hvem det skulde være, undtagen mod Thor, for
hvil-

hvilken alle Guder selv skielve; Og vel dig, at du er en Kvinde, thi ellers skulde din faade Mund komme dig dyrt at staae.

Svanh. Saa taler Regner og Truel-
len ikke. Sæt dog al Forstillelse til Side, og
vær en længre undseelig for din Kiereste. Gaae
i Spidsen for vor Hær, og hævn dig paa din
Stedmoder og hendes ugudelige Anhang ved
deres Død.

Regn. Jeg hverken er, kan, eller
vil være Regner?

Svanh. Nu vel; Uden dig skal jeg
bestorme Sigtun; Dansk Blod rinder i mine
Narer, og aldrig har endnu nogen Dansk
taalt Forhaanelse. Op I mine Mænd, I
Kæmper, I Danske Helte; Afstraffer Tho-
rilda, bader eder i hendes affhyelige Blod.
Med dette Sværd skal jeg giennembore Hun-
dings Bryst, og uden dig bestige det Upsal-
ske Konge-Sæde.

Regn. Af spar Hunding, min Fa-
der! . . . Nu nytter det ikke længer, at
fordølge mit Navn. Jeg er Regner, men
uværdig at være den stolte Danske Prind-
sesses Beyler.

Svanh. Værdig, saasnart du viser
dig i din forrige Gestalt.

Kegn. Men en Fæhyrde omfavne
Skioldungers Afkom?

Svanh. Skioldunger og Frenrs Et
passe sig vel sammen.

Kegn. Jeg er pialtet, og bær sen-
derreyne Klæder.

Svanh. Et ædelt Hierte kiendes og
under dem.

Kegit. Jeg er sort og skiden.

Svanh. Vandet gier reent.

Kegn. Jeg har vanæret min høye
Byrd ved at adlyde en ond Qvinde, og at
paatage en Træls Skikkelse.

Svanh. Følg mig, tvæt dig i dine
Fienders Blod, og den Skændsel er strax
afstoet.

Kegn. Gierne gjorde jeg det, om
Svnd en skulde løstes imod min Fader. Hvor-
ledes skulde jeg møde ham i Strid, og bes-
holde Farve.

Svanh. Du har jeg min Kegnere
igien; Hyrde-Dragten har dog ikke qvalt
det Kongelige hos ham. Du skal drage
med os, du skal stride, men en paa den Flen,
hvor din Fader er. Overlad ham til mig,
og jeg skal skaae hans Liv, ligesom det var
dit eget.

Kegn.

Regn. Men jeg sidde paa Thronen,
imedens han lever.

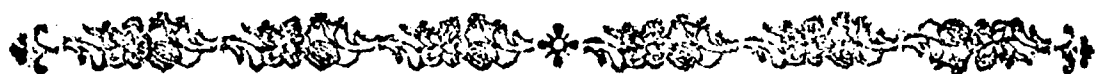
Svanh. Det skal du ikke heller, thi
naar vi have vundet, og Seyeren ere vi visse
paa; Thi Danske stride. Da ville vi lade
ham blive paa Konge-Sædet, og alleene fors-
sikre dig Thronfølgen efter ham, thi den
kommer jo dig, og en Thorilds Unger.

Regn. Svensk er jeg, og dog figte
mod Svenske. For hvem er ogsaa min Fas-
ders Tapperhed ubekendt; at overvindes og
at døe, er eet for ham.

Svanh. Forurettelser bør hævnnes.
Alle ærlige Svenske ønske den retmæssige Ar-
ving paa Thronen. Meget maae overlades
til Skæbnen. Strid, døe, Svanhvide døer
ved din Side; Strid, vind, Svanhvide lig-
ger i dine Arme; Strid ikke, Svanhvide bli-
ver aldrig din.

Regn. (Han rækker hende Haanden)
Fader, Fæderneland, Guder forsvinde, Svans-
hvide 'er alt.

Den goddædige Hyrde.

Lycón, Damoetas og Simon.

Lyc. **B**ee mig Elendige, hvad skal jeg svare min Herre, naar han tæller Faarene, og savner de tvende. Siger jeg Sandhed, at Ulven har taget dem, saa enten troer han mig ikke, og meener, at jeg søger Løgn til Lyverie, eller og beskylder mig i det mindste for Efterladenhed, og den kan jeg ikke gandske friekende mig selv for. (Han græder).

Dam. Kiære Lycón, hvorfor græder du? Andres Faare udlokke mine.

Lyc. Edle Damoetas; Ulven har borttaget tvende Faar af vor Hiord, og Menalcas er min Husbønde.

Dam. Det vil sige saa meget, at Møllen bliver din visse Løn. Arme Lycón, mig ynkes over dig; Gaae til mine Hiorde,

de, og udsæg to Faar af samme Størrelse og Farve, som dem du haver mistet.

Lyc. Min Tunge formaaer ey at fremsføre den Tak, som mit Hierte er fuldt af; Men Guderne, der lønne fromme Gierninger, skulle lønne dig.

Dam. At hielpe en Ulyksalig, er Belgierning imod sig selv; Derfor er al Tak overflødig.

Lyc. Tillad mig at spørge: Hvorhen du agter dig med den store Spand Mælk, da det ikke endnu er ved den Tid at Arbejds-Folkene i Marken spise?

Dam. Mælken er gaaet fra den Stakkels Thestylis, og som hun er fattig, saa ere hun og Barn nær ved at omkomme af Hunger. Jeg bærer derfor dette lidet Mælk til hende, at hun dermed kan vederqøege sig og Søn. Men tie stille hermed, at ikke andre faae dette at vide. Thi ingen uden Bedkommende bør vide Belgierninger, saasom Fornøelsen er ellers borte. Dig kunde jeg ikke afslaae dette, siden du har skaffet mig saa stor Vellyst i Dag. Men jeg maae ile; thi medens jeg her taler, forsmægter Thestylis.

Lyc.

Eyc. Den guddommelige Mand! han gjør Godt, og vil ikke at andre skulle vide det; han ligesom undseer sig ved sin Gævmildhed. Andre kunne aldrig nok udvafne det mindste Gode de gjøre, og denne søger med al Glid at skjule det. Hvilken Mand! Men see! der kommer Simon; Han er nye kiendt med Damoetas. Jeg maae give mig i Tale med ham, for ret at udforske Damoetæ Goddædighed; thi større Fornæelse kan ikke være, end at høre tale vel om sine Venner. See hid, kiære Simon! til een, som længes efter at tale med dig.

Sim. Er det dig Eycen? Du er ret en god Dreng, men jeg beklager ofte din Skæbne, at du har saa haard en Herre. Vil du maaskee søge Raad hos mig?

Eyc. Nej Simon; Din Ven Damoetas, har nylig beviist mig en ulignelig Belgierning, derfor brænder jeg af Attraae efter, at høre denne goddædige Hyrdes øvrige Belgierninger.

Sim. Den Attraae er priselig; Men at opregne alle Damoetæ ædle Gierninger, er umuelig. Thi alle Dage bes
tegnes

tegnes ved dem. Det vil vare længe nok, at fortælle de fornemste, og derfor ville vi imidlertid sætte os under denne Ceder.

Lyc. Ligesom du vil. Gid hans Navn og Gjerninger stode udgravede i Cederer!

Cim. Hans Fader efterlod ham anseelige Hiorde af Æsler, Riser, Faar, Giedder; Efter Lovene hørte alting ham til, og han var ikkun forbundet at underholde sine toernde Søstre, og naar de giftede sig, da at deele Huus-Geraadet med dem. Men han lod sig ikke nøye med, selv at udsøge værdige Mænd til dem; han gav dem endog Frihed paa Bryllups-Dagen, hver at udleve 200 Stykker Qvæg af hans Hiorde, hvilke de selv vilde, og da de, saavel som deres Mænd, vare undseelige over, at modtage saa stor en Gave, og sagde, at han forarmede sig selv, svarede han: Man beriges altid, ved at gjøre Vel imod andre. En Gang traf han Alphoes siboeum i Begreb med at stiele et Lam fra sig, og som han tiltalede ham haardt, thi jeg kan ingen Uret lide, sagde han, og den anden undskyldte sig med, at den yderste Nød og Hunger havde drevet ham hertil, saa

saa forespurgte han sig hos Naboerne, om det
 forholdt sig saaledes, og da de bevidnede Sa-
 gens Rigtighed, da lod han ham ikke alleene
 gaae, og beholde Lammet; men sagde endog:
 Tag Moderen med, thi de ville ellers længes
 efter hinanden. Kort efter bebrejdede en
 ham, at han havde været utidig god imod en
 Tyv; Den er ikke Tyv, svarede han, som i
 yderste Trang tager kun til Livets nødvendigste
 Ophold, thi alle Mennesker have Ret til at
 leve og til at spise; Men den Rige er Barbar
 og Tyv, i hvis Egn nogen omkommer af Hun-
 ger. Hans Bord staaer aabent for alle Fat-
 tige; Frugterne i hans Hauge tilhører enhver
 Forbigaaende; Utallige Enge og Nødlidende
 faae tilsendte jævnlig Mad, uden at vide,
 fra hvem den kommer; Dette eene røber ham,
 at enhver nu veed, at ingen paa ti Mile rundt
 her omkring, tænker som Damoetas.

Lyc. Den goddædige Mand!

Cim. Siig og den Lykkelige. Midt
 i sin Hauge har han oprettet et lidet Tempel
 til den godgjørende Zeus, og der aflegger han
 sin Bøn til ham to Gange om Dagen, ved
 Solens Opgang og ved dens Nedgang, og hvad
 mener du vel, at han da beder om?

Lyc.

Euc. Din Sundhed, et langt Liv, at det maae gaae ham og hans vel. Din Formerelse af sine Hiorder, for at kunne giøre Godt imod andre.

Cim. Nej, han beder saaledes: Du store og du gode Zeus, hvis Magt og Godhed have ingen Grændser, du giør vel imod Menneffene, uden derfor at vente nogen Belønning. Lad mig herudi ligne dig, og alleene vente den af din Haand i det yndige Elysio; Lad mig elske alle Menneffer, som mine Brødre; Vils din Naade mod mig i Dag, ved at giøre mig Leylighed til at lade dem faae det som er deres, og skienk mig og Mine intet Got, uden for saa vidt, at jeg lader mine Brødre nyde Deel i den Belsignelse, som du giver mig. Lad mine Naboers Enge, Hauger og Hiorde trives, og lad dem bære dobbelt mere end mine. Saa bad den nyperlige Mand, og jeg stial mig til at høre denne Bøn bag Citron-Busk.

Euc. Den ulignelige Mand! Gledede og stille Noe maae stedse boe i hans Hierte.

Cim. Dersom du haver Tiid dertil, saa vil jeg foresiunge dig den Sang, som
 Mycon

Mycon har giort til hans Ære, thi min svage Tunge formaaer en værdig at prise ham.

Lyc. Hvorvel jeg skulde efter given Tilladelse af Damoeta hente to Faar i hans Hiord i Stædet for de tvende, som Ulven haver revet ihjel af min Herres Hiord, saa vil jeg dog vie; Thi jeg haver det Haab til den Allgode Zeus, at han bevogter mig for Ulempe, da jeg sætter mig i Fare, for at here tale om en Mand, som i Dyder slægter ham paa.

Cim. Hør da Mycons Sang: Zeus saae paa Jorden, Mærthed herskede allevegne, thi Medlidenhed, Goddædighed og alle godgiørende Dyder vare bortvegne; Jeg vil skabe Damoet, sagde han, og Gudsfrøgt smilte. Lyst blev det paa Jorden; Hunger, Mangel, Armod forsvunde; Muntre Dreng og glade Piger svunge sig nu i Kreds; Fryderraab hertes, hvor før alting var tyst. Himselfke Godgierenhed, Du binder Menneskeslægten sammen; Du gjør, at de føle deres Broderskab. Ubekiendte, behagelige Fornemmelser groe i deres Siæle; De finde, at det er saligere at give, end at tage. Damoet viser sig: De Smaa omfavne hans
 Kæde;

Kneæ; De Mindre række Hænderne ud imod
 ham; Pigerne strøe Blomster for hans Fod-
 der; Karlene behænge ham med Krandsse;
 Fra Modres Bryster opstige utalte og hemme-
 lige Sukke og Betsignelser til Himlen: Mæg-
 tige Zeus! lad vor Fader overleve os, thi
 hvo skulde ellers sørge for vore Børn; Mæn-
 dene raabe høyt: Zeus lyksaliggjøre dine Trin,
 du vor Beskytter og Hjælper; Den Gamle
 humper hastig frem paa Krykken: Lad mig
 nyde det rare Syn, stæmmer han ud, at see
 den som gjør Got, for at gjøre got. Da-
 moetas gaaer med nedslagne Øyne, løfter dem
 undertiden op til Himlen, og siger: Fader
 Zeus, hvi belønner du saa overflødigen, da
 jeg dog gjør intet uden min Pligt, og har al-
 tid Fornøjelsen og Fordelen deraf i mit Hierte.
 Elskværdige Damoet! Dit Navn, din Hus-
 kommelse skalle ævig vedblive; Achilles var
 tapper, men grim. Agamemnon stridbar,
 men stolt. Ulysses kloq, men undersundig.
 Du derimod er Godheden, Sprigtigheden selv,
 Du synes en allene at være god, men er vir-
 kelig god, Dit Hierte viser sig aabenbare.
 Estertiden skal prise Dig salig: Men hvad er vor
 Nøes? Zeus skal tage Dig til Regel, naar han venter
 Fortienester, og ligesom nogen i Dyder komer Dig

ner, saa skal han og nærme sig Zeuses Throne, men du skal sidde nærmest op til ham.

Lyc. Hvormed skal jeg giengælde din Sang; Min Tøne er ringe; Hiertet maae bøde paa Mangelen. Men der kommer Damoet tilbage; Hvilken Rolighed i hans Ansigt; Ak Zeus, giv mig ikke hans Formue, men hans Glæde.

Dam. Kære Lycen, endnu her? Jeg vil haste hjem, for selv at sende dig Faarene.

Lyc. Simon og jeg have her behægeligen fordrevet Tiden, med at tale om den beste Mand, om Damoet.

Dam. Om mig? At opfylde sine Pligter, er let; Dette Bryst føler idel Glæde derved. Egennytte driver mig dertil.

Sim. Giv alle vare da egennyttige som Du.

Dam. Solens Hede paaminder os om at søge Skygge. Du Lycen, følg med

med og annam Faarene; Jeg vil skænke dig en smuk Hyrde = Stav for den Angest, som du haver udstaaet; og du, min kiære Ven, tag til Takke med et tarveligt Maaltid.

Ein. Men hvor Glæde hersker, hvor Frihed og Fortroelighed oplive alle, hvor Gæsten, trykket af de friske Druer, paaminder os om at yde Tak til Zeus, den Mægtige og Store.

Hrolf og Einar.

Hrolf. Intet er dog lykkeligere, end at være sin egen Herre, at staae under ingen, at smage Frihedens Sødhed, da arbejder man med Lyst, thi eens Børn nyde Godt deraf, og Esterlægten høster Frugten af Forsædrenes Møne.

Ein. Det kan jeg desværre en sige, thi endskjønt Thorgrim ikke er den værste Herre, saa falder det dog meget tungt at arbejde for andre, og at være overbeviist om, at vore Børn skulle friste samme Skæbne som vi selv, og alt hvad man slæber for, at være spildt.

Hrolf. Derfor har jeg heller ingen Trælle til at dyrke mine Jorder, thi jeg bær Afsky for at see min Broder i Trældom. Daglennere, frie og muntre Folk, stræbe for mig. Hvor frydefuld gaaer jeg til min Hvile, fordi jeg er overbeviist om, at mit Arbejde er bleven forrettet, uden at nogen sukker over mig.

Ein.

Ein. Alt, at alle tænkte som du ;
 Landet vilde da snart sees dyrket allevegne ;
 Beyene vrinkle af Menneſker. Men nu
 betager Mangel endog den Tanke , at ſee
 blid paa den yndige Møe , og hvorfore
 ſkulde man arde Odelsbaarne til Ulen-
 dighed.

Hrolf. Derſom Tiden tillader det,
 ſaa vil jeg fremsætte den Sang , ſom jeg
 haver giort om Frihedens Fordele og Træl-
 doms Unkærdighed , og imidlertid ville vi
 hvile os under denne greenede og tætte
 Furre.

Ein. Med Fornøiſe vil jeg høre
 paa dig, og for en Tid glemme min Jam-
 mer ; Desuden kan jeg ikke blive ælendi-
 gere end jeg er, om end min Herre blev
 vred paa mig, da ſaavel Ønſke ſom Haab
 ere mig betagne.

Hrolf. Ædle Frihed , Du Odins
 Gave , Nedſtig fra Alladers Gæde , Og
 opliv min Sang. Du giver Sielene
 Kraft Alt tænke og at handle. Ved dig
 beſeyles Havet , Ved dig opgraves Jor-
 dens Ryg, Helte oplækkes ved dig. Fien-
 den kom , Trællen ſaae ham og ſnyede ;
 Thi han havde intet Fæderneland. Den

Frie satte sit Bryst til en Værn; Her
 igiennem maae du bryde, Om du vil sette
 Fod paa mit Land; Den Stolte saae
 ham, Og veeg tilbage. Grøn seer jeg
 Morken, Gult, hvidt og blaat prunke i
 den. Straaene kunne en bære deres
 Byrde, Og Hænderne forslaae en til Alt
 afsmeye Krenns Gave. Lyden af Ruer og
 Piber Tone allevegne i mine Dren. Den
 zitrende Lust fører den glade Og frie
 Sang til mig. Med egen Svæd Bedug-
 ges min egen Jord, For mig arbende
 mine Hænder, Hustrue og Børn skulle
 Engang glæde sig derved, Og sige: Sædt
 hvile dine Been! Ingen myndig Herre
 skal Nyde Frugten af min Nøye; En
 skal han udjage min Afkom, Og hovnos-
 deligen sige: For mig have I arbejdet,
 Eders Svæd, Eders Nattevagt, Eders
 Bekostning, Det altsammen er mit; Men,
 Frihed omgiærder mine Egne, Og jeg træ-
 der paa egen Jord. Disse Ord giennem-
 trængte min Siæl, Og den blev stor ved
 Frihed. I det samme forblindedes mine
 Øyne Ved et klart skinnende Lys, Men
 efter nogen Tid Saae jeg en herlig Skab-
 ning Staae for mig, isort Hvide glim-
 rende

rende Klæder ; Majestæt lyste af hendes
 Vande, Edel Stoltthed af Dynene, Hver
 Smil forkyndte Enfsalighed. Enten er du
 Frena, Eller Frihed, sagde jeg; Men det
 Mod, som fremskinner Af dine Dyne, viser,
 At du er den sidste. Ja, svarede hun, jeg
 er Frihed, Som saa mange af dine Lands-
 mænd mistiende; De holde deres Medbrødre
 I en skammelig Trældom, Kiende en Menne-
 skets Værd, Og sætte samme Priis paa ham,
 Som paa Last-Dyret. Stokken skal udrette,
 Hvad de ikke ville ved Fornuften. Jo usle-
 re, mere gusten, Nedslaget, bøjet til Jor-
 den Deres Medborger seer ud, Jo større
 synes de sig at være. Men Tiden kommer,
 Den kommer snart, Da Norge med rette
 Skal kaldes frie, Og ingen Trælle mere fin-
 des; Da skal Normanden Blive virkelig stor,
 Edle Jølelser opkomme I hans Siel, og
 Frihed Udvide hans Hierte. Men det Folk,
 som Skioldunge ætten behersker, Skal under
 et nyt Og hæderligt Navn Sukke under Træl-
 doms svære Byrde, Og smaaesieledede Herrer
 Skulle agte deres Jagthunde Og de ædle Men-
 nesker, Som føde dem, lige meget. Bold,
 og Tyrannie Wille da beraabe sig Paa Hævd,
 og den Herre, Der meest plager sine Brødre,

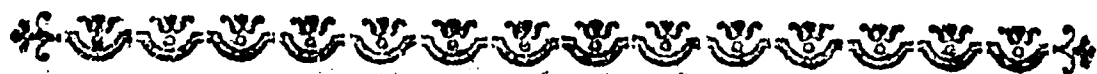
Vil ansee sig for klogest. Hytten skal for-
 falde, Træet fortørres, BARNET vantrives,
 Ageren begroes med Ukrud, Dvæget van-
 slægte, Engen visne, men Herren skal se-
 des Ved andres Ulykke, Trives ved Jam-
 mer, Glædes ved Sorgeskrig, Og mene
 Uret at ssee, Naar man troer, At den
 Uste ogsaa haver Nættigheder. Forbandet
 være Dagen, Som drog Hovmod af sit
 Mørke, Som satte Pris paa Mennesket,
 Ligesom paa Fæet; Et ævigt Mørke skiu-
 den. Og mærkt blev det, Og Friheden
 forsvandt, Og min Sang forvirres; Dø-
 sigthed betager mit Hoved; Let udslukker
 Trældom Siælens Gnist.

Ein. Ja, vel kan den udslukke.
 Da Friheden besungedes af dig, da glemte
 jeg min Tilstand, men nu, nu føler jeg
 Trællen i sin gandske Bidde; Mod, Lyst
 og Sands forgaae ved at betænke, at jeg
 og Alkom i tusinde Leed ere dømt til
 Jammer og Nød. Jeg saaer, en anden
 høster; Jeg planter, en anden spiser Fru-
 gen; Andres Høst er mit Arbejde. In-
 tet nyder jeg frit uden Lusten. Hvo der-
 for arbejder mere end yderste Trang udfor-
 drer. Næh, æd og drikk min Siæl, og
 døe.

dee. Al maatte mine Børn i det mindste opleve den glade Dag, da alle Nordermænd skulle vorde frie. Thor, hvis Gudsdom du tiener, paa hvis Altar du sont Præst daglig bringer Offer, har vel aabenbaret dig denne Dag.

Hrolf. Guders Hemmeligheder tør jeg ikke robe. Vær imidlertid ved saa frendigt Mod, som mueligt, og betænk, at Norderne tildele enhver sin Sliæbne. Utaalmodigheden laster jeg dog ikke hos dig, thi Grunden dertil er alt for retmæssig, og hvo maae en segne under Byrden af ævig Trældom, Armod og Jammer for sig og sine. Men Tiden er nu at ofre til Thor; Annam dersfore denne Trøst tilsidst: Alfader skal engang domme den gandske Jord, Den fromme Træl skal indgaae til Gimles Glæde, men den ubarmhiertige Herre til Nastronds Qual, og Forskiel imellem Herre og Træl skal en findes mere.

Bacchi Fæst.

Tvende Bacchanter, Silenus og Egon.

(Scenen er i Sicilien, da Hiero den
Anden regierede.)

1. Bacch. Lader os hoppe og raabe,
Thi Bacchus kommer; Glæde og Letsin-
dighed følge ham.

2. Bacch. Bort Sorg, bort Be-
kymring, Bort Encens kommer; Wiinkilder
springe op Ved hvert Trin han gaaer;
Satyrer og Fauner dandse for ham.

1. Bacch. Mennesket gif eene,
Misnøyet og traurig; Bacchus lod Den
frydefulde Saft Glyde i Beggeret: Drikker
og bliver drukne, Tumler af Glæde, sagde
han, Og Verden blive snever for eder.

2. Bacch. Liffige Drik, Nectar
bliver Vand, naar du smages; Den Fat-
tige sidder paa Konge: Thronen, Naar dine
yndige

yndige Dunster fylde hans Hoved; Vens-
leren naaer sine Ønsker, Hyrden besidder tu-
sinde Hiorder, Haabet slaaer aldrig fejl
For Algerdyrkeren, Saa længe du En fejler
i Kruset.

1. Bacch. Hisset seer jeg Silen
komme, Krandsen faldet er af Hoved, Tværs
siddet han paa Østet, Og alle Miner vise,
Alt han er fuld af Baccho.

2. Bacch. Lyksalige Mand, som
glemmer Verden og sig selv; Som stedse bort-
jager den gamle Tummel ved en nye; Dine
Dage forsvinde, uden at du tæller dem, og dig
fattes intet, naar kun Kanden altid er for
din Mund.

Sil. Søde Bacchus, jeg dig priser,
Vinen gjør mig altid glad, Brune Piger an-
dre elske, Men jeg Vinen kun har kicer, Ju-
piter han Nectar valgte, Thi han Vinen
kiendte en, Naar kun Kanden aldrig tømmes,
Hele Verden maae da falde, Jeg dog freidig
sunge vil. Fuld i Gaar, fuld i Dag, Al-
drig jeg mig ædrue mindes; Tanker jages bort
ved dig, O du søde Druesaft, Dyr at ligue
Ultraae er, Og Bekymringsløs at leve, Det
er Deel og Lodden min, Toffer gruble kun paa
det, Som de ikke kan begribe, For at kiende
Livet

Livet ret, Glemme de at leve her. Men friff
 Mod, Lad Cithar høres, Og den brumlende
 Trompet, Skalmen skal mit Sind fornøye,
 Men o Kande du er best, I din Bug reen
 Bellsyst findes, Throner, Piger, Klogskab
 viig, Vinen er den største Glæde, Vinen er
 mit Lives Lyst.

I. Bacch. Som en Klog du taler
 her, Daarer laste kun dit Bøsen, Mid paa
 deres Tunge sidder, Alvind udi deres Bryst.
 O, at Saften engang maatte, Kildre deres
 barket Gaue, Strax de Kanden vilde fryste,
 Op til brændend Bryst og sige: Al, at vi saa
 længe have, Savnet dig vor Glæde, Fryd;
 Gid vi dæe med dig for Mund, Og i Lovsang
 til vor Bacchus.

2. Bacch. Men see engang, just
 paa denne store Dag, indviet den godgiørende
 Baccho til Ære, paa hans Fæst, just da van-
 ærer denne Hyrde saa frydefuld en Stund, og
 drikker Vand, der rinder ud af Klippen. Her!
 hvad heder du?

Æg. Ægon er mit Navn.

I. Bacch. Det passer sig ret paa
 dig. Men hvorfor drikker du pure Vand
 paa Bacchi Fæst?

Æg. Fordi jeg haver intet andet.

Sil.

Sil. See, Kanden jeg dig rækker,
 Med klarest Druesaft, Det rene Vand af
 Bækken, Al Værd mod den vist taber, Drik
 een, ja tvende Gange, Og tre, om du saa
 vil, Ved Guddoms Kraft vor Bacchus, Han
 magte, at den ikke, Af nogen tømmes kan.
 Vær fattig, Mig du bliver, Vær syg, du bli-
 ver frisk, De muntre Sange lalle Paa for
 uvante Tunge, Lad Kierlighed kun vige, En
 Mæe, om hun er brun, En de med hvide
 Kinder, Dit Hjerte røre skulle, Thi Vinen
 alting er. Om end fortøyet Pige, Engang
 dit Sind bevægte, En søne Tid lad vare, Til
 Kanden strax du vende, Der, der, du Elskov
 drukne, Og alle Sorger med, Nye Verden
 du dig skabe, Og nu ad Hiorden lee.

2. Bacch. Men vær du ikke mere
 Agt for Silen, end at lade ham række dig
 Kanden saa længe; Fort, tag den af hans
 Haand, og deel Glæde med os.

Eg. Nej, Vandet er sundere, og
 eders Glæde forekommer mig heel sølsom; I
 ville, at jeg skal glemme min Phyllis, min
 Hiord, mig selv og den gandske Verden. Hav
 mange Tak, jeg vil føle min Glæde, og Phyl-
 lis bytter jeg ikke bort for al Bacchi Vin.

Sil.

Sil. Jeg gierne dig tillader, Med
Phyllis Spøg at drive, Naar hun dig en be-
siddet, Lad andre Piger nyde, Deel i dit
muntre Sind; Men ingen bør dit Hierte,
Til Eendom indtage, Det Binen hører
til; Med Krus i høyre Haand, Den ven-
stre om din Phyllis, I Morgen om en
anden, Og saa hver Dag paa Rad, Det
Livet ret forsøder, Og gior al Møne let.
Dog uden Pige, Nymphe, Er best hver
Dag at drive, Ved Binens søde Kluk.
O Kande, søde Kande, Du meer end
Livet er.

Ag. Noß mærker jeg, at I ikke
kiende de rolige, de stille, de indtagende
Fornøjelser. Vel smager Binen god, men
kun til Maade; Den Syge bør veder-
qvæge sit Hierte ved den. Men da jeg
ikke kan siunge som I, saa vil jeg siige
eder en Sang, som Bion har giort out
langt andre Følelser: Skyggesfulde Lunde,
hellige Stæder, I med Mos begroede
Stene, Rindende Bænde og faldende Bæk-
ke, I med Granater og Figen tildækte
Huler, I røre mit Hierte, Liffig Lyder
Haarets Brægen i mine Ørne, Yndig er
det

det at see Giedden paa Klippen. Roe,
 din Brølen er angenem, og Hestens Brin-
 sken er en uden Følelse; See Matten be-
 klædes med Mørkhed, Lynild iler flangevis
 frem over Marken, Torden brøler med sin
 Røst, Dog skielver dette Hierte ikke, Thi
 Uskyldighed boer i det, Nu fornner Na-
 turen sig, Solen fremtræder, og Stierner-
 ne svinde bort, Fuglene quiddre i Sko-
 ven, Fiskene springe i Vandet, Perledraa-
 her hænge paa hvert Blad, og Sole vise
 sig i hver Draabe. Utter fremvælder Seen
 Maaner i hver Bølge, Og Matteredalen
 slaaer Triller for sin Mage. Hvilket
 Syn, at staae i Dalen, Og see op til de
 optaarnede Bierge, At være øverst paa
 Fjældet, Og see ned i den dybe Afgrund;
 Synet taber sig over det store Hav, Og
 Verden er uden Grændser. Rolig, hen-
 rykt er jeg, Men dog kan Glæden vore.
 Galatea kommer, Og al Skionhed med
 hende. Undighed flager om hendes Læ-
 ber, Og Kyndighed sidder paa hendes Kin-
 der. Undseelig seer hun paa mig, Men
 dog seer hun, Med en mild Unseelse seer
 hun. En sagte Gld løber giennem mine
 Arer;

Klarer; Tale vil jeg, Men Elskov hæmmer
 Tungen. Dyuene tale, Kinderne blusse,
 Af Elskov og Verbødighed. Saa megen
 Glæde ved eet Dyekast, Eet Haandtryk
 vilde giere fuldkommen lykkelig. Det skeer,
 og de Ord legges til: Dion, jeg er din.
 Fra den Tid veyer Galatea Op mod den
 hele Natur; To Galateer vilde røve min
 Lykkelighed. Jævnt flyde nu mine Dage,
 Smaa hoppe om mig, I dem seer jeg
 mig hoppe, Derfor elsker jeg dem. Ak,
 at jeg en Lovsang kunde, Værdig nok din
 Magt og Ære Siunge for dig store Gud,
 Du al Verdens Hercker, Styrer, Du,
 du store Jupiter; Du det bød, Og Verden
 ner løbe, Udi fast bestemte Kredse; Du
 det bød, Og Siæle fløde Fra dit store Al-
 magts Hav. Tanker spændes, Geisten
 flyver; Gierning din vi deri kiende; Jor-
 den grennes, Frugter bær; Liv og Mande
 alting fylder; Prægtig Bolig vi besidde;
 Det jo og din Gierning er. Ewig vil
 jeg derfor prise, Denne Majestæt og Magt,
 Naar Elysisk Mark mig favner, Knæler jeg
 for Thronen ned. Vise Plato, Du min
 Leder, Du Almagts egen Tolk, Der alt
 Du

Dunkelt du forklarer; Socrates, din store
 Lærer, Maaskee større end du selv, Herlig
 der afsmaler Dyden, Og dens Bøn indsam-
 ler vist. Bort J vilde, ækle Lyster, Som
 af Dumbhed kun tilbedes; Støn, og Sti-
 men, Viin og Utugt; J som Glæde falde
 Jer; J som Elskovs hellig Navn, Lø-
 vancere og paatage; Kom du Elskov, sande
 Lyst, Kom Naturs Betragtning, Hvile for
 min matte Siel og Geist, Kom Goddæ-
 dighed, du Moder Til al sand Fornøiel-
 se; Kom du Gudsfrøgt, idel Glæde,
 Kom du Læsning, Sindets Trost; Da
 Enfsaligheden vover, Og sin rette Hønde
 naaer. Livis Bøllyst andre elske; Jeg
 den sande attraaer kun, Og vil Dyden
 stedse favne, Op til Himlen svinge mig.

I. Bacch. Vel var det denne
 lange Snak engang fik Ende; Længe siden
 havde jeg løbet bort, dersom en Bacchi
 prægtige Optog skulde just gaae her forbi.

2. Bacch. See der han kommer,
 Med Cimble og Harper, Tigre drage
 hans Bogn, Selv spiller Pan paa Fløite,
 G. Og

Dg den sande Glæde Lindrer i hvert Ansigt.

Sil. En springer og dandser: Philosophen som de, Altid er Glæde paa hans Læber, Dg Sorrig udi hans Hierte. Men, Winen den fryder, Dg drikke ville vi; Kander skulle tomnes Vor Baccho til Ære, Dg Karle og Piger Springe om i Dands, Til de listige Dunster Betage Hiernen, Dg Fødderne falde Bort under dem.

Æg. Alle tænke ikke paa een Maade. Jeg vil imedens gaae hjem til min Phyllis, passe paa den Hiord, som Jupiter har betroet mig, see til mine Huusfolk, og glæde mig over den Sundhed, den Lykke, den Stillehed i Sindet, som han, den store Olympi Besherffer haver givet mig.

Roe og Grythe.

Roe. Lyksalig Dag, du Foraars første Dag, idel Glæde indgynder du i mit Hjerte, thi den lange Vinter har nu Ende, og Grythe gaaer nu ud. Ak, hvor længselsfuld haver jeg seet hen til den Kant, hvor din Baaning ligger. Paa Skie har jeg gaaet, og svævet om dit Hus: Men altsammen forgæves; En kunde jeg faae et Blink af dig. Kiælne Forældre holdte dig indsluttet, at en Vinterens Kulde skulde skade din Hud. Ved Rokken maatte du hendrive de lange Aftner. Mon du og haver tænkt paa mig? En maatte jeg besøge dig: Anstændighed forbyd det, men hvi tøver du. Her saae jeg første Gang dit Ansigt, lig den blide Himmels. Ved disse Enebærbuske oplivede du mit nedslagne Sind. Lev, lev, jeg elsker dig; Disse søde Ord vare Honning for min Siæl. Men Giedderne brøge: Grythe kommer: Mon de, som elske, bedrage sig selv? Men,

hun kommer; Hvilken Morgenrøde i min Siel. Grnthe, Elskværdige, er du Roes Grnthe?

Grnt. Ja Grnthe er din, ligesaa Kielen, ligesaa om som forðum. Hvilke sex Maaneder. Roe, min Glæde; Lad mig omfavne dig. Søde Belønning — Glæde — Vinter — Længsel — Jeg døer.

Roe. Grnthe, du blegner! Skræk — Angest — Vand — (Han tier noget, løber endelig til en Kilde, samler Vand i begge sine Hænder, og stænker hende i Ansigtet).

Grnth. (Slaaer Døynene op) Min Roe, hvilken Glæde, at see dig; thi du var endog forsvundet i eet Øyeblik.

Roe. Nu bliver jeg lykkelig paa nye, da Sundhed staaer atter malet i dine Kinder, og dine Døyne brænde af Kiærlighed. Føel mit Hjerte, det staaer for dig. Men hvorledes har du fordrevet denne Vinter, og levet uden mig; Dog jeg har ogsaa maat undvære dig, og endda levet; Haab om Foraar opholdt mig.

Grnth. Forud tænkte jeg, at det ikke var umueligt, en at see dig, og dog leve.

leve. Men du var saa dybt indpræntet i mit Sind, at mig syntes stedse at see dig, at tale med dig; Waagende tænkte jeg paa dig, og i Dremme stod du for mig, og da var jeg mere frie, end jeg nogensinde har turdt være i din Nærværelse. Ligesom Hiulet gif om paa Rokken, saa vankede Lauferne i mit urolige Sind. Tusinde Gange vilde jeg nedkaste mig for mine Forældres Fødder, og sige: Lad Roe blive min. Deres høye Mod holdt mig tilbage, thi ingen agte de mig værdig, uden han haver seet den blaae Bølge, og det skummende Hav, og ført Rov hjem fra fremmed Strand. Gid sligt en ansaaes for Helte-Gierning, eller gid jeg være mindre om; Dog nej, ikke vil jeg berøves min Lyksalighed. Ved hver Gang Hiulet drejede sig om, nævnte jeg Roe, og du var stedse paa min Tunge. I min troe Ammes Barm nedlagde jeg min Bekymring. Hun biefaldt min Kiærlighed; Gid Solen snart sees over hine Biergetoppe, sagde hun; Et venligt Emil fastede hun til mig, naar jeg gjorde Forslag at faae dig i Tale. Timerne glæde, og det var langt over Midnat; Endda var jeg

ikke træt at tale om min Koe, og den Gamle nikkede dertil, og blundede.

Koe. O sed Fornøjelse, at elskes af Grythe; Om nogen vilde tilbyde mig, at herske over den hele Dal, og at forlade dig, saa vilde jeg svare: Et Kys af Grythe er mere. Og at see dig i en andens Arm, det vilde overstige Nastrands Plager.

Gryth. Men Allerkiæreste, hvorledes har Koe hendrevet denne Vinter, har du saa ofte tænkt paa mig, som jeg paa dig?

Koe. Utallige Gange tænkte jeg paa dig; Skovene gave Gienlyd af Grythe; I Trærnes Bark staaer Grythe udgravet; Grythe svævede for mig om Dagen og om Natten, men med ingen Kunde jeg tale om Grythe. Priset være Freya, at hun heri haver gjort din Skiebne lykkeligere end min; hun tage stedse fra min Fornøjelse, lade mig allene føle Elskovens Byrder, og dig ikke, uden dens Bøllyst, saa er jeg lykkelig, fordi du er lykkelig. Stundom bedede jeg Dyr, Stundom sangede jeg Fuglen i Garnet, men alting var tomt for Glæde, thi Grythe var ikke hos;

At

Alt see Grythe, at tale med Grythe, at
 favne Grythe, det gier Nar til Dage, men
 uden dig blive Dage til Nar. Ofte vilde
 jeg omfavne dine Forældres Kæde, og sige:
 Grythe elsker mig, men jeg fandt mig
 uden Fortienester. Om din Bolig svær-
 mede jeg, kastede Lokkespise ud for Fugle-
 ne, og raabte: Fader jer fange ved Gry-
 thes Bolig: Elskerens Stemme, tænkte jeg,
 trænger maaskee til Grythes Siel. Men
 intet vilde høre mig. Ak, hvilken Beløn-
 ning vilde da ikke et Glimt af dig have
 været. Engang fangede jeg Haren i Sneen.
 Driftig gik jeg til din Faders Dør,
 bankede paa, den ærværdige Gamle kom
 ud; Støttrende sagde jeg: En Gave —
 mit Hierte — Fader — Haren fan-
 get i Snee; Ikke vidste jeg hvad jeg
 sagde, thi Grythes Fader stod for mig.
 Blodet skied mig i Kinderne, ligesom da
 jeg første Gang saae dig. Min Son,
 svarede din Fader venligen, jeg har ingen
 Gave forskyldt af dig, men dog vil jeg
 tage imod den, at det ey skal synes, at
 jeg forsmaaer din Gave. Han bad mig
 sidde ned, han iskænkede den klare Mied,
 og drak mig til; Ikke frydedes mit

Hjerte, thi Grythe var borte; Saa nær hende, og dog ikke see Grythe. Svært Øjeblik laae dit Navn paa min Tunge, men Frygten overvandt Haabet.

Gryth. Elskelige, saa nær, og en sees. Usædvanlig Betyrning omspændte engang mit Hjerte; Det var ligesom det vilde springe af Livet. Uden Tvivl var min Kiæreste mig da nær. Al, at jeg havde havt Kundskab herom, Kiærlighed skulde selv have givet mig Anslag at komme ind i Stuen, men nu er alting glemt, thi jeg sidder ved min Koes Side.

Koe. En kurrer Duen saa sødt i Skoven, som din Stemme henrykker min Siel. Tusinde Fornøjelser indsamler jeg paa dine Læber, Honningens Sødhed maae vige for deres. Røde ere de, røde som Lyttebæret. En blomstret Myren af Multer saa skøn, som dine Kinder farves af Lue og Mælk. Hvidere ere dine Tænder end den hvide Uld, og din Hud er blødere end Uderfuglens Dun. Din Næse lugter af Birak, og dine Trin ere som Freyas. Fuldkommen er du, og min er du, og jeg er din; Giv mig tusinde Kys. Al kunde alle Norges unge Karle

see

see min Lyksalighed; De vilde beundre dig, og glemme min Lykke ved at skue dig.

Grnyth. Som Dugen lædsker den tørstige Jord, og Rønnen glæder Kransfuglen; Som Mos fryder Rønnen, og Tødderen flukker for sin Mage; Saa trøstes min Siæl ved Koe. Han er mit Glæde, Elskov, brænder i mit Bryst. Forhen tænkte jeg at være lyksalig; Blomstret fornøiede mig paa Marken, naar jeg saae Giedde-Mælken i Spanden, da takkede jeg Alfader for hans Gave. Mine Forældres Velsyn overgødte mig med en stille Fryd, og jeg priste mig salig, at være deres Dotter. Men jeg saae Koe, og min Siæl blev henrykt; Glæde, Hvile, Fryd, Liv, Lyst og Fornøelse er nu alleene hos ham. Du taler, og mit Hjerte bærer; Dine Dyne møde mine, og min Siæl forvirres; Uroe og Længsel forøge min Fryd, og jeg finder Behag i Smerzte. — Men Koe, min Koe, du, ved hvilken jeg lever, paa det yndige Foraar følger den grumme Vinter; Lad Glæde en vugge os i Sovn. Du gaaer nu i dit attende Aar, Tiden er forhaanden at Ære bør søges. Mit Hjerte føler hele Bægten

af det Raad, jeg nu vil give. I mine Dyne er du mere end værdig min Elskov, men Fædres Skikke sige nej. Gaae derfor paa den med Blod besprængte Ben, tred de Norske Heltes Fodspoer, og seel, at du er Normand. Tænk paa Belønningen, Grythe er Belønningen, og hviler da i alles Paasyn i dine Arme, thi Helten er da, efter Folkets Tanker, hende værdig.

Roe. Jeg skilles fra Grythe, langt fra hende vanke paa det vilde Hav; hun imedens sukke, og forgaae af Sorrig. Maa ske mine Dyne aldrig see hende meere, og hendes tomme Slynge alleene svæver om mig paa hendes Høj.

Gryth. Nej Allerkjæreste, Haabet skal give mig Kræfter, og paa onde Dage skulle de glade følge, og Julen skal oprette, hvad Sommeren haver tabt. Freya har forsikret mig herom, thi da jeg for nogle Dage var nedstøket i Bedrøvelse, og kunde en tænke for Sorrig, aabenbarede sig en mere end menneskelig Skabning for mig; Aldrig havde jeg forhen seet Freya, og dog kiendte jeg hende strax. Med Mildhed sang hun: Dit Sorg beklæmte Bryst,
Mit

Mit Sind til Medynk rører; Fra Gunders
 Bolig steg jeg ned, Og Kiærlighed vil
 trøste; En anden Men Inksalig gjør, End
 den med Blod er tegnet; Strax Noe
 Senlet hidser, Og hen til fremmed Land,
 Med Novbegierlig Aand, Sin kiække Krigs-
 hær bringer, Strax Grythe Løn skal være,
 Af elsket Fader legges, I seerrige Arm.
 Tael kun, han strax skal fars, Og Freya
 Borgen er, At han med Ore kronet, Skal
 lande i sin Havn. Jeg selv vil ham be-
 skytte, Og fiendtlig Piiil afvende; En
 Sværd skal hannem skade, Thi Hugget
 jeg optager. Vel tungt at skilles ad,
 Naar sølles Elskov brænder, Men Klog-
 skab byder det, Naar Maalet opnaaes kan.

Noe. Gudinden befaler, forsikrer
 sin Skjts, derfor maae jeg ikke tøve læn-
 ger; Jeg vil strax give mine Forældre
 mit Forsæt tilkiende, reise om i Dalen,
 samle Folk, nedstige til Strand=Bredde; I
 skyde Snekken fra Landet, hugge ned for
 Fode, sanke Nov, komme hjem, nedlegge
 det for dine Fodder, og nyde Belønning
 paa din Mund.

Gryth. Elskværdigste, iil, skynd
 dig, lad mig favne dig ferend Vinteren
 kom-

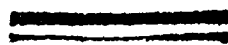
Kommer, Julen vil da blive dobbelt Jul, og intet skal mere adskille os. Men en Bøn haver jeg til dig: Gudindens Røste er vel vis, hendes Beskyttelse mægtig, men styrk dig dog ikke i for megen Fare, tænk paa din arme Grythe, og overvejen, at Elskov giver frygtløs.

Roe. Elskov skal baade tæmme og oplive mit Mod; Jeg vil tænke paa Belønningen, og Grythes Erindring skal gjøre det saa, at jeg hverken ved Feighed eller en overdreven Tapperhed skal miste hendes Person. Men jo længere jeg nu er hos dig, jo længere bliver jeg siden borte fra dig. Farvel — sidste Kys — elsk Roe — glem Frygt — I Striden skal du soøve for mig.

Gryth. Mit Hjerte sønderrives — Glade Sammenkomst — Sorgelige Skilsmisse — Adskilt ved Havet — Fiendens Pile — Skræk — Haab — Min Roe, Roe, min Befyring, elsk Grythe, Grythes Siæl higer efter din — Nu er han borte, den elskværdigste er borte, og du staaer her, hvi løber du ikke efter ham? Hvilken Pine! af Rierlighed maae jeg være grum; Naadige Freya, tilgiv

giv en elskende Dige en uskyldig List, til-
 giv, at hun har misbrugt dit Navn; Selv
 haver du jo elsket; Du er idel Elskov;
 Du er de Elskendes Beskytterinde; Bevar
 min Roe, Lad ham uskad komme tilbage,
 med Hæder og Seyer. Dog du Grum-
 me, hvad haver du gjort; Du haver skuf-
 fet din Kiereste, jeg vil kalde ham tilbage,
 med Graad vil jeg omfavne ham; Jeg
 haver digtet om Gudinden, det var mit
 eget Paafund, vil jeg sige. Men, hvad,
 paa anden Maade kunne vi en naac vort
 Onske; Hierte tie, bær din egen Byrde,
 haab, og — da skal jeg vel finde Ben
 at komme snart til Roe, thi der er ikkun
 en Haandbred imellem Døden og Livet.

Stærkodder og Isleif.

(Anledningen er taget af Saronis 6te Bog,

Pag. 104 og 105. 116, 117 og 118).

Stærko. **S**ignet være du elskte Land, hvor Frode før herskede; Hvi maatte denne gode Konge saa tilig sætte Livet til. Nu længes jeg efter at tale med hans Søn, thi ikke vil jeg haabe, at han er saa vanslægtet som Dnyttet siger. Men hisset seer jeg min gamle Stald=Broder, med hvilken jeg ofte haver druffet Øl af Horn, og fældet Riemper til Fode i at brydes ved Frodes Hof. Vær velkommen Isleif; Thor formere din Styrke! Er Jugeld saa blodagtig, som han udraabes for?

Isl. En beskrives han saa ilde; at han jo fortæner værre. Tapperhed er foragtet, og tapre Mænd ansees for rasende. Hans Faders Mordere holder han for sine bedste Venner, og deres Søster hviler i hans Skiod.

Aldi Sange prise de Lidenne lykkelige, og af-
 male Frode som Tyrann. Han hører det, og
 tier, og drikker dem til, og Skamfuldhed
 bluffer en paa hans Kinder. Bænken er for
 haard, og Hynde legges paa den; Skamme-
 ligt er det at sove paa Straae, og Bolstere
 dække Legemet. Solen maae en skinne paa
 Tissen, og noget de kalde Hat, skal afværge
 dens Straaler. Miød er hver Dags Drik,
 og neppe vil Trællen smage Ol, reent Vand
 overlades til Hundene. Salt Mad hæmmer
 Fordøyelsen, og Fleskesinker lugte ilde i Næ-
 sen. Tydske Kofke tillave stegt og sødet,
 og Sodden gior Maden ukiendelig. En Kof
 agtes mere end en Kiæmpe, og Alvorlighed
 er forsvundet. Jeg er den sidste af hans Fa-
 ders Benner, som forlader Hoffet; Thi
 Kramsfugle smage en min Gane, og det ækler
 mig, at see Mænd vende Gumpen af en gil-
 det Hane i Munden, at see Skisge-Fagter
 i Stædet for Kiælen Bluesfærdighed, at see
 Fruentimmer overgaae Mandfolk i Dristighed,
 at see dem ostere selv frie end blive befriet.

Starke. Jeg ulkkelige Mand.
 Blodagtighed drev mig fra Hagleiks Hof,
 og her finder jeg Lidelighed; Frodes Søn
 liderlig. Til, Skynd dig til Lethra, og for-
 driv

driv det skamløse Pak. Giv Landet igien sin
Reenhed og Styrke, og red Sønnen af din
Ven.

Til. Du vil kun høste Foragt og
Fortrød; O hvor ont vil min Vens Forhå-
nelse giare mig!

Stærko. En kan quindagtig Mand,
En skamles Horeffare, Den tapre Helt for-
haane; Han deres Dom beleer, Hans Uafsyn
fælder Dom. Til Kongens Borg jeg haster:
Uværdig Konge-Søn, Uværdig den, som el-
sker Sin Faders Mordere; Som Pligt og
Guder glemmer; Som Narren høyre skatter,
End Heltens store Mod. Vær Konge, elsk
Dit Folk, Hvis en, da stig af Thronen, Og
lad en bedre sidde der. En glemmer jeg de
Dage, Da Frode Espiret holdt, Retviished
herskte da, Og Fred var udi Landet; Men
Fienden skælvede; I Klæder, Mad og Drik-
ke Var Kongen tarvelig, Saa stort et Myns-
ter fulgtes, Af Hyrde, Helt og Bonde. En
blev i Middden druknet, Den Styrke Landet
værger, Den Klogskab Landet styrer, Man
elskte Kiønnet, men, En faldt man det til
Fode. De Danske, Danske vare, For dem
tog Fienden Flugt, Og fremmed Mand en
herskte, Blant Skiolds Uffom og Uer.

Til.

Jbl. Forgiveves mærker jeg det er,
 at ville bringe dig fra dit Forsæt, men tænk
 paa Isleif, naar du væmnes ved at see
 Frodes Søn. Nu haster jeg fra dette ulyk-
 salige Land; men fortæl mig dog, hvordan
 det gik dig i Upsal?

Stærko. Der Hugleik herskede, Af
 gammel Konge=Stamme, Men ung udi sit
 Sind Fra Sigtun Sædet flottes; Thi Kon-
 gers Grav og Høne, Vebrendelse udbredte.
 I Upsal Lyst kun hersker, Man Guder tie-
 ner der, Med Cimble, Tromme, Bælde,
 Værfærdig udi Dandsen, Man Møer svinger
 om. Kiød=Grønder altid færdig, Staae udi
 Rad og Orden; En mandigt Ord der høres,
 Men kun en Lefse=Sang. I Munden
 Miødden gyles, Man neppe Forskiel kiender,
 Imellem Mand og Qvinde. Blødagtig udi
 Jagter, Den første nærmer sig, Den sid-
 stes kiælne Lader. En Gøgler mere ag-
 tes, End kiække Stridsmands Mod; Den
 sidste Hunger lider, Naar Dandseren fuldt
 op, Af Kongens Raade nyder. For-
 vorpne Land og Tid, Naar lette Spring
 de sættes, For Heltens tunge Gang, Naar

Skjægens Smil og Latter, Langt over
 Wiisdom skattes, Naar Kongen Griet er,
 Imod fortiente Helte, Men Skatter eses
 ud, Til Sangere og Daarer: Naar Kon-
 gen som en Qvinde, I finest Klædning
 gaaer, Med pene Skridt fremtriner, Og
 taler lespende. Mit Mod affkjer det Land,
 Min Krop vil sig en bukke, For Belyst-
 aandend Qvinde, Og Mand, der Mæe vil
 være, Og lændre Landets Skik. Best
 styres Riger, naar En Kieck ved Koret
 sidder, Og Helte er ham næst; Naar
 Qvinde bliver Qvinde, Og Dandsren en
 stædes, I Raadet ind at komme. Men
 ubekiendt Lyd, Mit Dre treffer, Hisset
 hopper Hugleik, Kongen han hopper, Lan-
 dets Gavn borthoppes, I bløde Klæder
 han fremgaaer, Mon Kongen det er? Bist
 er det ham; Søglere, Narre og Qvinder
 Omringe ham jo, Paa sigt bør Konger
 fiendes.

331. Heraf mærker jeg, at Evers-
 rige en bliver det Land, hvorhen jeg bør
 haste. Imidlertid, naar Regenten en for-
 semmer sin Pligt, indseer jeg ikke, hvorfor
 han

han en undertiden maae fornøye sig, uagtet vore strænge Sæder.

Stærko. Hvad Fornøelse? Pligt er Fornøelse. - Alt beherske sine Under-
saatter, at skifte Retten til dem, at gjøre dem lykkelige, det er Glæde og Hvile for Sielen. Og naar han vil have Bellsyst, tilladelig Bellsyst, da har han sin Dronning. Men min Hu staaer til Lethra, Farvel Ven, enten skal jeg forandre In-
geld, eller og døe.

Lycoris, Daphnis,

en Najade.

Lyc. Iblant disse Citron = Buske vil jeg sætte mig, og tænke paa min Daphnis; thi næst ham er intet behageligere end Landets Yndigheder. Hvilken sød Lugt dunste disse Blomster en ud? Hvor prægtig prunker det Gule iblant det Grønne. Mange smukke Træer findes her, men intet som Citron = Træet. Paa det hænge modne og umodne Frugter, udbrudte, nys skabte og falmende Blomster iblant hinanden. Fornemst er det iblant Træerne, ligesom min Daphnis iblant Hyrderne. Hvor sødt triller Nattergalen, men Daphnis Stenime er dog sødere. Hvoraf kom det komme? Ikke veed jeg det, men det veed jeg, at i hans Selskab er jeg best fornøjet, og at mig ligesom fattes noget,
naar

naar han er borte, Længe kiendte jeg ikke Marsagen hertil, men tilsidst mærkede jeg, at Traurigheden altid forsvandt ved hans Komme. Men jeg hører en Sang, det er Daphnidis Sang.

Daphn. Naar andre gaae til Hvile, Mit Hjerte Attraae finder, At naae den yndig Møe. En stille Glæde boer, Ved hendes saure Side. Et vist jeg ikke kiender, Gjør hendes Sælfskab sød. Hos lystig Sælfskabs Broder, Mig Tiden falder lang. Jeg kiedes ved at dandse, Og verelviis at svinge, Bor Dals udvalgte Møer. Min Lyst det forhen var. Men nu at sidde, tie, Og Jomfruehaand at holde, Lycoris at beskue; Det eene Vællust er.

Lyc. Daphnis!

Daphn. Lycoris!

Lyc. Sæt dig ved min Side, thi da tænker jeg alleene paa dig.

Daphn. Det er al min Længsel. Men denlige Lycoris, hvoraf kommer det, at Arachne, Chloris, Telesilla ere nu en mere skionne i mine Dyne, og at du allene er skion? Ingen Sygdom har dog forandret dem,

dem, og forhen kunde jeg see paa deres Skionhed, og mit Sind blev dog lige roligt. Nu gider jeg ikke engang see paa dem; Og jeg seer ingen uden dig, og det glæder mig, men dog er jeg betaget med en Slags Banghed derved.

Lyc. En bedre gaaer det mig Daphnis. At dandse med Mycon, Amynas, Tritus, Menalcas, er nu en Pine. Men at sidde stille hos dig, er idel Fryd. Jeg er gandske forandret, og synes en at kunne leve uden dig. Dit Nafn glæder mig, men der er dog noget, jeg veed ikke hvad, som forurolicher mig derhos, og gjør mig frygtagtig. Maaſkee vi gjøre vore Forældre imod? Men hvorledes kan det være dem imod, at vi fornøye os? Imidlertid tør jeg dog ikke ſige dem, at din Nærværelſe glæder mig mere end deres, og altid maae jeg ſlaae Dynene ned, naar de ere hos, og du kommer til. Mon der ſkulde være noget Ondt deri, at vi trykke hinanden i Hænderne?

Daphn. Det kan ikke være; Thi jeg har ofte trykket Pigers Hænder i Dands, men jeg har hverken ſelet Fornøyeſe eller Smerte derved. At vore Forældre ſkulde

for-

fortryde herpaa, er ikke mueligt, da jeg ofte har seet min Fader trykke min Moders Haand; ja kysse den, og Munden med. Vil du tillade mig, at gjøre ligesaa; Thi herudi maae være noget Got, ellers havde mine Forældre en gjort det.

Lyc. Kan jeg negte dig noget? Forleden Dag saae jeg og Turtel-Duerne gjøre ligesaa.

Daphn. Af, hvilken Belyst! Hvilke bløde og behagelige Læber. Mælk er min beste Mad, den smager liflig, men dette er lifligere, gierne vil jeg lade andre beholde min Part af Mælken, om det end var i otte Dage, naar jeg kun imedens maatte stedse heste paa dine Læber.

Lyc. Hvilke Fornemmelser! Dine Kys ere behageligere end Druen. Men jeg bliver saa urolig derved; Mig synes at have tabt noget; Forhen var jeg mere stille fornøjet; Nu er min Glæde heftigere, men blandet med en vis Uroe. Mon vi og handle ret; Dog vor Fynd skader jo ingen, og hvor kan det være Uret, min lille Daphnis, at holde af dig.

Daphn. Ret eller uret, saa er jeg overbevist om, at det er sand Glæde, at kysse Lycoris Mund. Vel sandt, der feyler mig endda noget; Min Glæde vover, og til- lige min Uroe; Hvordan dette kan være, be- griber jeg ikke. Men jeg vil søge at slukke denne Attraae, ved at sene Mund til Mund, Bryst til Bryst, Øne til Øne; Maaskee det da kan blive got; Kunde jeg kun blive Lycor- ris, da vilde jeg først være fornøjet, thi da var jeg stedse hos dig.

Lyc. Al Daphnis! bliv den du er; Thi jeg fornemmer, at det vilde være mig utaaleligt, at miste dig. Men mit Hierte betynges, mine Øyne briste i Graad; Mon det og skulde være uret, at kysse dig. Dertil ere de Kys alt for søde. Kan det og være uret at fornøje sig, uden at fornærme nogen. Men Daphnis, hvad mon det kaldes, som vi søle for hinanden; thi alting har jo dog et Navn. Om jeg uskyldige Pige en veed det, saa kan det dog ikke feyle, at du jo maae vide det; Du som veed alle Ting, som dandser saa net, som spiller saa listig paa Fløite, som svinger saa yndig, som kysser saa indtagende.

Daphn.

Daphn. Hvad jeg veed, det haver du lært mig. Lidet var det bevendt med min Sang og med mit Epil, før end jeg første Gang saae dig paa hin Høy ved Cereris Fæst. Mine Styrke og Behændighed fik jeg til at dandse, naar du holdt mig ved Haanden. Og naar du ikke er i Dandsen, da kan jeg neppe slæbe Fodderne frem. Alt kysse, har du lært mig; Thi Længsel derefter, fandt jeg aldrig ved at see paa anden Hyrdinde. Alt lad din Nælde besøge mig, den Nælde, som lugter bedre end Balsom; Hæst dine Læber til mine.

Lyc. Min Frygt vover, og tillige min Attraae. Alt negte dig noget, var kun at giøre mig selv ulykkelig; Thi min Siel higer efter din. Mon Maanen skulde have nogen Følelse, ved at skinne i Floden? De see begge blidt paa hinanden, ret ligesom du paa mig, og jeg paa dig; Hvo veed? Levende Væfener boe i Floderne, i Træerne, i Maanen, i Stierne; Maaskee de og ville være sammen, ligesom vi? Maaskee Solen derfor løber saa rundt om Jorden? Du smiler, og seer stedse paa mig.

Daphn. Forhen saae jeg ofte med
 Fornøjelse paa Naanen, og dens milde
 Skin i Vandet; Men nu er hvert Øyes
 Blik tabt, hvorudi jeg ikke seer paa dig.
 Mine Ord ere for svage, til at udtrykke
 hvad jeg føler; Thi min gandske Siel
 forestiller sig intet andet end dig. Hef-
 tigheden af min Attraae forvirrer mit
 Sind; Gierne vilde jeg flye, men jeg kan
 ikke, og hvorhen flye? Dit Billede staaer
 indgravet i mit Sind.

Eyc. Daphnis min Glæde! Min
 Smerte er en mindre; Dog kan jeg ikke
 tænke paa at flye fra dig. Ak, at Gu-
 derne vilde stille den Ild, som brænder i
 min Siel, og give mig igien den liden
 Fornøielse af Uroe, og den søde Be-
 kymring, som jeg fandt i Begyndelsen, da
 jeg lærte at kiende dig. Mine Kræfter
 forsvinde, og jeg skyler under Byrden af
 Glæde, Uroe, Sorg, Frygt, Længsel, Be-
 gierlighed. Men Himmel, hvad seer jeg?
 Vandet røres; See did; Noget opstiger
 deraf; Moane en Guderne see saa ud?
 Maaskee det Væsen, den Nymphe, som
 boer deri?

Duj.

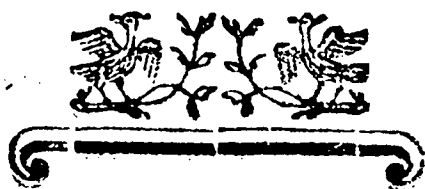
Nu. Uskyldig Hyrde, Mæe, Det
 kielne Sprog mig-glæder, Og den Natur,
 som findes I Elskovs rene Lue, Der
 brænder i Jer Bryst. Gaaer til Forælf-
 dre hen, Og siger friligt ud, Den Geist
 I ledes af, Strax Hymens Baand skal
 knytte De unge Hjerter sammen; Uroc skal
 da forsvinde, Utalte Glæder samles, Og
 tage Sielen ind. Fast Guder skal misun-
 de, Lyksaligheden nydt I ægte Fryd og
 Belyst. Men vil I en adlyde, Da
 Fryd skal reent forsvinde, Og Serrig
 Hiertet klemme, Og Elskov traurig endes;
 Thi ægte Elskov kun I Hymens Arme
 findes. Banartig Elskov ene I Stæ-
 der seges maae, Som bramme af stor
 Pragt; I stille Hyrde-Bolig, Keen El-
 skov, ægte Fryd, Naturens egne Gaver,
 Sit Sæde derimod, Har uden Tvist op-
 slaget. Gaae nu lykkelig Par! Og und
 den sande Glæde, I Dyden eenes findes.
 Fornøyet her at leve, Gjør og fornøyet
 der, Hvor Dyden skal belønnes.

Daphn. Saa var det da Elskov,
 som foruroligede vore Hjerter; Den El-
 skov

skov jeg stundom har hørt tale om, og aldrig kunnet fatte.

Enc. Min Amme har undertiden fortaalt mig om Elskov, men altid har hun forestillet mig den, som fielen og fornyet; Dog dette Hjerte har sundet dens Uroe, hvorvel den er meget bortgangen ved Nymphens Tale. O hvor inderlig længes jeg efter reent at fordrive den ved Hyemens Hielp, endskiønt dette er en gandske mørk Tale for mig.

Daphn. Ja klogere er jeg ikke heller paa den. Imidlertid ville vi haste hjem, og aabenbare vore Forældre den hele Sag, og da vente Virkningen af Nymphens Løfter.

Skaldans Sang ved Regnalds

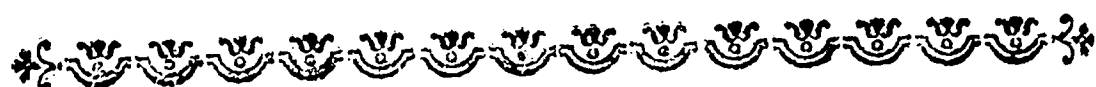
Grav.

Mørkt blev det, Og Dagen bort-
 veg, Stierner sunklede ikke, Maanen søv-
 te sig i Skye, Solen er borte, Naturen
 tier, Stille er det, Følt stille. Helten
 er død, Regnald er død. Til Guders
 Holig han opsteg; Ved Sværd sig Ben
 did banet; I eget Sværd han faldt. Høn-
 modighed det voldte; De store Siele en
 Kan for de Smaae sig bukke. Før Dø-
 den vælger jeg, End Skambesudlet Liv.
 Hvad Død, ved Døden han Et ævigt
 Navn opnaer. Valhalla, rette Liv! Paa
 Bænk med Odin sidde! Valkyrier iskænke
 Den klare, listig Misd. Eintheriar de
 grues, Fra Sædet springe op: Alt figte,
 for var Lyst; Men Regnald ene gælder
 Meer end Valhallas Helte. Ja Odin
 selv

selv han skielver, Regnald meer tapper er ;
 Ved lange Hævd sig trøster, Og Morners
 affagt Dom. Meer ædelt dog det var
 For Helte-Haand at falde End Fenris
 Ulven tiene Til grusom Havn og Jøde.
 Hvad Skin mit Dne blinder ? Regnald
 i Herlighed. En majestætisk Mine Krigs-
 Guden viser frem ; I Dne Odin tindrer,
 Som Tyr han Sværdet svinger. Taage-
 fulde, mørke Skyer Dæmper den Jld, det
 Skin, Som opfylder Lusten ; Min Siel
 forgaaer : Dødelige kunne en skue den
 Glands. Suser I Vinde, Hvisler I
 Træer, Springer I Bierge, Dands du
 Jord, Udbasuner hans Ære, Mander Fryd
 ud ; Thi Helten Sener har fanget, En-
 vald ligger for hans Fødder, I Valhalla
 ligger han, Lethræ Throne viig, Hans
 Throne er større. Hvi vil du græde As-
 laug, Ævig Ære beklæder din Mand,
 Hyl en Hiordys, Guder misunde din Sen,
 Thorgils see din Ven, Og mærk paa
 hans Spor, Othar bliv stor ved ham.
 Ævig Ære skal dig krone, Du ophøjet
 yndig Mæe, Lidt er Konge-Datters Rang,
 Men at føle Heltens Værd, Det dig ene
 stor

stor skal giøre, Og paa Tidens flygtig
 Vinge, Sigrids Navn vist vore vil. Den
 som vandrer forbi hine Store Stene og
 den Høj, Som vor Heltes Afke skjuler,
 Modet reise vil i Bryst. Edle Afke,
 du uddunster Uforsærdet Sind og Røe;
 Helte skabes, ved at skue Mindesmærket
 af din Grav. Edle Danske, Verdens
 Under, J vil stedse Priis erholde, Hvis
 J Helten altid følge, Stor i Død og stor
 i Live, Helten ene ubetvunget, Da enhver
 for Synvald knælte. Kiere Land og Fødes-
 sted, Gid utalte Led maae flyde, Og en
 Regnald aldrig fattes, At betegne hvert af
 dem. Forsængelige Dnsker, Helten er for
 stor, Ingen opnaaer Hans sande Bærd,
 Rose skal du dig, O Fæderneland! At
 have besiddet En Regnald.

Leonidas og Xmenias.

Leon. Den Thebanſke Feldtherre er her bleven ſat Stævne af mig. En ſkulde jeg troe, at han indbilder ſig at overtale mig til ſit Partie; Thi han kiender viſt, hvordan en Spartaniſk Borger tænker. Men kan jeg derimod haabe, at bringe ham paa rette Ben igien. Duſke vil jeg det, men vanſkeligt er det at blive dydig, naar Laſter engang have indtaget vort Sind. Dog han kommer, jeg maae ſeje at ſkiule den Fortrydſe, ſom hans ſlette Opførelſe har opvakt i mit Brøſt, for derved, om mueligt, at vinde ham.

Xmen. Store Konge, du Grækerlands eeneste Stette, du ſom alleene tør møde den mægtige Xerxes, da alle andre flye, ſtor ved den Tanke, men langt ſtorre, dersom du forſkaffer Fædernelandet Fred.

Leon.

Leon. Hvorledes skal jeg gjøre det?

Ismen. Det er let; Thi Perserne forlange intet uden lidet Jord og Vand, til Tegn paa vort Beskab.

Leon. Siig Underdanighed.

Ismen. Ligesom du vil, men kun en Underdanighed i Ord; thi det Persiske Rige er en uhyre Stat, hvor Stadtholderne i Jonien, Indien gjøre allerede hvad de ville. Hvor meget mere vilde det skee med os længre bortliggende Græker?

Leon. Men Græker kalde sig underdanige af et fremmed Folk? Græker krybe for Barbarer?

Ismen. Det er kun et Navn, opfundet af Hovmod. Tænk Leonidas, du kan leve; Du kan blive ved at regiere, du kan faae større Regimente, du kan blive overvældet med Rigdom; Alleene at du giver den Persiske Konge et forføngeligt Navn af Herre, og eengang seer ham, og beviser ham den sædvanlige Ære.

Leon. Det er falde ned for ham, og tilbede ham som en Gud. O Ismenius, er du en Græker? Forgæves smigrede jeg mig med det Haab, at oppuste den sande Ære paa nye i dit Hjerte; Thi nu mærker jeg, at hvor Æren engang er uddød, der kommer den aldrig mere til Live.

Ismen. Hvad kalder du Ære? Er det en Ære at være fornem, mægtig, anset, riiig, at have mange Slaver, mange at herske over.

Leon. Nej, det er Ære, at opfylde sin Pligt, at føle Menneskets og Borgerens sande Høihed, at elske sit Fæderneland, at stride, at døe for det, at være Herre over sig selv, at agte Æren mere end Livet, og Skam værre end Døden. Hvo en tænker saa, er ingen Græker, ingen Spartaner, men god nok til at bære gyldene Lænker i Persopolis, til at opvarte i Fruerstuen udi Susa.

Ismen. Hvad nu? Vil du gjøre mig til en Bagoas? En Thebanisk Polemarch opvejer vel en Spartaner.

Leon.

Leon. Skal Rang og Værdighed afgjøre det, da bliver vel en Konge mere end en Polemarch.

Ismen. Ja, en Konge under Ephorers Opsigt, og som altid staaer under Formynderskab.

Leon. Altid skal det være min Ros, at adlyde Lovene, og at glæde mig over, at De bestemme mine Gierninger.

Ismen. Ja, de bestemme og, hvor tynd den sorte Suppe skal være. Evers Tapperhed er derfor virkelig Kaserie og Kiæde til Livet, o I Spartaner.

Leon. Den er en feig, som modig kan døe. Men lader os sætte Bebrendelser til Side, og sig reent ud, om du en vil formaae dine Theburer til at føje deres Folk til de andre Grækere, og med dem møde Xerxi i Marken.

Ismen. Det lader jeg vel blive. Har Kaserie betaget eder, at I endeligen
I 2 ville

ville døe, og figte imod den Mand, der anfører Millioner, da tænker jeg ikke saaledes, men vil redde mig og mine Landsmænd.

Leon. Nedrige Siel. Er det at redde, naar man lever som Træl. Døer jeg, da døer jeg dog frie, og seer mit Fæderneland endda frit. Tusinde Perser, Trælle vilde jeg sige, skulle først falde for min Haand; Hvo veed, om dette en afskrækker dem fra at drage videre frem, og bære Skiold imod et Folk, der har besluttet enten at vinde eller døe.

Jæmen. Ewig klinger Frihed for vore Dren, et intet betydende Navn, og Velstand, Rolighed, Fred, Kongens Ven-skab, magelige og gode Dage, lutter sande og virkelige Fornøjelser, agtes for intet.

Leon. Er Frihed intet? Er det da intet, at være en Stat, at være et Folk, at have sit eget Sprog, sine egne Sæder, Skikke, Love? Er det da intet, at beherskes, regieres, styres af og ved Mænd, fødte iblant os selv, underviste i
vore

vore Love, Skikke og Sprog? Er det da intet, at have sine egne Guder, og at dyrke dem paa den Maade, man vil? Er det da intet, at naae ævigt Navn, og at ophøje det Grækkiske over alle andre Folks? Er det da intet, at regieres alleene ved Love, og en ved Lune; at ikke ære andet end sande Fortienester, at en krybe for den nedrige Hofmand og den stolte Yndling, at en tilbette sig hans Smil, at kiende, at føle, at smage Menneskets sande Værd, at ophøje Menneskets Natur, at kunne frit tale til sit Fædernelands Beste? Er dette intet, da sig qvindagtige og af Konge-Maade svimlende Mand, hvad du kalder noget?

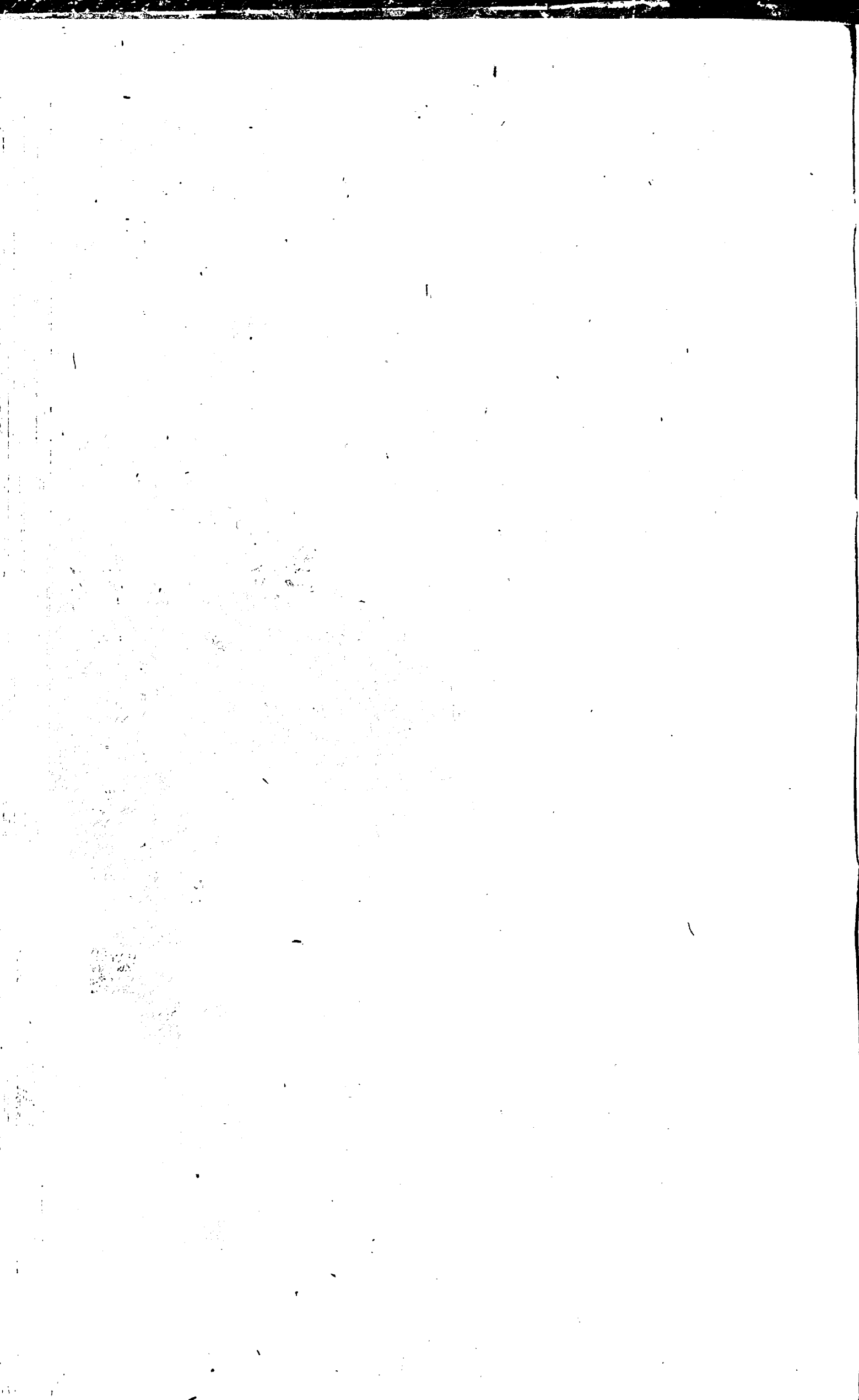
Jømen. Saadan Brede var best, at giemme til Fienden. Noget kalder jeg: at beherskes af een Konge, at ære Konge-Stammen i ham, at see Befalinger hastigen i Værk satte, at finde Orden og Fred allevegne, at give de Store den tilbørlige Ære, at bukke for Majestæten, at søye sig i Tiden, at dæmpe sin Stolthed, at agte Liv og Rolighed høiere end alle

Ting, at lade andre have Byrden og selv nyde Nyttten, at hverken tale, tænke eller skrive om det man ikke er sat til; Men intet kalder jeg: at brumle i Forsamlinger, at gribe efter Skygger, at miskiende sig selv af Hovmod, at ansee dem for Trælle, der dog en bære Lænker, at svelte ved Frihed, og dog holde sig for lykkeligere, end de, som i Cenevolds Lande fedes ved god Føde, at . . .

Leon. Nok; Lev længe, lev vanæret, lev Barbar, bliv efter Døden kaldet Forræder; En misunder jeg dig saadan Lykke. Lad Keres fylde dine Kamre med Guld, lad Joniske Tæpper bredes paa dine Gulve, Indiske Piger dandse i dine Sale; Alt saadant undværer jeg gierne, men derhos stikker jeg ikke det Støv Keres træder paa, en har jeg nødig angestfuld at see paa de syv Persiske Fyrsters Jagter, og at daane af Skræk, naar en Nynke sidder i deres Pande. Fattig, men frie; forhungret, om du vil, men Græker, træder jeg din Bellyst og Trældom under God. Nu gaaer jeg hen at figte for
Græ-

Grækenlands Beste , for Verdens Beste
imod Tyrannie og Overmod , og hvad en-
ten jeg lever eller døer , da skal ingen
rive Friheden fra mig , et ævigt Navn
bier mig , men ævig Skiendsel vogter paa-
Dig.

Adolphi

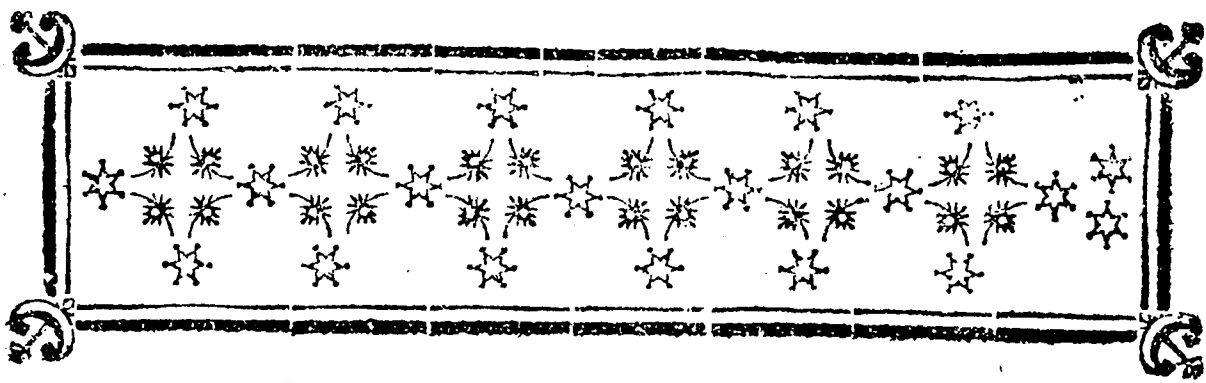
DRDM.

Kiøbenhavn, 1773.

Froft og faaes til Kiøbs hos Aug. Frider. Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

Efterat jeg længe havde læst i Nicolai's Journal, faldt jeg endelig i Søvn, og som Hovedet var fuldt af bidende, overdrevne og skarpe Critiquer, saa havde jeg og en Drøm, der fuldkommen svarede hertil. Mig syntes at være i et stort Gemak, hvor rundt om var indrettet ligesom Boghylder, hvorpaa stode Bøger, nogle af Guld, nogle af Sølv, andre af Blik, malede med adskillige Farver; og atter andre af Pap, som saae meget slette ud. Jeg nærmede mig dem, og saae med Forundring skrevne paa dem: Virgilius, Montesquieu, Plato, Henriade, Saire 2c. Just som jeg var i Begreb med at spørge om, hvad dette skulde betynde, stod en lang, bister Karl for mig, fuld af Rynker udi Panden, og vendende der Hvide af Øynene

nd. Han havde en lang sid Kiortel paa, som gik lige ned til Jorden, og underforet med Ulvesskind. Jeg er Critiquens Forvalter, sagde han; Efter Befaling af min Dronning, som altid sidder i et mørkt Kammer, og hvortil ingen har Udgang uden jeg, lader jeg alle Skrifter gaae igiennem den critiske Hegl, og beskier dem med Critiquens Pennekniv. De, eller den Deel af dem, som da bliver Evigheden værdige, forvarer jeg i disse Børser. O lad mig da see, raabte jeg, Virgilius egen Original, for at komme i Forvisning om visse tvistige Stæder. Nej god Karl, svarede han med en barsk Stæmme, vi have ikke Skrifterne selv, men vi have de Penne, hvortil de ere skrevne; og i det samme tog han en guld Pen ud af en prægtig Guld-Børse, hvorpaa Virgilius stod skrevet. See denne Pen, sagde han, have vi først ladet gaae igiennem den critiske Hegl, for at faae visse Ujevnheder og Støv bort, og siden have vi beskaaret den med den critiske Pennekniv. See en Gang, hvor den Deel af Pennen, hvormed han skrev Idyllen: Siciliæ des Musæ er reent bortskaaret. Jeg kunde uden Møne see det grandgiveligen; men hvorefore skede det, sagde jeg. Jo, fordi den ingen Idylle var, blev svaret. Men den er jo dog Lion? Hjælper ikke, enhver Ting maae nøie svare til sin Titul. Den gode Idylle var og reent bortskaaret, fordi den bestod af lutter samt-

mens

menflikkede Papper. Udi hans Helte: Digt var det Stykke om Turni Død reent borte. Men de ere jo dog blevne evige, sagde jeg, siden de ere komne til os. Sandt nok, svarede han, men Kiendere vrage dem dog, og de fortiente en at blive ved; Bankundige Tider hade ofte bevaret flette Stykker, og bortkastet de gode. Men viis mig nu Pennen af den udødelige Voltaire. — Ja, saa domme 3 Stakler, sagde han med en skogger Patter, men af denne eders Tiders Helt, vil kun lidet komme til Efterkommerne. Her ere kun de Penne, hvormed han har skrevet Henriaden, hvorfra dog er bortskaaet alt det Matte, og den hele Episode om Ludvig den Hellige. Jeg mærkede kun at et Par af hans Tragoedier, og deris blant *Alzieren*, havde staaet sig for Critiquen. Af *Rousseau* vare ikkun nogle Stumper tilovers, og meest af hans *Emile*. De vare forvarede i en prægtig Borse af Guld, men Pennen var en Ravne=Fier. Af *Heloisse* var snart intet tilbage; den dumme *Wolmar* var reent bortskaaet, og det meste af den tvetydige *Heloisse* selv. Af *Montesquieu* var det Halve borte, saasom det befandtes urigtigt. Af *Homero* var neppe den femte Deel af *Odysséen* til overs, og alt hvad *Ulysses* fortaalte til de dumme *Phæacer*, bortskaaet. Den guddommelige *Ilias* selv havde lidet en stærk Beskaarelse; Mangen Kamp, mange Saar vare borte. De komne alt for

ofte fore, sagde min Fører, og de ligne hinanden for meget. De fleste af de uendelige Tilnavne, som stedsse ere de samme, vare og bortshagtede. Men ingen havde lidet stærkere Beskrivning end *Dantes*, thi af alle hans Værker, var kun en liden Deel af *Skærsild* til overs. *Milton* var og noget beskaaret, men dog med Maade; thi saare Lidet var borte, uden det Stød, hvor *Nanderne* canonere. Men vis mig engang de *Danske*, bad jeg om. O de *Staffler*, svarede min Anfører, og loe haant. Her sees Du en Stump af *Holbergs* Pen; Den er af Kobber, og Huset af Sølv. Lidet af *Peer Paars* er tilbage, og den hele sidste Bog bortskaaet; Alle *Tvetyndigheder* og *Grovsheder* ligeledes. Af hans *Comoedier* og *Klim* ere endnu mindre tilbage. Men trost dig, det er en gaet den *Engellænder* *Hudibras* bedre. Men hvor ere de *Indiske* Penne? Her; Saa saa; De have dog brav arbejdet med dem. Mig syntes en at see flere end *Wielands* *Mustrion*, nogle saa af *Gellerts* *Fabler*, og alle *Gesners* *Skrifter*, som vare aldeles ubeskaarne.

Men nu have vi længe nok opholdt os ved de skionne *Nander*, sagde min Fører; thi skulde Du see alle *Engelske*, *Franske*, *Italienske*, saa vilde Tiden en forslaae, og vi ikke komme til de andre Penne.

See her Philosopherne; *Plato* har lidet temmelig Skaar, hans ævige *Idéer*, Fælles Qvinder ere reent borte; *Aristoteles* har skrevet med en sort Pen i et Vlye-Foderal: Han er saa mørk, at jeg ikke har dristet mig til at beskiære ham, allerheldst han er god, hvor jeg forstaaer ham. Derpaa fremdrog han af en nansfeelig Træe-Borse en kostelig Guld-Pen, som gav ret et Skin fra sig. Med denne skrev den virkelig udsødelige *Baco*, og oplyste baade sin egen Tiid og Efterfølgten; Men han fremførte alting i en slet og ubehøvet Stil. *Cartesius* havde lidet et stærk Smit; hans Hvirvler, Dyre-Machiner vare reent borte, og *Burnet* og *Whiston* fandtes her slet ikke. *Newton* var hist og her indskaaet noget, og Attractionen gaaet i Løbet. Men med Forums dring saae jeg *Leibnitzes Theodicée* og *Monadologie* ubeskkaarne; hvorimod hans store Værk mod *Lokke* var indknebet til nogle faae Blade. Af *Wolf* vare kun en Srees Blade tilbage; hans store *Jus naturæ*, og hans mathematiske Skrifter vare reent bortskaarne. Af de nyeste Philosopher, sagde min Fører med et ærbart Ansigt, ere her snart ingen; De give kun Philosophien nye Klædninger, den ene naragtigere end den anden.

Men hvor ere *Medici*? Alle her. Ikke flere? Men, naar det virkelig Nyttige skal kun

Beholdes, da bliver saare Lidet til overs. Af Hippocrate, saae jeg den største og mindst beskaarne Pen.

Nu skal jeg vise Dig Historieskriverne. De fleste Gamle vare i smukke Børser af Guld og Sølv; Polybius alene i Blye. Man havde fraskaaret alle Orationer, og for Resten kun Lidet. Bisse, som Curtius, Florus saaes her ikke. Tacitus stod øverst. Af de nyere stod Thuanus foran, men alle de vidtløftige Forhandlinger og Taler med Gesandterne vare fraskaarne. Guicciardin, Davila, Sleidunus, Comines havde og deres Plads. Men J. Magnum og Broder, Messenium, Vorburg, Larrey, P. Daniel, Jovium og flere saae jeg ikke. Udi en meget mørk Krog laae iblant hinanden Pennene af Middel- Alderens Historieskivere. Nødvendigheden haver gjort, at man haver maat beholde dem; Men nu skal jeg vise Dig de tunge og store Penne af Kirke- Fædre og Theologi, hvor de ere blevne smaae. Jeg saae da med Skæk en Chrysostramus, en Augustinus, en Hieronymus, en Clemens, en Origenes, en Eusebius, en Theodoretus, en Theophylactus indknebene til gandske smaae Penne. Hielp Himmel, raabte jeg ud af mig selv, hvor handels Critiquen ubarmhertig mod disse Kirke-Sole. Ingen Under, svarede min Leder, da en Cicero i det Skønne, en Plato i Moralen, en Aristo-

Aristoteles i *Philosophien*, og en *Strabo* og *Dionysius* i *Critiquen* veye meere end alle disse *Lys*. Men nu skal Du see meer; Tag nu denne *Lutheri* Pen, og tilstaae da, om den ey veyer let; men det som er til overs, er got; *Melanchthon* veyer derimod langt mere; *Chemnitz* er ey uden *Fortieneste*; *Calvini* Pen er af *Sølv*; *Saurins* glimrer meget, men veyer dog ikke ret stort; *Tillotsons* er kun en god, stærk almindelig Pen; men den gjør rene *Træf*, og er af stor *Bægt*. Men hvor ere, faldt jeg ham ind i *Talen*, de udødelige *Penne* af en *Calou*, en *Scherzer*, en *Löscher*, en *Danhaver*, en — Hvad? brølede han ud, mener du at — og med det samme skeede et stort *Bulder*, alting forsvandt, og jeg befandt mig alene paa en stor grøn *Slette*, ved hvis *Ende* laae en liden *Bygning*. Ligesom jeg kom den nærmere, syntes den mig uanseeligere og hæsligere, men da jeg kom den gandske nær, var den en gandske stor *Bygning*, og ved nye *Betrægtning* fandt jeg, at den var prægtig i en stolt og ædel *Gensfoldighed*. *Opgangen* var herlig med mange *Marmor* *Trin*, og den gandske *Bygning* var af hugne *firkantede* *Stene*. *Porten* var aaben, og man kom strax ind i en smuk *Sal*, to *Loft* høj, og rundt omkring besat med *Billeder*. Jeg havde ey længe været der, ferend en gammel ærværdig *Mand* kom mig i *Møde*, tog mig i *Haanden*, og sagde med en venlig

Mine: Du forundrer Dig vel over, hvad dette
 skal betyde, men læs Skriften over den Vort,
 Du kom ind af. Jeg slog Dyrene i Beyret,
 og saae med store forgyldte Bogstaver paa en
 sort Marmor=Steen at staae disse Ord: Helte-
 nes Gal. Læs nu, hvad der staaer lige over
 for. Jeg læste: Ingen uden de Gode og Ret-
 færdige ere Helte. Paa denne Maade, sagde
 jeg, findes vel neppe *Alexander* den Store her.
 Men, min Ven, han og flere saadanne det men-
 neskelige Kiøns Bedler, finde ey Sted iblant
 de saade Helte; men nu vilke vi see os noget
 om. Vi ginge derpaa til første Billede, paa
 hvis Grund stod skrevet *Socrates*, og saaledes
 Navnene paa dem alle. Han drak med en
 mild Mine et Gift-Bæger ud med den ene
 Haand, og den anden bredte han ud, som for
 at lære andre. Dyden kronede ham, og Efters-
 tiden tilbød ham. Den næste kiendte jeg strax
 at være *Cimon*, thi han øsede Venge ud med
 den ene Haand, og med den anden rakte han
 en Kiortel til en Nøgen. Over *Thrasylulus*
 stod skrevet: Fædernelandets Befrier, og over
Pelopidas og *Conon* ligeledes. *Aristides* saae
 alvorlig ud, og af *Themistoclis* Ansigt fremskins-
 nede Skogskab. *Epaminondas* havde en modig
 Mine, og over ham stod skrevet: Stor i at be-
 fale, end større i, at adlyde. *Pluto* og *Aristote-
 les* havde hver en Bog i Haanden, og Over-
 skrift: Verdens Lærere. *Numa* havde en sagts
 modig

modig og hellig Mine, og lagde Vænte paa en
 Løve. *Brutus* saae bister ud. Over ham stod
 skrevet: Frihed og Fæderneland ere mere end
 Børn. *Curius* stegte Koer i en Vaade; At
 eye Guld er intet, men at herske over dem som
 eye Guld er meget, var hans Overskrift. Den
 ældre *Scipio* havde en stolt og ædel Stilling;
 hos ham stod: I Dag overvandt jeg Carthago.
Cato stødte Dolken i sit Bryst, og udtalede
 disse Ord: At dee, er Frihed. Den næste
 havde veltalende Lemmer, hvo kiender en *Cice-*
ro, med sin høyre Haand holdt han en Klæ-
sende, og hvo kiender en *Catilina*. Over ham
 stod skrevet: *Cicero* erklæres af det frie Rom
 for Fædernelandets Fader. Den følgende havde
 en sm Mine; man havde kun nødigt at see paa
 ham, for at kiende *Titum*. Næst efter ham
 stod een, som med et Stykke af sit senderrevne
 Klædebaand forbandt Saarene af en Soldat, der
 laae for hans Fodder. Strax kiendte jeg *Traja-*
num, og mine Dyr løbe over ved at løse:
 Dette er mere end *Daciens* og *Parthiens* Ero-
 bring. En ærværdig gammel Mand af et stille
 og roligt Udseende, faldt mig derpaa i Dørene,
 og strax tænkte jeg paa *Antoninus pius*. Men
 den næste opfyldte min Siel med al den Høy-
 agtelse, som det er uueligt at bære for en Dø-
 delig. Med den ene Haand uddelede han sine
 Høysferlige Smykker til sine Undersaatter, med
 den anden brændte han mange Papirer, paa
 hvilke

hvilke stod skrevet: Skatter udryddes. Overskriften var: Den Vise paa Thronen. At sætte hans Navn er ufornuødent; thi den som nu ikke kiender ham, maae en lige ind i Heltens Sal. Den følgende havde en Pengepose i sin Haand, og Flittighed stod ved hans Side. Hans Overskrift var: Skatkammerets vise Bestyring er Statens Styrke. Jeg tænkte, mon denne en være *Vespasianus*, og Underskriften viste mig, at jeg ikke havde feilet. Hans Sidemand røbede en ophøyet Siæl; Af Overskriften: Verden skal snart undvære Krige, kiendte jeg *Probum*. Men hvor faldt jeg ikke i Forundring ved at see *Diocletianum* her; Med den ene Haand grov han med en Spadde, og med den anden trykte han et Monstrum med mange Hoveder til Jorden. Over ham stod skrevet: Lige stor paa Thronen, og i Haugen. Hvad er denne Tyrann her, raabte jeg ud af mig selv, denne Forfølger af de Christne; Jeg vil ikke haabe, at der sigtes til dem ved det Monstrum. Men, dermed forstaaes de mangfoldige Rebellere, som han undertrykte i det Romerske Herredom, svarede min Fører med en smilende Mine; Lad dig ellers ikke af de flette Historiekrivere forføre til at dømme ilde om denne Kæmper, thi faa ere blevne mere mishandlede end han. Over det næste Billede stod den sande Vise, og saae jeg af Underskriften med Forundring, at det var *Epicurus*. Han holdt en Rose i venstre Haand,
og

og i h yre en Bog, hvorudi stod skrevet: For-
 nøyhelse er alt. Efterat *Diocletianus*, sagde jeg
 da, er blevet her til en god K nser, saa forundrer
 jeg mig over intet mere, men faaer troe, at
Epicurus har v ret en sand Philosoph. Jeg
 saae mange flere, men har glemt de fleste, und-
 tagen *Gustav Adolph*, hvis Overskrift var: Lige
 stor i Fred og i Krig; Dog husker jeg, at af
 ber mte Folf, som have levet i vort Seculo,
 saae jeg her: *Stanislaus*, K nige i Polen; *Francis-
 cus Leopold*, *Joseph* Hertug i *Bohringen*; *Fri-
 derik* den Fierde, K nige af *Dannemark*; *Carl
 Emanuel* af *Sardinien*; *Prinds Eugenius*,
Locke, *Spener* &c. Over den sidste forundrede
 jeg mig h yligen. Men min F rer sagde: H -
 rer der en Mod til at gaae indgroede Fordoms-
 me i N de; Er det en Fortieneste, at l re
 Theologerne, at Bessedenhed og Sagtmodighed
 ere Dyder, og at Gudsfragt er mere end V r-
 dom; Husker Du en, hvad som stod skrevet
 over *Lutheri* Billede: Den sterste af Heltene.
 Jeg taug, thi jeg havde intet at indvende, men
 dog syntes mig at det ikke var ret. Efter T ens-
 kemaaden paa dette Slot, sagde jeg, undrer
 det mig ikke, at *Carl* den Tolvte og *Ludvig*
 den Fjortende en findes her; Vi have en aus-
 den Sael, faldt min F der mig i Talem, hvor
 Du skal saae Dem at see; Men blev jeg ved,
 at *Peter* den Store ikke er her, og at en vis
 levende K nige, som er Eurov  Forundring og
 Skr k,

Skræf, en findes her; det kan jeg ikke fatte. Hvad den første angaaer, fik jeg til Giensoar, da har han Plads i den tredie Sal, hvor de staae, der have været nyttige og paa en vis Maade store, men ikke gode, og hvad den anden anbelanger, da opreises her intet Billede uden for Døde, og da skal han faae sin Plads efter Fortieneste. Nu ginge vi til den anden Sal, over hvis Indgang stod Skrevet: Her ere alle de samlede, som have gjort sig berømte ved Misgierninger og Daarligheder. Her fandt jeg: *Augustus*, som omfavnede sin egen Datter, og traadde paa sit Fæderneland. *Cæsar*, siddende i Skjødet af *Nicomedes*, og trampende paa Berden. *Sulla*, dryppende af Borger-Blod. *Demetrius Poliorcetes*, kastende sine Undersaatterses Memorialer i en Flod; *Nero* med Fakkell i den ene Haand, og Dolk, som han støder i Moders Bryst, udi den anden. Jeg væmmedes ved at see længere derpaa, og bad min Fører, at ledsage mig til dem, der vare berømte ved Daarligheder; Dog mærkede jeg ved at kaste et flygtigt Øjekast, før jeg gik bort, at *Herostratus*, *Cartouche*, *Mahomet*, *Tamerlan*, vare og i den samme Bunde. Iblant de andre fandt jeg til min største Forundring: *Carl den Femte*, og ved Overskriften: Verdens Postmester, maatte jeg lee. Hvorfor kaldes han saa, spurgte jeg; Jo, han havde ingensteds Noe, og vankede om allevegne, ligesom der var

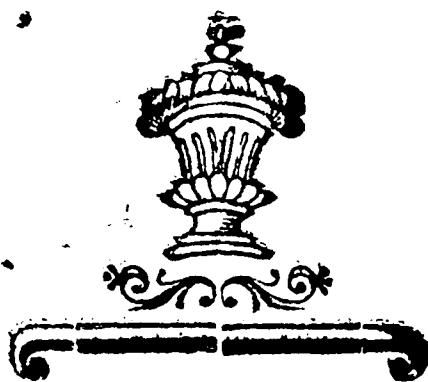
een

een efter ham. *Ludvig* den Tiortende havde
 denne *Cre-Titul*: *Forfængelighed* gjorde mig
 liden. Over *Carl* den Alden stod: En kien
Pige veyer mere end gaudiffe *Engeland*. Een,
 hvis *Naavn* jeg har glemt, havde til *Overskrift*:
Lad Staten kun forgaae, naar jeg har mine
Capuner. *Carl* den Tolvte havde skrækkelige
 store *Støveler* paa, og en stor *Støve* holdt han
 med begge *Hænder*. Hans *Motto* var: En
Støve vilde regiere ligesaa vel som jeg. *Alex-*
ander den Store, havende *Bynild* i den høyre
Haand, et *Viin-Bæger* i den venstre, med
Overskrift: *Macedoniens galne Drenge*. *Canzler*
Ludwig i *Halle* stod med en spodsk *Wine*,
 havde en lang *Roulle* i *Haanden* med disse
Ord: *Schöne Maritaten*, og *Overskrift*: *Jeh*
bin der große Ludwig. *Maier* saae bister og
 streng ud; en *Haand* var knyttet, hvormed han
 slog *Horbius* i *Hovedet*, og stod skrevet paa
 hans *Arm*: *Kiettere bør omvendes*; med den
 anden favnede han en deylig *Pige*; og paa
 den *Arm* stod: *Horerie er Synd*. Jeg kunde
 ey bare mig for at lee heraf.

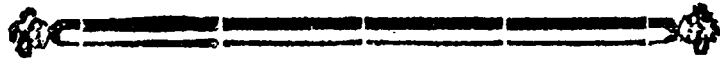
Min *Fører* sagde: Du leer af disses
Daarligheder, men alle *Mennesker* begaaer
Daarligheder, og jeg er vis paa, at saasnart
 Du vaagner, vil Du skrive denne *Drom* op,
 og give den i *Trykken*; Thi Du eyer den
Daarlighed, at Du altid maae besudle *Papiret*.
Hastig

Hastig svarede jeg: En Drom — gjorde en
stærk Bevægelse, vaagnede, og fandt mig lig-
gende med Næsen paa Nicolai's
Journal.

Abu Saleh.

En

F o r t æ l l i n g

ved

F o r f a t t e r e n

af

S i g r i d.

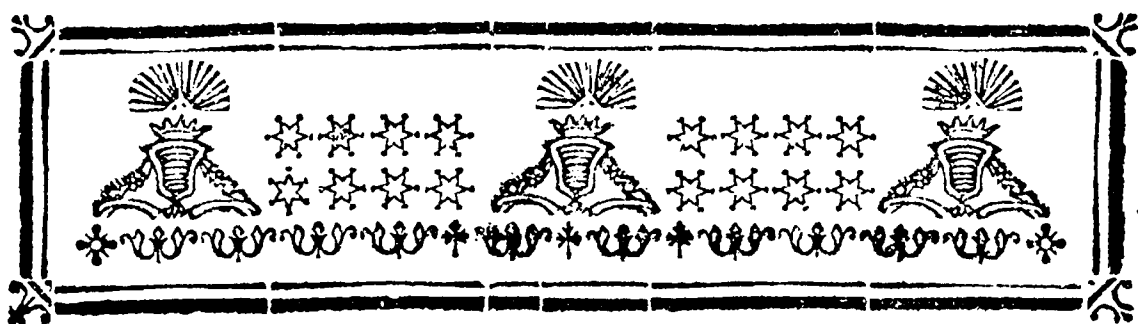

*Hic murus aeneus aesto
Nil conscire sibi, nulla pallescere culpa.*

Kjøbenhavn, 1774.

Trykt og faaes til Kjøbs hos August Friderich Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

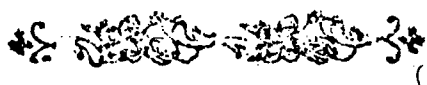
Fortale.

Naar Tiden fra møyfommeligere Forretninger udi mit langt fraliggende Fæderneland tillader det, prøver jeg undertiden mine Kræfter udi smaae Afhandlinger, heldst i det Skønne, og fornemmelig i saadanne Slags, hvoraf vi forhen ingen eller faae Prøver have udi vort Sprog. I det Aar 1771 skrev jeg om Sommeren Sigrid, som dog ikke er bleven trykt, førend langt ude paa

Sommeren 1773. Først i Aaret 1772 udgav jeg: Tilstanden af den Danske og Norske Handel; Og sidst paa Aaret Idyller, Og 1773 Samtaler i de Dødes Rige, Lov-Tale over Erik Enegod, Adolphi Drom, og denne nærværende Fortælling; Og ere de alle, undtagen Sigrid, skrevne kort forend de blevne trykte. Af alle disse Afhandlinger har jeg Anarsag at ansee Sigrid for den bedste, siden den af et oplyst Selskab er bleven erkjendt Prisen værdig; Og derfor haver jeg ogsaa faldt mig efter den, og agter fremdeles at giøre det, saa længe jeg vil skiule mit Navn. Og da dette synes mig at være en beqvæm Lejlighed, saa vil jeg anmærke de Trykfehl, som udi benævnte Skrifter have ved min Fraværelse indsneget sig, og tillige anføre, hvilke betydelige Forandringer Selskabet haver giort udi Sigrid. Allerførst havde jeg sat en

Liste

Liste over alle de Personer, som forekomme udi den, tilligemed deres Characterer, for derved at vise, at den var en Character-Fortælling. De øvrige betydelige Forandringer vil jeg anføre imod hinanden.

I Manuscriptet.

I det Trykte.

Malet de Træk paa hendes Ansigt, udviklet de Miner, der bringe Yndighed og Mildhed til vene, som

Pag. 6. frembragt den Yndighed og Mildhed, som viste sig i hendes Miner, og

ung, uerfaren, skrøbelig paa den ene Side, høymodig Synvalds Datter paa den anden.

Pag. 14. ung, uerfaren, skrøbelig = høymodig, Synvalds Datter.

(Hvor Selskabet uden Tvivl har gjort meget vel i at udelade disse fløbende Ord: Paa den eene Side ic.)

Pige Pigen.

I Manuscriptet.	I det Trykte.
Underlivet . . .	Pag. 24. Underlivet paa den venstre Side.

Pag. 26: De Ord: Frena — Holig, staae i Manuscriptet strax efter disse: Sigrid er borte, den Elskværdigste er borte. Selskabet har uden Tvivl forandret deres Plads, for at lade Othars Sorg vore, men jeg troer næsten, at Sorg en tager saadan Gradation udi Ord i Ugt.

Pag. 31. Lin. 6 og 7 er sat 3 Gange ham i Stædet for han, der stod i Manuscriptet.

Heltens . . .	Pag. 32. Heltenes.
Selv Odin, har Du jo været Fader.	Pag. 33. Selv Odin, Du har jo været Fader.

Hungeren twinger mig, have I intet at give mig at æde?	Pag. 40. Jeg forgaer af Hunger, have I intet at give mig?
--	---

Men hvad hjælper Den- lighed, naar den en bliver brugt?	Pag. 45. Men hvad hjælper Denlighed, naar ingen har Gavn af den?
---	---

(Her er det Trykte langt mere beskedent.)

I Manuscriptet.	I det Trykte.
Man kalder dem Skiold- møer.	Pag. 52. For at faae Navn af Skiold- møer.
Da maatte han arme Mand selv rede hans Seng.	Pag. 53. Da maatte en anden rede hans Seng.
Men dydige Folk have antaget sig mig.	Pag. 59. Men dydige Folk have optaget, og huset mig.

(Vel at dette ildeklingende : Sig mig,
blev udeladt).

En havde taget sig mig . . . En havde reddet
an. mig.

(Ligeledes).

Efter de Ord Pag. 75. Hvem haver du
forgrebet dig imod ; stod i det Skrev-
ne : Hvem ? Sigrid. Med det sam-
me rakte hun ham sin Haand og
sagde. Derimod staaer i det Trykte,
som en fandtes i det Skrevne :
Sagde hun til med en bevægelig
Røst ; Du kunde føre saadant Tale
til mig ?

I Manuscriptet.

I det Trykte.

Taarene trillede ned af hans Kinder.

Pag. 73. Taarene stode i hans Dyne.

Og jeg vil ogsaa leve for Dig.

Pag. 74. Om og Du en vilde leve for mig.

Mange Ord bleve endda verlede iblant Dem, og Tiden forsvandt ligesom Reggen; Inden De vidste deraf, begyndte det at aftnes.

Derpaa ginge De et Stykke Ben stiltiende sammen. Sigrid, som mærkede paa sin Elsker, at en Levning af Forbrydelse gjorde ham tankesuld, brød først denne Taushed, og talede venligen til ham om alt, hvad kunde give Anledning dertil. Hans Svar vare sømmelige og korte. Imidlertid begyndte det at aftnes.

Med megen Umag.

. . . Med Umag.

Hendes revne Klæder.

. . . Hendes Klæder.

Disse Ord Pag. 75. Og at leve os — nu fuldbyrdes dette Løfte, fattes i Manuscriptet.

Hun

I Manuscriptet.

Hun kom i en Hast af Klæderne, kastede sig i Sengen, og raabte: Othir! jeg bier ester Dig.

(Det Trykte er anstændigere.)

I det Trykte.

Pag. 87. Hun kom i en Hast af Klæderne, og kastede sig i Sengen. Hun længtes.

Følte jeg Smerte.

Pag. 99. Følte jeg en lønlig Smerte.

Meer end lykkelig.

. . . Endda lykkelig.

Minder mig om min Tapperhed.

Pag. 103. bringer min Tapperhed i Minde.

(Noten Pag. 103. fattes i det Skreyne.)

Efter de Ord Pag. 104. men for din Utrocksab, stode i Manuscriptet: Mon Othar? Insegundis Deylighed er mig Borgen for hans Bestandighed. Han saae hende, og tænkte dog paa mig.

Efter de Ord Pag. 110. saae min egen Regnhild igien, stod i Manuscriptet; Og hun aflegge dette fremmede Bæsen.

Efter de Ord Pag. 114. Kone for Thorgrim, stod i Manuscriptet: Og nogle Mænd, der skulde bære deres Mad.

I Manuscriptet.

I det Trykte.

Og at han sender Dig
velsmagende Mad.

Pag. 115. og sørger for
Din sømmelige Un-
derholdning.

Kongen . . .

Pag. 119. Snyald.

(Kegnald burde efter sin Charaeter ey kalde
Snyald Konge).

Sagde hun, vendende
sig til denne Mands
Minde.

Pag. 121. hviskede hun
til Thorgrim denne
Sorg.

Efter de Ord Pag. 122. vise ham Naade,
stod i Manuscriptet: Hver Belgierning
mod mig er Misgierning.

Efter de Ord Pag. 124. rakte sin Haand til
hver, er udeladt i det Trykte, undtas-
gen til Insegunde.

Afbryde . . .

Pag. 125. indbryde.

Efter de Ord Pag. 127. Hun havde for
Dyde, er udeladt i det Trykte:
Hun var ubrævesig dydig, thi hun
tænkte for lidt til at være udydig.

I Manuscriptet.

I ham fandt hun heller ingen Savn, dog klagede hun iblandt over, at hun maatte ligge allene.

I det Trykte.

Pag. 129. I ham fandt hun end mindre Savn.

Følgende Trykfejl haver jeg mærket at være indløbne :

Pag.	9.	Agirs	.	læs	.	Agirs.
"	II.	Agirs	.	=	.	Agirs.
"	16.	Lin. 13.	frem med Gæbærder, som Frode,	læs frem, med Gæbærder som Frode.		
		Lin. 14.	Hunniske,	læs Huniske.		
"	28.	Midgars	.	læs Midgards.		
"	67.	Lin. 9.	Gaarde,	læs Gaarder.		
"	86.	Lin. 12.	Dvættir,	læs Dvættir.		
"	89.	Lin. 19.	Taler,	læs Tale.		
"	107.	Hlidskialf	.	læs Hlidskialf.		
"	124.	Lin. 7.	Regnald ;	læs Regnald.		
"	132.	Dvættir	.	læs Dvættir.		

Udi Lovtalen over Erik Egegod er kun følgende at rette:

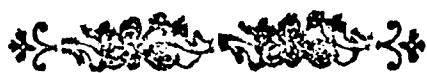
Pag.	5.	Lin.	5.	Lovtalere	læs	Lovtalere,
"	22.	Lin.	9.	herstet.	læs	herstet,
"	23.	Lin.	7.	gruelige	læs	grueligen
		Lin.	12.	maatte	læs	maat.
		Lin.	17.	noget	læs	nogen.

Udi den Afhandling om den Danske og Norske Handel findes disse

Trykfejl:

Pag.	4.	Lin.	I.	og er det,	læs	og om det er.
"	II.	Lin.	19.	en ubetydelig,	læs	en ikke ubetydelig.
"	15.	Lin.	19.	Brandholm,	læs	Bandholm.
"	25.	Lin.	penult.	ingen,	læs	faae.
"	42.	Lin.	17.	synets,	læs	syntes.

Udi

Udi Idyllerne forekomme disse Trykfeyl:

Pag.	46.	Lin.	7.	see	.	les	sue
=	86.	Lin.	8.	Buer	.	les	Eur
=	90.	Lin.	9.	Lymus	.	les	Lyaus
=	114.	Lin.	15.	ubekiendt	.	les	uwentet
=	117.	Lin.	8.	En	.	les	Zhi
=	125.	Lin.	1.	Skaldans	.	les	Skaldens.

I Samtalerne i de Dødes Rige ere fun
disse tvende Trykfeyl.

Pag. 14. Lin. 11. Hvi derimod Kongens, les Hvi
derimod Kongen.

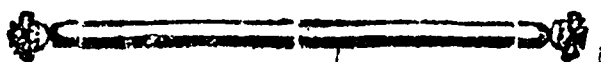
Pag. 16. Lin. 5. skulve . . les skulde.

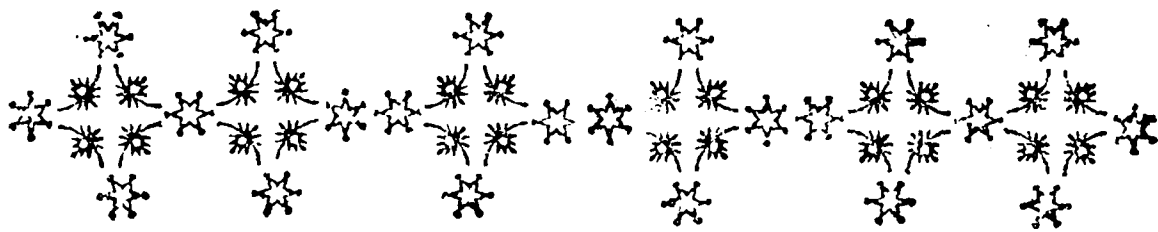
Endelig møde udi Adolphi Drom disse
Trykfeyl:

Pag.	5.	Lin.	17.	Alziere	.	les	Alzire
=	8.	Lin.	12.	Sleidunus	.	les	Sleidanus
=	10.	Lin.	28.	Pluto	.	les	Plato.
=	13.	Lin.	10.	Franciscus	(udflettes).		
		Lin.	11.	Lerpold	,	les	Leopold
=	14.	Lin.	19.	væmmedes	.	les	gruedes.

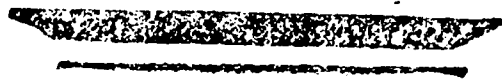
Saafrømt nye Udgaver skulde engang udkomme af disse Skrifter, enten enkelte eller samlede, da skal jeg betiene mig af de Paamindelser jeg har faaet, Deels i vore Journaler, og Deels ellers enten mundtlig eller skriftlig, for at gjøre dem saa gode, som det er mig mueligt, og da vil jeg maaskee og kalde Lovtaalen en Levnets Beskrivelse.

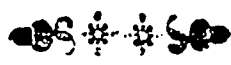

Abu Taleb.

En Fortælling.

Abu Taleb var en riig Kiøbmands Søn
udi Bagdad. Den store Formue,
som han arvede efter sin Fader, forførte ham
til at overlade sig til Bøllyst, og at skye alt
Arbend. Han levede herligen, og udi Glæde
hver Dag; havde stedse en Mængde af Gæ-
ster og Bøener omkring sig, og forlystede sig
ideligen med al Slags Strengelæg, Dandsere
og Dandserinder. Han nød alle muelige Ar-
ter

ter af Belyst, allene det smukke Kion havde han en ugemen Afsky for, hvorfore og Dandsferinderne maatte dandse for ham med bedækte Ansigter. Hans Fader havde været ilde gift, og dog havde Skionheden af Njesha, hans Moder, været saa stor, at Dthman derover aldrig kunde gribe til at forskyde hende. Efter hende dømte Abu Taleb det hele Kion, og besluttede derfor at sige det ved alle Lejligheder.

Efter nogle Aars Liv i saadan Overflodighed begyndte hans Midler at formindskes, og tilsidst var han gandske fattig; Da forsvunde alle Giesterne, Hylkerne forstykke sig, Bennerne bleve borte, og Abu Taleb befandt sig alene. Fuld af Fortvivlelse udbred han derover med disse Ord: Før reed jeg paa 1000de Cameler, nu er endog den skabbede Mule usynlig. Hvor ere Bennerne? De søde Ord quæles; Piberne tie; Strengeseeg er borte; Maanen viser sig ikke i Dandsernes Sving; Fæle Drk! og Bagdad omkring mig! Gene blant tusinde. See Stierne falde af Himmelen: jeg meente at være grundfæstet som China Muur, men Støtterne falde, Huset er borte. Dødens Engel skriver i sin Bog;

Bog; Abrael seer suurt: See han udsletter;
 Mit Liv forsvinder; Skæbnens Dom er fæ-
 det! Hvi tøver du Ulyksalige; Abu Taleb —
 hast, skynd dig, Fiskene lure paa dig. —
 I eet Øjeblik var han ved Tager = Floden.
 Tag o Abrael, dit Bytte! raabte han; og
 langt ud i Floden kastede han sig, men til
 sin Forundring fandt han sig siddende fast
 tværs over en Stok, og blev med en ubegri-
 belig Fart ført ned af Floden, og i eet
 Øjeblik ud i det store Hav; hvorhen det kan
 være mig ligesaa let at lade ham komme i
 eet Øjeblik, som i eet Aar; og finder jeg
 desuden best min Regning ved det første, thi
 derved sparer jeg mig den Umag, at opfinde
 Hændelser for at fylde dette Tidsrum, og
 mine Læsere befrier jeg for den Rædsomme-
 lighed at læse alt dette. Til sidst standsede
 Stokken paa en ubeboet Ø, hvis Navn er
 mig ubekendt, og som maaskee heller ingen
 skiotter om at vide; og soer denne forunder-
 lige Stok frem med saadan Fart, at den
 kastede den gode Abu Taleb langt op paa
 Landet. Mine Læsere vente maaskee nu, at
 han anden Gang skal gaae hen og kaste sig
 i Vandet, men det lod han vel blive. Hvor
 hastig end hans Fart havde været, saa havde
 han

han dog faaet Tiid til at giøre denne alvorlige Betragtning, at Livet er ikke at skicmte med, og Døden en saa let som man bilder sig ind: Han saae sig derover allevegne om paa Den, men blev til sin største Skræk intet andet vaer end bare Sand. Herover faldt han i Graad, og udbrød med disse Ord: Skal jeg nu døe her af Hunger; mon Forsnyet derfor have ført mig hid? En Køst svarede ham: Grav. Jeg har intet at grave med, svarede han, og fik til Gien svar: Grav Jorden op med dine Hænder. Jeg Elændige, sagde da Abu Taleb, jeg grave med mine Hænder, som aldrig forhen har brugt dem; Andre klædede mig paa, andre klædede mig af, andre skare Maden for mig, andre lukte Dørre op for mig; jeg være saa uløfselig at grave; jeg som ikke engang veed hvorledes jeg skal bruge mine Hænder, og hvorledes jeg skal fange dette Arbejd an. Nu vel da, raabte Køsten, vend dig om. Abu Taleb var ikke seen, og see et Træe, fuldt af de deyligste Abricoser, stod bag ham. Han indbød sig strax til Gæst, men o Forundring, af hver Abricossteen, som han kastede fra sig, blev strax et heelt Træe fuldt af de skionnesten Abricoser, og inden en kort Tiid besandt han

han sig midt i en Albricoskøv, saa stor, at han var nær ved at forvildes i den. Nu glødede Abu Taleb sig overmaade, og han ansaae sig som særdeles yndet og beskyttet af Himlen frem for alle Mennesker, fordi den gav ham saa herlig en Føde uden Møye, og han altsaa uden Bekymring kunde fornøye sig. Men det varede en længe, førend han fik dedes over altid at nyde samme Kost, og knurrede høyt, sigende: I Bagdad levede du dog langt bedre, mange foranderlige Episer dækkede der hver Dag dit Bord, men her altid den samme; mig vænnes nu ved disse Albricoser. Nu vel, sagde samme Kest: ønsk dig hvad Epise du vil have, og strax skal du faae den. Han ønskede sig da Dadler, Ris, Lammekød, Pistagier, og hver Time nye Forandringer. Abu Taleb levede nu herlig; ved hver nye Epise raabte han over sig af Glæde, og ansaae sig for lykkelig. Men en ulidelig Tørst begyndte at plage ham; Han vreed sine Hænder, og utaalmodig udbrød: Monne Gud have ført mig hid for at forsinægte af Tørst, og udi sin Misforneyelse stampede han tvende Gange paa Jorden, og saae til sin Forundring tvende Kilder stude, den ene med Vand, og den anden med Mælk.

Utafnemmelige, sagde Røsten, den Gud som forskaffede dig Maden, monne han en ogsaa kunne forskaffe dig Drikke; Ønske dig hvad du vil, dog en fra denne De, og du skal faae det uden Umage og Arbejde, og da blive ligesaa lykkelig som du var i Bagdad. Albu Taleb vidste af Glæde ikke, hvilken Gød han vilde staae paa, og nu løbe Tankerne ham kun om i Hovedet, hvad han skulde først ønske; Det ene Ønske fordrev det andet; Han var ikke tilfreds med noget, og det varede længe inden han kunde indrette sit Liv som han vilde, thi jeg vil, sagde han, leve det lykkeligste Liv, langt lykkeligere end det i Bagdad, uden Bekymring, uden Arbejde, uden Fruentimmer, og det, som er det fornemste, uden Hylere og uden Benner. Hver Time opfandt han noget nyt Ønske; nu byggede han sig høje Huse, nu lave, nu Marmorpalladser, nu Træehytter, nu saae han sig omgivet af en Mængde Opvartere, hvoraf dog ingen talede eet Ord for en at hylle, nu spiste han ti Retter, nu hundrede. Gangene i hans Høuger vare nu bedækte, nu aabne; Båndspringene fløde med luttet Rosenvand; Honning dryppede af Træerne, og stegte Bagteler fløye ham i Munden. Og det glædeligste

ligste ved alt dette var, at det ikke bestod i blot Indbildning, men at alle hans Ønsker strax bleve virkelige.

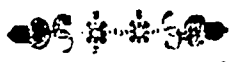
Dog uagtet alt dette fornam han alt mere og mere en Slags Uroe hos sig, han fikdedes ved at ønske, ham fattedes Ønsker tilsidst, og det æklede ham at see dem strax opfyldte. En Tid havde det vel fornøjet ham at mangfoldiggjøre og forandre sine Ønsker, men nu fikdedes han herved. Mennesket er dog fød til Ulyksalighed, brød han melancholisk ud, thi naar det væmmes ved et Liv uden Bekymring og uden Arbejde, og fuldt af Forandring, hvorlunde er det da mueligt at det kan blive lykkelig. I det samme saae han tvende Turtelduer at sidde paa et Træ og snables. Mounet det være mueligt, sagde han med et Slags Estertanke, at et Fruentimmer skulde fattes dig, at saadant Dyr behøvedes til din Ulyksalighed: Alting kommer an paa et Forsøg; Gid da den denligste, den yndigste, den meest belevne, og fornemmelig den frommeste Pige, staae for mine Øyne. Hvilken Houris er det jeg seer: Aldrig har Guds Prophete funnet være saa indtaget af sin Aylesha. Elskeligste, hvad

hvad er dit Navn, hvor er du fød, og mon du
 og elske mig? — Zainab er mit Navn,
 Mosul min Fødeby, Abdollah min Fader,
 Gabriël, som fløttede mig hid, har befalet mig
 at elske dig, og hertil behøves ingen Besa-
 ling. — Liffigste, mere end Adam elskte
 Eva, elsker jeg nu dig, mine Ønsker ere nu
 fyldte, en kan Himlen forsøge min Glæde, min
 Siæl søger ud af sit Legeme og hæfter paa dine
 Læber. — Strax hævede Jorden sig noget
 under dem, Roser voredede under deres Beye, Ca-
 prifolier overfyggede dem, at intet Levende skulde
 forstyrre deres Henrykkelser, Nattergaler svinge
 Brudefange, og Vindene bleve tause. Abu-
 Taleb svor ævig Troskab, ævig, bestandig vil
 jeg elske dig, du haver forsonet mig med dit hele
 Køn. Men denne Ævighed varede to Timer.
 Hvorledes er denne bruun, som nyelig var saa
 hvid, hendes Læber vare bløde som Silke, men
 nu haarde som Flint, nyelig en Houris, nu en
 Vanddrageriske i Bagdad. Himmel! skil mig
 ved Zainab, og giv mig en anden Pige; De
 sorte Haar ere hæslige, men de lyse skinne som
 Solen. Endnu seer jeg Zainab, og Himlen
 hører en mit Ønske. Uværdige, brølede Røsten,
 Zainab forsvinder, men vid, at du har ønsket
 for sidste Gang, og at dette Stæd bliver til sin
 natur=

naturlige Drk. En stærk Hvirvelvind kom, Zainab soer op i den, Pallads, Hauge, Opvartere forsvunde, og Abu Taleb var alene i en sand Drk. Af Skræk segnede han til Jorden. Da han kom sig igien, løb han i første Fortvivlelse til Havet, for at styrte sig i det, men det blev haardt under hans Fødder; I Førstningen agtede han det ikke, thi han tænkte at løbe paa det faste Land; men da han saae sig noget ude paa Havet, og temmelig langt fra Landet, blev han i Begyndelsen forskrækket, og følte Enst til Livet; Dog siden trøstede dette Underværk ham, og han blev ved at gaae med dristige Skridt. Himlen maae dog have besluttet at redde dig, sagde han til sig selv, men den tugter tillige; Uden Tvivl for Zainab! Af gid hun nu var min. Alene med hende i en Drk vilde jeg være fornøjet med daglig Føde. Men der seer jeg Land. Han fordoblede sine Skridt, og da han kom did, fandt han en lystig Lund, hvor igiennem slangeviis snoede sig en raslende Bæk. Med Bugen til Jorden kastede han sig ned, og drak; Dette smager bedre, udraabte han, end Vin fra Schiras, dog Zainab er borte. Han saae i Benret, og see Zainab stod øverst paa et Cocotræ. Strax fik han sine Kæder i Strimler, knyttede dem sammen, og bandt dem om sig og Træet, og ved deres Hielp

Klyngede sig op i det; Efterat han længe havde
 giort dette, saae han ned, og blev vaer en skræk-
 kelig Dybde under sig; Han saae op, og det
 syntes ham, at Zainab var end længere borte.
 Utaalmodig udbrød han: Til Trods for Himlen
 skal jeg dog naae Zainab. En mørk Taage
 omgav ham, et Knald skeede, han blev hoved-
 svimlet, faldt i Afmagt, og sandt sig efter nogen
 Tid vaagende paa sin gamle Sand = De. Ret-
 færdige Himmel, flagede han, du veed at tugte;
 Abu Taleb haver syndet, ustadig var han, men
 hos dig er ingen Forandring; En beder jeg om
 min forrige Velstand, mindre om mine forlorne
 Duffer; giv mig Nøysomhed og Zainab, og
 lad din Billie blipe min. Men hvad er jeg Usle,
 at du skulde see ned fra din Herligheds Throne paa
 en Maddike, et Støv, en besælet Jord = Kimp.
 Alt! hvor jeg seer hen, skrækker mig din Magt,
 din Storhed; Du boer i Sandet, Du boer i
 Himlen; Ingenstæds kan jeg flye fra Dig: Alt!
 at jeg kunde undflye mig selv. Synd, Død,
 Angest, Smerter, Helvede — alt besvænder
 mig. En stærk Nusen, som af tusinde Binger,
 opvakte ham af hans dybe Betragtning; Et
 hvidt glimrende Skimt foer forbi ham, og en Røst
 høretes: Abu Taleb staae op, vandre og haab.
 Godgiørende Geist, raabte han, Du opliver mit
 svage

svage Hierte. Strax var han paa Benene, og begyndte at gaae. Langt horte viste sig en grøn Plads, og tvende Træer, det ene et Rødde- og det andet et Palmetræe. Ak, hvi vare de en Abricos- eller Biintræer, saa kunde jeg have læd- sket mig paa Frugten, og bedre naaet den. I Nyeblikket forsvunde de, og see tvende Torne- buske stode i Stædet. Lad af Abu Taleb at ønske, sagde han til sig selv, og underkast dig gandske Himlens Villie; Forsættet har du; Øv- nen fattes: Banen er mægtig; Endnu tænker du, at Ønsker ere i din Magt. Paa disse Tornebuske sadde nogle smaae sorte Bær. De vare søde. Himlen være lovet, som gav mig denne Føde, udbrod Abu Taleb med; Strax bleve Tornebus- skene til Persikker, og der sagdes: De Nøysomme lønnes af Gud. Nu gjorde Abu Taleb et høv- tideligt Løfte, stedse at være fornøjet med den Skæbne, som Himlen tilsendte ham; og som hans Sind nu var mere roligt, og han desuden var mat af udstandne Besværligheder, faldt han i Søvn. Da syntes ham, at han trattede med en om Benen til Ryksalighed, han satte den i Rolighed og Bellyst, og den anden i Arbejde og Møye; hvilken ogsaa tilsidst blev saa hæstig, at han i Brede kastede en Spade til ham, og sag- de: Denne forhverver Ryksalighed. Men hvor

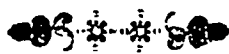

stor var ikke hans Forundring, da han vaagnende fandt en Spade ved Siden af sig. Uden Tvivl vil Himlen, sagde han, at du til Straf for dine Synder skal grave. Han stod op, tog Spaden fat, grov noget, stennede, tørrede Sveden af sig: Al hvor tungt er det at arbejde, sagde han, men det er Himlens Villie, og du faaer at troe, at dette er Bøven til Lyksalighed. Længe grov han, førend han lærte at holde Spaden ret, at stikke den dybt i Jorden, og at opkaste en Mængde Jord med den. Men efter nogen Tid mærkede han, at han blev sundere, stærkere, smidigere, at Arbejdet blev lettere for ham, at han nu havde roligere Søvne end nogen Tid førhen, at Rødder, Frugter smagte bedre end de fordum al-
lerherligst tillavede Retter af Kjøkkene.

Engang traf han ved en Hændelse paa en Urt, som bar et modent Frø; han tog noget deraf og saaede i sin opspadede Jord, hvilket nogen Tid derefter frembragte en stor Mængde af samme Frø, som han ved at kaae i varmt Vand, mærkede paa Smagen at være Hirse. Nu syntes ham aldrig at have smagt noget saa behageligt. Nogen vil vel spørge, hvor han kom til at kaae denne Hirse? Det forstaaer sig, at han hertil behøvede Frø, og deraf vorede adskil-
lige

lige Torne hist og her; Han behøvede og Ild, og den bragte han ved Flintestene tilveie. Kilde var der ogsaa. Men hvori kaagte han da, ville vel nogle utaalsmodige Læsere spørge. Spørgsmaal, da Aander og Genier staae baade mig og ham til Tieneste; saadan en bragte ham engang en Steenskaal. Hvorledes gaaer det til med slikt i tusinde og een Nat? Dersom enten jeg eller Abu Taleb holdte et Dagregister, da skulde alt dette have været mældet først, men nu da vi skrive en ordentlig, sandfærdig, pragmatisk Historie, saa er det en anden Sag. Jeg seer vel, at nogle af mine Læsere smile og mumle ved sig selv: En sandfærdig Historie, ja Uglspil. Men jeg kan forsikre Dem paa min Ære, at denne er udfæret af Staden Basra dens Archiv, og at den er ligesaa tilforladelig, som Carl den Tolvtes og Peter den Stores Levnets Beskrivelser ved Voltaire.

Nu levede den gode Abu Taleb ligesom en Herremand, som man plejer at sige for et gammelt, og maaskee urigtigt Ordsprog, og han vidste ikke hvad han vilde giøre for Glæde. Han spiste, og foraad sig ikke; Hans mange Netter afbrøde ikke hans Søvn; Han var frisk, fornøjet, Maden smagte ham vel, thi han aad ikke uden

uden naar han var sulten. Alene Zainab satte-
 tedes ham, baade en Zainab i Almindelighed,
 saa og en vis Zainab; Han var nu i samme
 Tilstand, som vor første Fader Adam. Men
 jeg seer en hønlærd Criticus med Rynker i Paa-
 den sige: Dette er ikke Østerlandsk, men plat
 Siellandsk. Om Forladelse, Høynise Doctor,
 det er tungt, altid at have Buen spændt, Ar-
 mene trættes, men her nu til: Neppe havde den
 guldene Soel bebudet Dagens Komme, før Abu
 Taleb oprenst fra det moderlige Beye (herved me-
 ner jeg Jorden, thi Siellandsfarerne bør og
 forstaae det) gik Dagens Fader i Møde; liig
 Sultan Adam, Jordens Monark, udstrakte
 han sin Magt (det er sin høyre Haand, thi veri
 sidder vor Magt og Styrke), og ønskede sig den,
 som forsøder Livet, der som en Perleduug besug-
 ter alting, hvis Lande er Birak, og hvis Ho-
 vedpryndelser trætte med Solens Søster om
 Glands, hvis Elphenbeens Taarne beskæmmie
 Ceylons Stridsmænd udi Hvidhed, og hvis hvæl-
 vede store Webler bævner mere end Sneemosen
 (see Reiskes Proben orientalscher Poesie),
 hvis — men nok, jeg haaber, at de allerede
 allesammen forstaae, at jeg beskriver et Fruen-
 timmers Skionhed; og dette Fruentimmer var
 Zainab for Abu Taleb. Kortelig, denne sidste
 var

var lykkelig, undtagen at hans Zainab fattedes ham. Tiden faldt ham nu ikke mere lang, thi han havde lært at arbejde og forrette noget. Skade, at han en forstod Latin, thi ellers havde han sagt: *Dii posuerunt sudorem ante virtutem.* Nu sagde han det paa Arabisk, hvilket jeg baade for min egen, og for mine Læsers Skyld ikke anfører.

Men maaskee mine Læsere, eller Læser, længes ligesaa meget efter Slutningen af denne Tildragelse, som jeg selv. Kun Taalmodighed eet Øjeblik. Engang Abu Taleb gik paa Marken, alene, det forstaaer sig, skeede et stærkt Lynild; En Mand i skinnende Klæder lod sig see i Lynilden. En Tordenrøst hørtes: Du Søn af Othman, hvi smelter Din Siel for Zainab, den utroe Zainab vælter sig i Machmuds Arme. I det samme forestiltes dette for Abu Taleb. Han vendte Øjnene bort, og raabte: Mægtige Mand, skil mig ved Livet. Nej, ikke skal du døe, Du Bagdads Indvaaner, hundrede Zainaber skulle være Dine i Stædet for den eene. Strax befandt han sig i en Pallads, opbyggt af pure Guld (thi det koster mig ikke at bygge); der laae paa Senge af Elphenbeen og Sølv, bedækte med Purpurtepper, de skønneste Piger, ligesom
 Aeples

Apollis tegnede dem med Farver, og Polycletus
 udhug dem i Marmor, men disse vare levende, og
 deres spæde Hud og bløde Kød vigede for og blev
 rød ved mindste Fingers Indtryk; De vare fuld-
 kommen denlige, og intet Skul herøvede Abu
 Taleb den Fornøjelse, at betragte alle deres Nu-
 digheder. Bordene vare af Perlemor, beklædte
 med Silkeduge, og — Dog maaskee mine
 Læsere skiette ikke om at høre det mindre Skønne
 beskrive, efterat De have hørt det Større. Saa
 gik det Abu Taleb; han var lutter Dne for
 disse Skønheder, og jordiske Gudinder. For-
 sætter, Standhaftighed, Visdom, Dyd, alt
 blev nu borte. Bløde Senge, kostelige Retter,
 Vin, Lediggang, Piger bragte Abu Taleb til
 at glemme alt, Verden, ja sig selv. I nogle
 Dage levede han i al Belyst; men da begyndte
 Bæmmelse, Kædsommelighed, Fortrydelse, at
 indtage hans Sind. Alt hvad der var hændet
 ham, randt ham nu i Sinde; Han ønskede sin
 forrige Sand=De, Arbejde, Sinds Rolighed,
 tilbage, og Zainab troe. Den mægtige og gode
 Genius lod sig da tilshyne: Abu Taleb! Du har
 fejlet, sagde den, men Du har fejlet menneske-
 lig; Du troede Zainab at være utroe, Dine
 gamle Lyster forestilte sig for Dig, Zainab havde
 lært Dig at elske Kønnet, det er let at falde til-
 bage

bage til gamle Baner; Men jeg seer Din Anger, Du blev kun henrevet, men en undertrykt; Vil Du komme herfra? Af Hjertet ønsker jeg dette, svarede Abu Taleb. Strax satte Manden ham paa sin ene Binge, og førte ham i eet Øyeblik til Mosul i Zainabs Kammer. Denne Deylige laae næsegruus og bad med mange Taarer om sin Abu Talebs Kiærlighed og Tilbagekomst. Uformodentlig omfavnede han hende; Denne Glæde kan kun føles, men en beskrives. Manden forklarede ham, at hun langt i fra at give Machmud Bisald, havde tvertimod stedse viset sig streng imod ham. Mander bør troes; Abu Taleb troede af gandske Hjerte, og var derfor lykkelig. Men det er ikke nok, sagde Manden, at Du har faaet Zainab igien; jeg har og vundet Dit Pallads og Dine Midler i Bagdad tilbage. Utroe Tienere, skælmfagtige Giældnere havde mere ødelagt Dig, end Din Overdaad. Jeg har paataget mig en Procurators Skikkelse, og jeg forlanger intet derfor, uden at Du stedse vil følge Guden, og det er jeg overbevist om at Du vil giøre, thi Din Dyd er prøvet. Af, at nogen Mand vilde og hos os forestille en Procurator, thi da var man dog engang vis paa at have en ærlig Procurator. Manden førte derpaa baade Abu Taleb og Zainab til hans Pallads i Bagdad, hvor

hvor han foresandt alting i den gamle Stand. De levede begge fornøiede sammen, thi De havde havt Umag for hinanden, og De troede hinanden. Og Abu Taleb blev ved at leve dydig, efter at have prøvet Lasterne, og erfaret, at de ingen sand Fornøielse give; og han havde ved egen Overbeviisning lært, at intet er bedre end Arbejde, og nogen Modgang, og intet farligere og værre, end Lediggang og lutter Modgang. Dog foruroligede Lasterne, som han havde begaaet, ham undertiden, og han prisede dem lykkelige, der aldrig havde viget fra Dydens Ben.

F R O D D E.

En
Fortælling

ved
Forfatteren

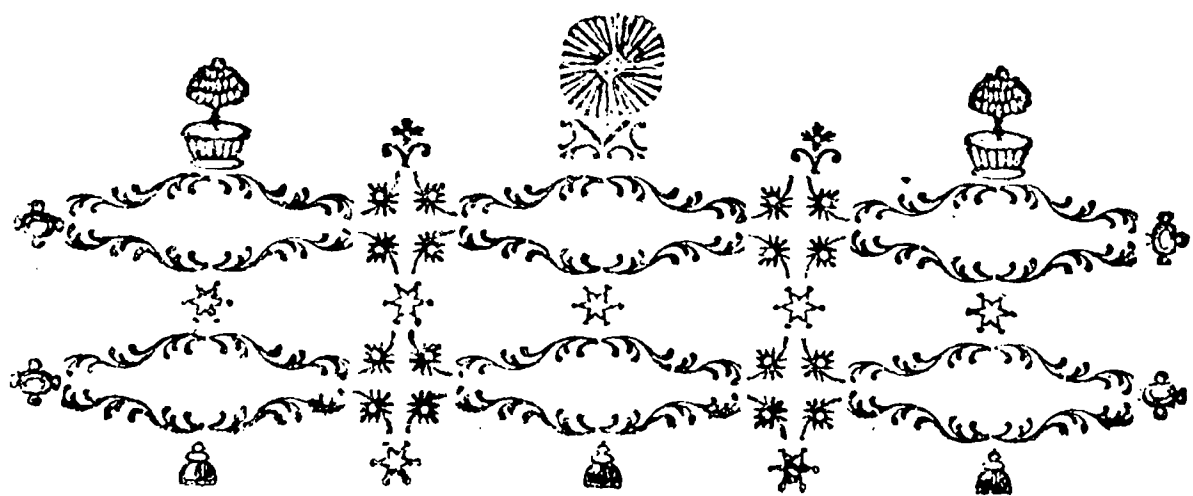
af
Sigrid.

* * * * *
*Nunc Dea, (Concordia) regnorum numen commune
duorum.*

* * * * *
Anledningen er taget af Saxonis 5te Bog,
Pag. 81 = 84, og 86.

Kjøbenhavn, 1774.
Trykt og faaes til Kjøbs hos August Friderich Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

Imellem Frode, den Fredegode kaldet, som regierede i Sieland, og Gøthar, Konge paa Jedderen i Norge, havde været et langvarigt Fiendskab, foraarsaget derved, at den første havde bortsnappet den sidste's Dotter Alvida, og endskiønt han derpaa havde giftet sig med Hende, saa kunde det dog ikke stille den Norske Konges Brede; thi en vis Asbjørn, Thors Præst, og en berømt Skald paa de Tider, opvarmede den ved sine Sange, og opflammede jævnlig den Had, som da blussede imellem
* 2 de

de Danske og Norske over de idelige Fortættelser, som de gjorde hinanden. Nordmanden, stolt af sine Fjælde, af sine Kræfter, af de sikre Befæstninger, som Naturen havde givet ham, foragtede den Danske, hvis aabne Marker, og vidtstrakte Søekyster gave enhver Fiende let Udgang til at overile ham. Envind, en Dansk Skald hævned sine Landsmænds Ære ved at gjøre Nidviser over de Norske. I en af dem sagde han:

Bag Fjælde Nordmand boer,
 Han der sig sikker tænker,
 Paa denne Formur traadser,
 Og Fienderne beleer;
 Paa aaben Mark han ikke
 Løer vred Mands Dye see,
 Han ikke overvener,
 Alt Død blant Klipper lurer,
 Naar han adspredet der
 Ved Danskes Hænder falder.

Op, op, I Danske Mænd,
 I Frodes Hofmænd stolte,
 De Silke Seyl opvinder
 Hent i forgyldte Raae,
 Til Norge lader stande,
 Og viser Klippemand,
 Alt mod de Danske Helte
 Slet intet Skiul for Døden
 Og for de blanke Sværde
 Frygtagtig Nordmand hjælper.

Denne Sang blev optaget med saadant
 Bisald, at de fleste Danske lærte den uden
 ad, og sungen den ved alle Lejligheder. Her-
 paa fortrod Erik, en tapper Norsk Herre,
 som da opholdte sig ved Frodes Hof, og
 havde ægtet hans Søster Gunvara. Han
 gik til Kongen, og besværgede sig. Kongen
 meente, at de Danske kunde have Høje til
 at giøre Mid-Biser over de Norske, siden
 de Norske havde giort lige saadanne over de
 Danske, og siden den Norske Konge paa
 Jeddere var da deres Fiende; men Erik fo-
 restillede,

restillede , at de som nu vare Fiender, kunde om føne Tid blive Venner , at saadanne forargelige Sange tiende ikkun til at vedligeholde det gamle og ubillige Had imellem begge Folk ; at man skuldede endog sine Fiender en vis Høhaatelse , at Kongen dog havde en Norske Prindsesse til Ægte , at der altsaa vilde rinde Norske Blod i den Danske Tronfølgers Arer , og endeligen, at Erik selv og de flere Norske Misfornøede , som opholdte sig ved hans Hof , og der en lidet vilde bidrage til den Sejer man haabede at erlange, maatte over saadan Haanhed man udviste imod deres Landsmænd , nødes til at forlade Danmark , og at vende tilbage til deres Fæderneland. Herved formaaede han Kongen til at give sin Mishag tilkiende udi saadanne Biser og mod de Personer, som siunge dem ; hvorover de da en heller bleve mere aabenbare siungne , men aleene i Løndom.

Da Tidende kom til Norge om den Danske Flodes Udrustning , besaaede en nye Jver Alsbjørns Blod ; han søgte ved sin Sang at opmuntre sine Landsmænd til at stride , som han dog ikke havde nødigt , og som han ogsaa kunde have gjort uden at tale for-

foragtelig om deres Fiende, en betænkende,
 at han derved forringede sit Folks Tapperhed;
 Thi det er ingen Kunst at overvinde den
 Feige, og den som flyer, men at fælde den
 Tapre, at drive den tilbage som staaer, det
 kan ingen uden en Heldt. Dog Albbjørn
 fulgte sin Alders Fordomme, og sang:

Fra Sønden Hær fremskridet
 Udaf det bløde Folk,
 Det Folk paa Sletter boer;
 Formasteligt det tænker
 Steengiærdet Land at vinde,
 Den frække Nordmand kve,
 Til Lethræ Rige søne
 Gors seherrige Trop.
 Saa tænker Mng at jage,
 Den vrede fuyfend Biørn;
 Mon brummend Giedehams
 Forjage rivend Barg?

Men Bergen stolt gaaer frem,
 Og frygtsomt Faar opæder ;
 Den seherviffe Bamse
 En tusind Fluer agter.
 Langt bedre var det hiemme
 I Fruer = Stuer sidde,
 Med Møe paa fiælent Kneæ ;
 Langt bedre var det hiemme
 I Dands paa Slet at gange,
 Og Mød af Hornet tomme ;
 Langt bedre var det hiemme
 For Jer, I seige Danske
 Paa Bænk at strække Eder,
 End staalsat Nordmand møde
 I Hilders Leeg den haarde ;
 At komme, see og slye.

Gøthar, som brændte af Begiærlighed
 efter Hævn, som ansaae Frode for en Kans-
 mand, en nedrig Kansmand, og som maalte
 Folket efter Kongen, gav denne Bise sit Bis-
 fald, og tænkte derved des flirere at oppuste

Lap=

Tapperheds Blod i sine Undersaatters Hjerter, og at blive altsaa des vissere paa Seyeren. Han erindrede ikke, at Foragt gjør sikker, og Sikkerhed Seyeren uvis.

Frode derimod, oplært af Erik, besoc sine Folk, at stride med samme Mod som deres Fiender, at være grumme i Slaget, men milde efter Seyeren, at bruge Forsigtighed, saasom de havde med tapre og floge Mænd at gjøre.

Bed Kennesse kom det til en haard Sættrefning, Seyeren var længe tvivlraadig, og Gøthar beegnede de Danske med al muelig Haanhed, kaldende dem bløde og frygtagtige Folk, uvandte til at see Geirsodde vendte mod Brystet, og blinke for Dønnene; Mere skikkede til at knytte Kiærligheds Knuder af Elskerinders Haar, end at staae hvor Pilehagelen fordunkler Solen. Da Erik med sine Skibe fulde af misfornøiede Norske lagde imod ham, sagde han: Nu begynder Striden, thi Nordmænd figte imod Nordmænd. Ved Slagets Begyndelse tog Alsbjørn med skielvende Haand sine Vaaben, og ved første Vaabenbrag, som skeede, saldt han afmægtig

* 5

paa

paa Dækket, og blev der liggende, indtil alting var forbi. Egvind gif det ikke bedre, thi han had ved Slagets Begyndelse at maatte blive sat i Land, estersom han havde noget nødvendigt der at forrette. Frode, som gierne vilde skaane sin Skald, lod ham ved en Baad bringe did. Disse tvende Helte vare altsaa tapre i Munden, men feige i Gierningen.

Slaget varede saa længe, at fast alle Pile og Stene bleve bortskudte; Vandet flød fuldt af Skjolde og af døde Kroppe, og alle Arme vare trætte. Man syntes at see Odin stride for de Danske, og Thor for de Norske. Midt i denne Uvished blev Gothar ved en Piiil dødeligen saaret, og var det i den Tummel ikke mueligt at sige, hvo der havde udfudt den; hvorover det Rygte udkom, at han var bleven fældet af Odin selv. Ved dette Fald komme Krigsfolkene paa hans Skib i Uorden; deres Mod svandt en, men de sigtede nu uden Anfører, og derfor og uden Orden. Da de nu mærkede, at Modstand var forgiæves, og de frygtede for at blive indklemte imellem Skjoldene og tage til Fanger, saa gave de paa eengang
et

et Raab fra sig, holdte sig i Hænderne, og sprunge over Bord; De skjode deres Skjolde over sig, sunke derved hastig ned, og bleve saaledes uovervundne i Døden, og vedligeholdte det Norske Navn og Troeskab imod deres Konge indtil det sidste. De øvrige Norske Skibe bleve deels borttagne, deels skudte i Sunk, og nogle saa reddede sig med Flugten. Dog fulde de Norske en uhævnede, thi Frode mistede de Edelste og Tapperste af sin Hær, og ingen var usaa- ret i den, undtagen Egvind.

Efterat Alshjorn var kommet til sig selv igien, og havde faaet at vide hvordan det var tilgaaet, udbød han i disse Ord: Den forvorpne Daanelse; havde jeg kunnet bruge mine Arme, de Danske skulde en have vundet. Egvind var en mindre tapper ved Tilbagekomsten; havde jeg ikkun været tilstæde, da skulde det en have været uvis, hvo der fældte Norges Konge.

Frode vidste en aleene at vinde Sener, men og at benytte sig af sin Sener. Ufor- tøvet senlede han til Jedderen, og som Gø- thar havde ingen Søn efterladt sig, og de Norske

Norske saae udi Frode Deres Prindsesses Mand, og han desuden lovede en at ville beholde Riget aleene for sig, men at overlade det paa en vis Maade til Rolloer Erics Broder, som var en fød Normand, saa bleve de saa meget des villigere til at overgive sig.

Nu vorte Modet paa den Danske Hær; Den meente ved egen Styrke aleene at have undertvunget Jedderen, og i Jedderen saae den gandske Norge. Nu beegnede den derover de Norske haanligen, og talede om at giøre dem til Trælle. Frode, som viseligen vilde foreene begge Folk sammen, kunde med al sin venlige Tiltale en formaae den til anden Opførsel. Enkkeligen kom Religionen ham til Hielp, thi Guden Balder aabenbarede sig i Drømme for sin Præst Asgaut, og befalede ham at føre sit Verinde til begge Folk, hvilket og Asgaut gjorde ved følgende Sang:

I tvende Første Helte = Folk
I Nordens vidtstrakt Snee,
 Hvi hade og bekrige **I**

Med

Med grusomt Mod hinanden.
 See Tiden nærmer sig,
 Hvorvel med langsom Skridt,
 Da Fælles Styrer, Troe
 Og Fælles Kiærlighed
 Med eenigt Baand skal knytte
 Adskildte Folkeslag
 Fra Elvens vide Mund
 Til Grønlands ævig Sne,
 Til Dofres høye Top,
 Til Finnens flygtig Boe.
 Da Dansk og Norsk skal være
 Eet Sælskab og eet Folk,
 Og ævig Forbund skrives
 Paa Fienders blodig Ryg.
 Men ævig Benskab, Fred
 Skal herske iblandt dem;
 Da Dansken Fortrin giver
 Til Fiældets ædle Søn,
 Og Fiældets ædle Søn

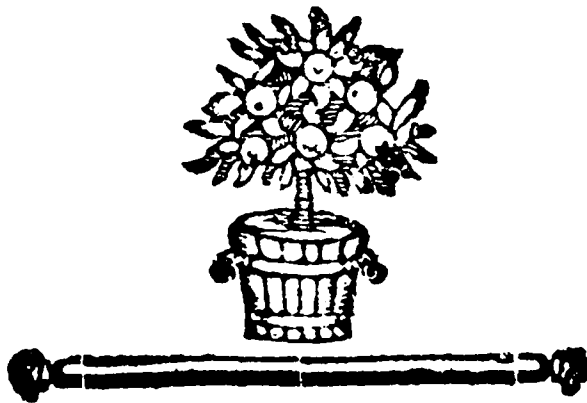
Til Danſken Fortrin giver ;
 Da kiæppes kun om Dyd,
 Om Ære udi Troſkab,
 Om Kiærlighed til Land,
 Til Kongen og ſit Folk.
 Da ſelles Sværd kun hvæſſes
 Mod hint det mægtig Folk,
 Ved Nælers Strander boer,
 Af Gothiſk Herkomſt brammer,
 Dog da det ſielden drages,
 Da Folk meer fredelig
 I ſidſte Tider tænker,
 End nu da Jernet herſker.
 O at en ævig Fred
 Lykſalig gjorde Verden ;
 Dog det kun Duſke bliver.
 I Haab af kommand Fred,
 Af Fryd, Samdrægtighed,
 Saa lader Alvind fare ;
 Spot ſemmer ikke Helte ;

I ere begge Helte,
 Og ædelt Blod mon flyde
 I eders svolne Arer;
 At boe paa Bierg og Slette
 En Mod og Manddoms gir,
 En heller dem bortjager.
 En god Opdragelse,
 Et fast og modigt Dye,
 Som uden Frygt paa Døden seer,
 Uskyldigt, henbragt Liv
 Det Dyden bringer frem,
 Og Dyden elsker op
 Den sande Tapperhed.
 Derfor I Danske, Norske,
 Udstrækker Samfunds Hænder,
 Og tager broderlig
 Hinanden udi Favn!

Bulder blev i begge Forsamlinger; Glædes
 Bulder; De omfavnede og kysste hinanden.
 Saa længe Frode levede, var al Tve-
 dragt imellem dem aflagt, og de elskede hver-
 andre

andre, som tvende Folk; tvende Riger, der havde fælles Konge. Dog Fred og Eenighed bleve lagde med ham i Graven, og det blev efter Spaadommen forbeholdet de senere Tider, at tilvnebringe et stadigt Venſkab imellem diſſe tvende ædle Folk, ſom vi ville ønske, at maatte vedvare indtil Verdens Ende, og aldrig at ſpildes ved nogen Misforſtaaelse.

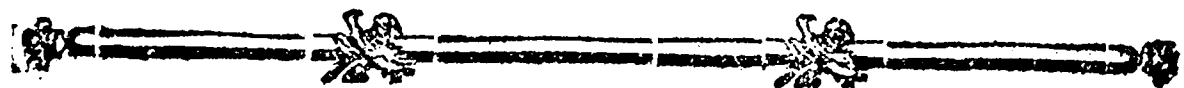
Mine
Hændelser.

Med
Forfatteren
af
Sigrid.

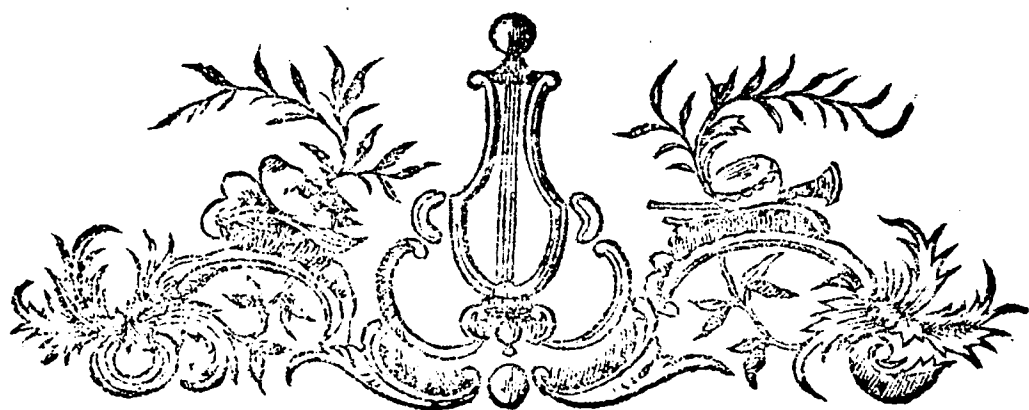

Quantum est in rebus incane!

Kjøbenhavn, 1775.
Trykt og sæges til Kjøbs hos August Friderich Steen,
boende i Skidenstrødet No. 171.

Gensom gik jeg i de tyk begroede Skove ; Tankesuld blev jeg staaende ved en af de ærværdige Høye , opkastet til vore Forsædres Miude. Hellige og med Mos bedækkede Stene ! udbrød jeg , I vidne om denne Gravs ukiendte Alder , I skjule den Jord , som forvarer ukiendte Bene , nu ukiendte , men engang noksom kiendte ; I ere Tidens Grændsestene , Maal for dens Flugt , og Evighedens Vidner ; Ak , hvad nytter det , at trodse Skjerne med Pyramider , at opreise Obelisker ! Dunst , Forsængelighed ! En mørk Taage skjuler Husommelsen ; Aarene føre Navnet bort med sig til Forglemmelsens Land. Her hviler maaskee den modige Kriger , den

stolte Erobrer, Friderik lig: Han lagde
 Land til Land, dnygede Seyervinding op paa
 Seyervinding, gif giennem blinkende Sværde
 til Vrens Tempel; Tusinde Dyr med Krands-
 ser kronede fulde paa hans Dag; baaret paa
 Folkenes Hænder til Alterets Fod; den Ude-
 delige, Guderne lig, selv Gud, Thor i
 Styrke, Odin i Strid. Herligt var' hans
 Endeligt: Folkene strømmede til, Luer sav-
 nede ham; dyrebare Skatter nedlagde, Skal-
 dens Sang, Evigheds Forvisning, Kæm-
 pernes Hylen, Underdanernes Modløshed; alt
 gjorde hans Liigsfærd prægtig. Staten ryster,
 dens Forsvarer er borte, ingen beskytter mere;
 Hvo skal nu værge Riget? Sec, Skaldens
 Sang er forsvundet; Heltens Navn forglemmt;
 baade Skald og Helt ere ufødde. Søg Vre
 i rasende Krige, tør Kræfter, lev svulnse
 Dætter, lad Enfers Laare rinde, hæng dine
 egne, lid Smertes, Saar, Uroe, haab
 Uedelighed; og annam Forglemmelse til Be-
 løuning, Forglemmelse haardere end ont Rngte,
 de Vrekæres Pine, Vergierigheds Søvn.
 Men! — Signild sover maaskee her. Hvi-
 de Arme, sunklende Dyne, runde Bryster,
 gule Haar, Yndigheder, Smil, Elskov,
 hvad ere I nu? Støv, Damp, komme til
 eders

eders forrige Intet. Mon den Lærde hviler her? Sig, har du maalet Himlen? har du givet Helten Ævighed? Hvor er da din Sang? Alting er stille. Den talende Mund tier, det klare Øye slumrer. Tal! jeg besværges dig; lad Hønen op; gaae frem af din Bolig, og lær Dødelige hvo du haver været. Hvilket Syn! Hønen hæver sig; Hvilken Fornemmelse! Jorden ryster. Blege Skygge vig! — Fremkaldet vil jeg tale. En viser sig Lærd, Skien, Helt, eller Konge, men den Ukiendte blant Eine, den Ubekyndede om at være kiendt i Livet og efter Livet. Staae Dødelige! tal med mig, og frygt en Skygger. — Kold Svød flød ned paa mine Kinder; hange havde Grenland været mig Eden, kun langt borte herfra; Dette eene var mit Duffe; men Frygt nagleds den flygtige Fod. Mægtige Mand! stammede jeg ud, Lyst at kiende din Person er nu forsbundet; giv kun Ævne at gaae. — Mey bie, og bliv viis. — Han rørte ved mine Øyne, og de mindste Ting bleve schulige, de mørkeste lyse, og de tætteste giennemsigtige. Jeg saae igiennem Hønene: Hisset laae Helge's Æske blandet med Sigrun's; de fiære Æsker laae blandede sammen: Her sov den

mægtige Konge Ivar Vidfadme ; Utalleglige
 Søhvindinger, Lande dnygede op paa Lande,
 vare nu forsvundne ; een Urne fattede dem
 alle. Hvilket Syn ! Er det Signe ? den
 Signe, for hvilken Haggard lod sig aflive ?
 usle Levninger af Signe ! Jeg ledte efter
 den rosenrøde Mund, efter de glimrende Øy-
 ne, efter de milde Øyekast, efter de dregnede
 Hænder ; men hvad fandt jeg ? Stav og Nisse.
 Mit Syn udvidedes, det blev næsten grænd-
 selest. Monarker paa Thronen, truende
 Krigere i Marken, Elskere under skyggefulde
 Træer, Esemænden trodsende de rasende Bol-
 ger, den Grublende bleg over sin Bog,
 viste sig for mig. Allevegne saae jeg Hov-
 mod, Forføngelighed, Uergierighed, Sorrig,
 Smerte, Latter, Gierighed, Bellyst, Omfarg,
 Sygdom ; men ingenstæds Fornøjelse. Jeg
 saae Bekymring nage Kongers Hierte, Frygt
 bestorme Elskerens Bryst, Angest blande Bel-
 lyst med Bitterhed, Bellyst føde Smerte,
 Slaven have flere glade Øyeblikke end Mo-
 narken ; men ingen saae jeg nyde uafbrudt
 Glæde. Jeg vendte mine Øyne til en an-
 den Side : Herlige Stæder viste sig ; Taarne
 trodsede Skyerne ; Palladser saaes, Konstens
 Mesterstykker ; nylig Palladser, nu Gruus ;
 Taarne

Taarne falde, den herlige Stad er nu en Steenhob. Luer opstige; og Magt, Herlighed, alle Konstens Vidunder, blive til Dunst. Apellis Farver, Scopæ Marmor, Ensiippi Kobber, Menanders Bid, Sappho's Fælske Elskov, Heracliti Dybbhed, Democriti Naturkyndighed, Timæi Statskunst; alt bliver til Røg, og intet uden Røg bliver tilovers af dem.

Melankoliske Skygger! sagde jeg, hvorledes vil Ried haabe Udodelighed, naar Marmor forgaaer? Min Ven, er da ingen sand Glæde i Verden? — Jo, men der, hvor den mindst søges. Jeg har levet ubeknueret, ukiendt; Min Glæde var at giøre Godt, og hvor Gierning en havde Stæd, der havde dog Duffe, der havde Suk; Letteligen fløde mine Dage, og nu hvile sødt mine Been.

Lad Guld og Demant dig en blinde,
Fæst en til Eslo og Glands dit Hierte,
En Smiger troe, en Ære, Bind og Dunst.
Betyng en Siæl med lærde Tanker;
Gæt Dyeblik i Fryd henlevet,

I Fred og Røe og sande Glæder,
 Langt meer end tusind Secler venter
 Paa Throne udi Krig og Purpur.
 Den Lærde Navn og Ære kæber,
 Og Sundhed, Røe og Hvile, taber,
 For lutter Rlygt og Tankers Hiernesvind.
 Han Godt og Ret at giøre glemmer,
 Og mister Hvile, Liv og Glæde,
 I det han derom tænker, taler.
 Dit eget Hiertes Bidne,
 Alt du dig har besfittet
 Paa Mennesker at elske,
 Det eene Glæde giver.
 Bort Hønhed, Purpur, Throne,
 Ved jer jeg en bley daaret,
 En sommerblide Aften,
 En Lærkes muntre Dvæde,
 En Bækkes yndig Susen,
 Et Suk i Signes Ærme,
 Et Blink af klare Maane,

Dg, mere end alt dette,
 En Ulykksaligs Laare
 Med kærlig Haand astørret,
 Mig mere Glæde skændet,
 End da sig Norge bøyed
 For Haralds tapre Kaarde,
 For lykkelige Boldsmand,
 Stor ved udøvet Uret,
 Ved Blod og Mord fornøyet,
 Som tusind Laarer voldte,
 Dg ey een Laare skilte.

Men du tier, hviler du? Velan,
 med hvem af Nordens gamle Helte vil du
 tale, med Ivar Vidfadme, med Harald
 Hiltvetann, med Knud den Store, med
 — Lad mig faae Ivar i Tale; Han var
 saa mægtig, saa riiig, saa lykkelig i sin
 Tid. — See did! — Heven aabnede
 sig, Luer stege op af den, Jorden skælvede,
 et sneehvidt Hoved med sunklende Dyne rei-
 ste sig op af Graven; og jeg hørte denne
 Sang:

Hvo Dødning Uroe gjør,
 Hvo vækker Konger op,
 Ham Nastrond plage skal,
 Hvergelmer stifke blodig.
 Urolig vel jeg sov,
 Men dog en Søvn det var;
 Nu atter Plage finder,
 Lig den jeg fandt i Live.

En Poetisk Henrykkelse kom da over mig,
 og jeg svarede ham i Sang:

Du Plage fandt i Live?
 Boer Plager da paa Throner?
 Kan Vere Smerte finde?
 De stolte Danskes Lande,
 Det tapre Gothisk Rige,
 Hint mægtigt Folk ved Næler,
 Ja Angler, Saxer, Bender,
 Dig jo til Fode fulde.
 Du vlnfed, strax kom Senren;

Du stamped, Throner sunke ;
 Du taelte, Folk tilbade ;
 Du bed, og alting skeede ;
 Hvor kan da Plage findes ?

Svar svarede :

Jeg alt kom til at skielve,
 Men selv dog skielvede ;
 De stolte Danske twang,
 Men ey mit eget Hierte ;
 Ved Mord, Ferræderie,
 Jeg dem i Naget spændte ;
 Min egen Dotter søeg,
 Min Svigersøn aflivte,
 Den tapre Helge dræbte
 Ved fiere Broders Haand.
 Mig Nøgtet gjorde stor,
 Mit Mod Ja dertil sagde ;
 Men Sindet andet fandt,
 Jeg Folk paa Flugten jog,
 Men ey mit eget Hierte.

Til Rusland skibed' jeg ;
 Mig Plage didhen fulgte ,
 Om bord med mig den gik ;
 I Seylet Angest sad ,
 Ved Styren Smerte stod ,
 Og Uroe Skibet drev .
 Frygt mig Erobrer gjorde ,
 Qual mig blant Helte satte ;
 Ved Seyers Raab og Skrig
 Jeg for mig selv bortskyede ;
 Men Helvedes Gudinde
 Paa Thronen pinte mig .
 Hvor ofte har jeg ønsket
 En Træl ved Led at være ,
 Og ubemærkt for Verden ,
 For Gud , og for mig selv ,
 I Mørke have levet .
 Nu Odin selv er borte ,
 Kamp , Strid og Nederlag ,
 Jeg ikke mere nyder ,
 Den Glæde jeg vist haabed ;

Nu ingen Lise findes;
 Uroe mit Alt er blevet.
 Ud Død forgæves vinker,
 For at til intet gøres;
 Naar Verden reent henfalder,
 Da først min Plage vaagner.

Mit Hierte ynkedes, mine Ance stødte
 sammen, Taare runde, og jeg tiltalede Ivar
 saaledes:

Ak, at du en var fød,
 Du ulukfsalig Konge!
 For alle andre stor,
 Men liden for dig selv!
 I Verden stor og mægtig,
 I Graven uffel, ringe!
 Jeg ikke med dig bytter;
 Land, Rige, Ercele, Geyer,
 Jeg ikke eftertragter;
 Naar jeg kun Fred maae nyde.

Ulykkelige Store !
 Stor i Usalighed !
 Af Plage , Smerter , stor !
 Med Kunst og Mene du
 Dig Hær af Plager skabte ;
 Du fik alt til at græde,
 For selv at fælde Taare.
 Ulykkelige Store !
 Stor i Usalighed !
 Jeg Prunk og Pragt nu skyer,
 Min Lykke fatter nu.
 Sig, om ved Ingallds Død
 Du Glæde fandt i Hierte ?
 Om Helges Drab Dig glædte ?
 Om Sieland undertvunget
 Fra Angst og Smerte friede ?

Jvar sang lykkeligen :

Et Øjeblik af Glæde,
 Med Galde , Malurt , blandet,

En Sæclers Smertes dæmper. —
 Dog Alfader ad mig vinker,
 Evig Tausshed mig paalægger.
 Sorg og Angst og Smerte quæle.
 En nogen Pinsel liges kan
 Med en oprørt Samvittigheds.
 I Dret Myrdte skrige nu,
 I Deres Graad jeg sunker ned,
 For mig det til et Ild-Hav blir.
 Slug Jord, slug mig strax op!
 Men Jorden paa mig veyer,
 Trøst, Lise, Haab, forsvinde.
 Jeg synker hen i Pine;
 Dog ey til intet bliver.

Ivar sank ned; græffeligen brølede han;
 Jorden rystede, da han snoede sig i den: Tre
 Gange hævede han sig, tre Gange sank han
 ned igien; Flammer steg i Beyret, de cirk-
 lede sig op til Skjerne; Jorden lod sig hø-
 re, og Biergene gave et dumt Gienlyd. Næ-
 segrus faldt jeg paa Jorden, og laae længe
 af-

afmægtig. Endeligen rørte een ved mig, og sagde: Stat op! Saa modnes ulykkelig Glæde, saa endes Storhed bygget paa Menneskers Vældighed. Jeg saae min Ledfager stivt an: Har da ingen været lykkelig uden du? eller dine Lige? — Men, sand, bestandig Glæde, — saa megen Verden giver, finder ingen, uden han lever saaledes. Vil du overbevises, vil du høre den Viise, den Lærde, den Kloge, tale? — Jeg gav mit Samtykke hertil. Han slog med sin Kiæp paa en prægtig Grav; Marmoren aabnede sig, en Graestængel stod op, og sagde:

Sødeligen jeg nu sov,
 Og fra al Nøye hvilte;
 Men en mægtig Arm mig vækker,
 Og til Lide kalder frem;
 Livet, som mig Nøye voldte,
 Livet, som jeg ikke ønsker
 At begynde nu igien;
 Men, kun Livet Priis fortæner,
 Fordi det til Døden fører;

Døden Livets Fordeel er,
Døden Livet avler frem.

Forundret stod jeg: — Og du, du
besøger dig og over Livet? Du var riig,
æret, vis; Du hændtes din Tid med
Kundskab, med Videnskaber; Du var Ver-
dens Lærer, Mynter, Ære og Forundring.
Den Gamle smilede, og sang:

Jeg Kundskab eftertragted,
Jeg i det Dybe grundskete,
Med Tænder Himlen maalte;
Jeg Fiske, Fugl og Orme,
Stæd, Mæring, Alder, viste;
Hvert Blomster kiendte jeg,
For mig var intet skjult;
I eget Maal jeg tælte
Med hver en Slægt da levte,
Med fordum Verdens Slægter.
Fremfæren Alders Gierning,

Og Altings skiulte Bøsen,
 For mig var aabenbaret.
 Jeg dnyged Bøger op,
 Mynt, Planter, Malerier,
 Mit Huus staffered ud.
 Jeg ved heel lærde Skrifter
 Mit Navn navnkundigt gjorde.
 Jeg skiulte Ting for Lynset drog;
 Og Verden lærte, hvad var glemt.
 De Ting, som saa og ingen vidste,
 Smedens de tildroge sig,
 Med uspart Flid til Lynset bragte.
 Døg Glæde svandt for mig;
 Jeg den i Uroe søgte,
 Ved vaagne Nætters Flid,
 Og ved utalte Møyer.
 Jeg Vre eftertragted,
 Og Glæde svandt for mig.
 Den Glæde, som ved Siden

Og rundt omkring mig spirte,
 Umærket jeg den Uffe saae,
 Han græd og Haand udstrakte;
 Jeg Melkevejen maalte.
 En uforsørget Møe
 Om Mand og Udstyr bad;
 Hos Nepos jeg det Stæd
 Om Thebens Heltes Rindhed,
 Henrykt betragtede;
 Latinen var saa skien;
 Men Møen ugift blev.
 Goddædig Gævmildhed,
 Mild Smil en Hierte rørte.
 Jeg aldrig Navn af Fader,
 En heller Mand, mig ønskete,
 Men Romersk Ægte = Skif
 Jeg paa min Finger vidste.
 Nu jeg i Grav er segnet hen,
 Min Lærdom mig en nytter;

Altid paa nyt her læres maade,
 En Dunst min Wiisdom var.
 Al, at jeg for den Hungrige
 Mit Brød der heller havde brudt!
 Al, at jeg Noget havde klædt,
 Og elsket Gaver op!
 Men jeg, hvad nær var, glemte
 For gamle Ting at søge:
 En Codex, Mynt, og Plante,
 Mig Gud, mig selv, og Næste,
 Al Hu og Sind reent bragte.

Forvirret stod jeg, længe taus. Nytte da
 Videnskaber ikke? brød jeg endeligen ud; Er
 Kundskab selv forsængelig, skadelig? Den
 Gamle svarede:

En Kundskab, Lærdom, skader,
 Naar man den ret kun driver,
 Med Fod paa Jorden staar,

Og Himlen har i Dye ;
 Naar man Pligt , Skyldighed ,
 For graadig Lyft ey glemmer ;
 Naar Børdom vendes an
 Til Verdens , Næstens , Nytte ;
 Naar paa vor korte Levnets Stie
 Vi stærke Maalet ey forfeyle ;
 Naar Gud den Fakkell er ,
 Hvorved vi Sandhed søge ;
 Naar Lyft til Broders Vel
 Boglysten overbeyer.
 Da salig vi paa Jorden er ,
 I Himlen ogsaa salig ;
 Vor Kundskab da os Glæde volder ,
 Vor Glæde da ved Kundskab vorer .

Her vandt den Gaulle. Unge , Gamle ,
 Mænd , Qvinder , Krigere , Donnere ,
 Skienne , Grunne , Konger , Hyrder , svæ-
 vede da alle forbi mig ; men ikke een , som
 havde

havde været lykkelig, fandt jeg blant dem
 alle. Man klagede over ilde opfyldte Dns-
 sker, over Bellinths Ekkelhed, over Kroners
 Byrde, over Livets Korthed, over Fornøvel-
 sers Damp, over Sygdoms Haardhed, over
 Lysters Riidsommelighed, over Fornøvelsers
 Undervægt imod Indbildningers Forestillelse,
 over Verens Skygge, over Skienheds Flugt
 — over alting. Ude af mig selv raabte
 jeg: Er da ingen fornøhet, ingen lykkelig,
 paa denne Jord? Hvad er Marsag hertil?
 Min Rødsager sagde:

Enhver jo eftertragter
 En anden Stand end sin:
 En Jæger Hyrde vil,
 En Hyrde Jæger være;
 En Bonde Borgerstanden,
 En Borger Herre = Vilkaar,
 Med Iver efterstræber;
 En Herre sig paa Thronen
 Med Magt vil svinge op;

En Konge paa sin Throne
 Befaler, nyder, sover ;
 I ævig Cirkel gaae
 Hver Dag de samme Plager,
 Hver Dag de samme Glæder.
 For mig sig alle bukke,
 Og ingen er mig troe ;
 En Ben i Lykke fiendes ;
 Al at jeg Hyrde var !
 En nogen i sig selv,
 En udi eget Hierte,
 En udi Pligters Sødhed,
 Sin Glæde finde vil :
 De Mennekket affkye,
 Og Engle-Rang attraae,
 Nu Dyrets Lykke prise.
 Enhver udi sin Stand
 Fornøyet kunde leve,
 Naar han ey mere viffte,

End hvad han saae og nød;
 Naar han de Lyster smagte,
 Som rundt omkring ham vrimle,
 Ulsøgte, rene Lyster,
 Som aldrig Anger volde;
 Naar i hans egen Egn
 Det Nu, han nu oplever,
 Han Tid og Sted indskrænkte;
 Og i sig selv sig søgte,
 Og egen Glæde søgte;
 Lød andre deres nyde,
 Og selv sin egen nød.
 Naar han med fuld Forvisning
 I andet Liv forhaabte
 Den Glæde og at smage,
 Som han i dette nød.
 Da rolig Døden skues,
 Da Livet er kun Fryd.

Han det som Gæst forlader,
Fornøjet med sin Skæbne.

Her holdte han op, og jeg hang ved hans
Hals, og græd, og sagde:

Glæde volder disse Taare,
De af Bøllyst strømme ud:
Bøllyst nu mit Hierte eyer,
Keen, uskyldig, himmelsk Bøllyst,
Hvilken Bøllyst, Gud at skue
Udi sine Gjerninger!

Hvilken Bøllyst, med sig selv,
Med sin Næste og med Gud,
Fred udi sit Hierte have.

Intet Rigdom herimod,
Intet Scepter, Throner, veye,
Lærdom selv den vige maae,
Bøllyst meer end Kundskab veyer.
Nu jeg finder at jeg lever,

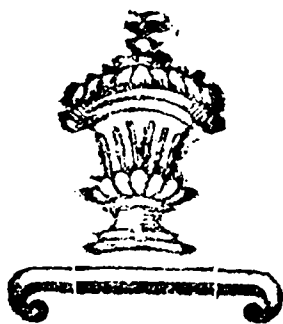
Nu min Bærelse jeg smager,
 Nu jeg lutter Glæde er.
 Jeg før Glæde eftertragted,
 Dog den flyede for mig bort;
 Overalt jeg Glæde søgte,
 Dog det rette Stæd ey fandt;
 Rundt om mig jeg efter Glæde
 Mig udstrakte, samled, ledte,
 Aldrig dog jeg fik den fat,
 Til jeg udi egen Barm
 Følte, og mig selv nu greb;
 Der forundret Glæde fandt,
 Og for Glæde mig ey kiendte.
 Glæde, du min elsket Ven,
 Du, jeg længe har opsogt,
 Du nu hos mig skal forblive,
 Vi af tvende blive een;
 Hvor jeg staaer, og hvor jeg gaaer,
 Stedse skal du hos mig være,

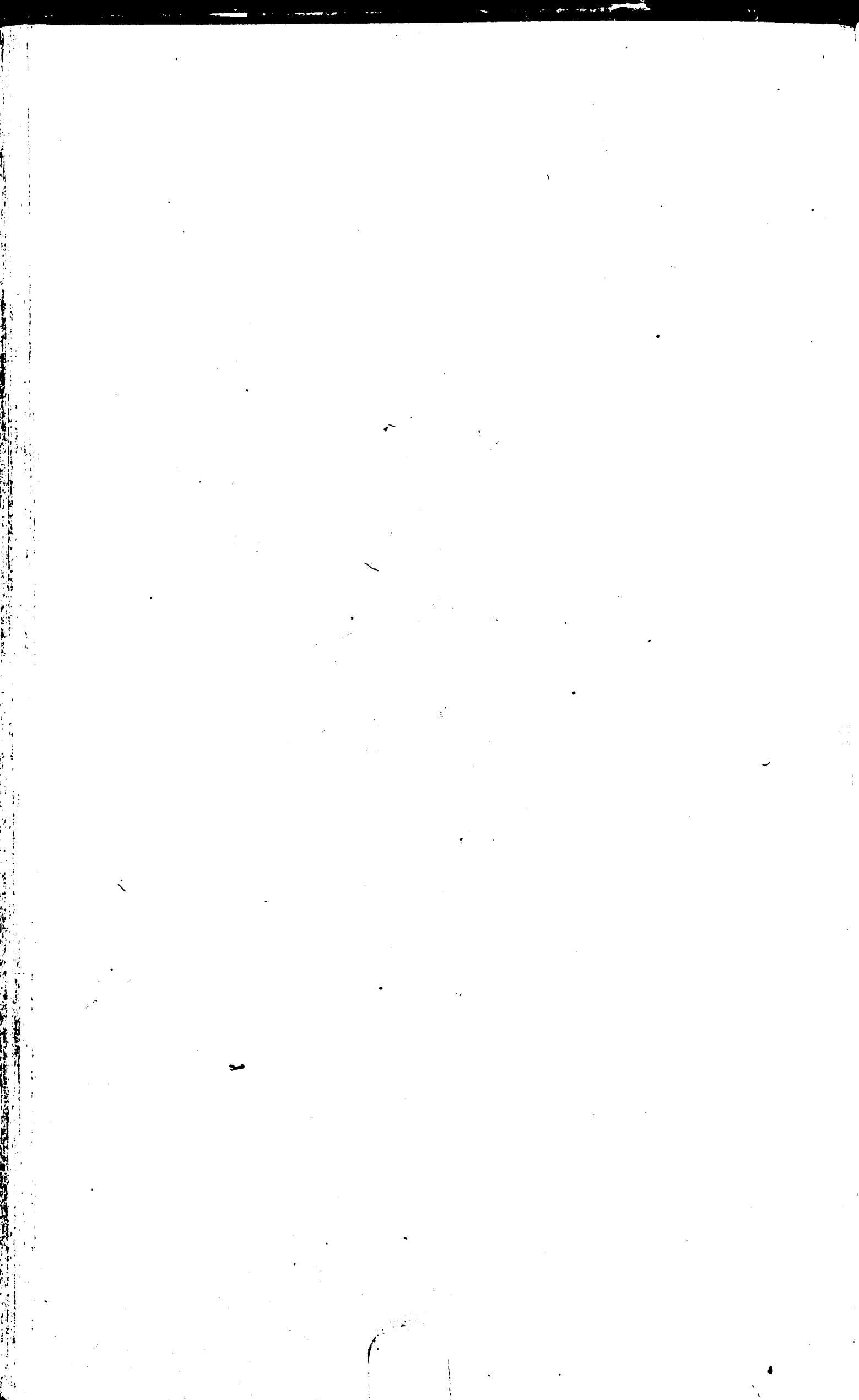
Udi Sundhed, Sygdom, Død,
 Udi Marke, Enge, Moser,
 Udi Skov, paa Sletter, Heder,
 Udi Dal, paa Bierge=Top,
 Udi Selskab, udi Drk,
 Paa min Hest, og paa mit Skib,
 Hos Virgil, Horaz og Snorre,
 Naar jeg Davids høye Sange,
 Og guddomlig simple Lære
 Hos Matthæum overvejer;
 Een min Glæde, Belyst er,
 Uden Sorg og mindste Nag,
 Reen, uskyldig, og bestandig,
 Dog af Grad forskjellig, og
 Snart alvorlig, snart og munter,
 Snart andægtig, lystig, dyb;
 Let, som Bækkens sagte Rusen;
 Vældig og med Strømmefart;
 Hæftig, som et Vandfald, der

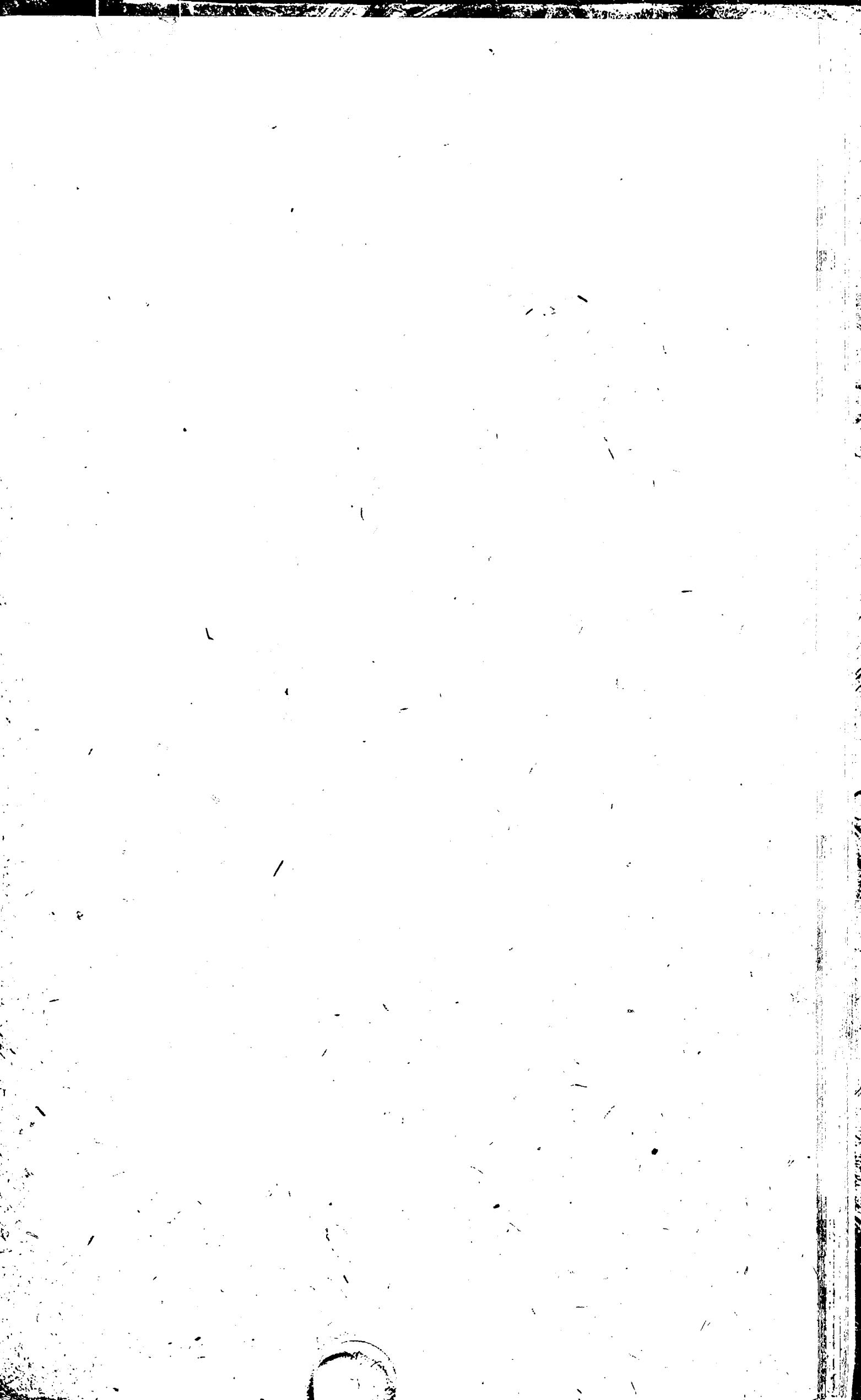
Udi Grund mod Klippen støder,
 Og sit Band mod Himlen spruder.
 Saa ved Esaiæ Sange
 Aand og Sind de løftes op.
 Belyst udi Aarer løber
 Med en sød Fornemmelse ;
 Naar Ulysses Hiemmet naer,
 Og ved Penelopes Side
 Sorg og Kummer Afsted giver.
 Mig Homer og Bibel skænke
 Belyst af forskjællig Art ;
 Begge søde , begge rene,
 Ved den første Siælen frydes,
 Tanker lades endda Blads ;
 Men den anden Siælen eyer,
 Gior, at den forglemmer sig,
 Udi Gud sig reent nedskænker,
 Og ham eene elsker , ærer,

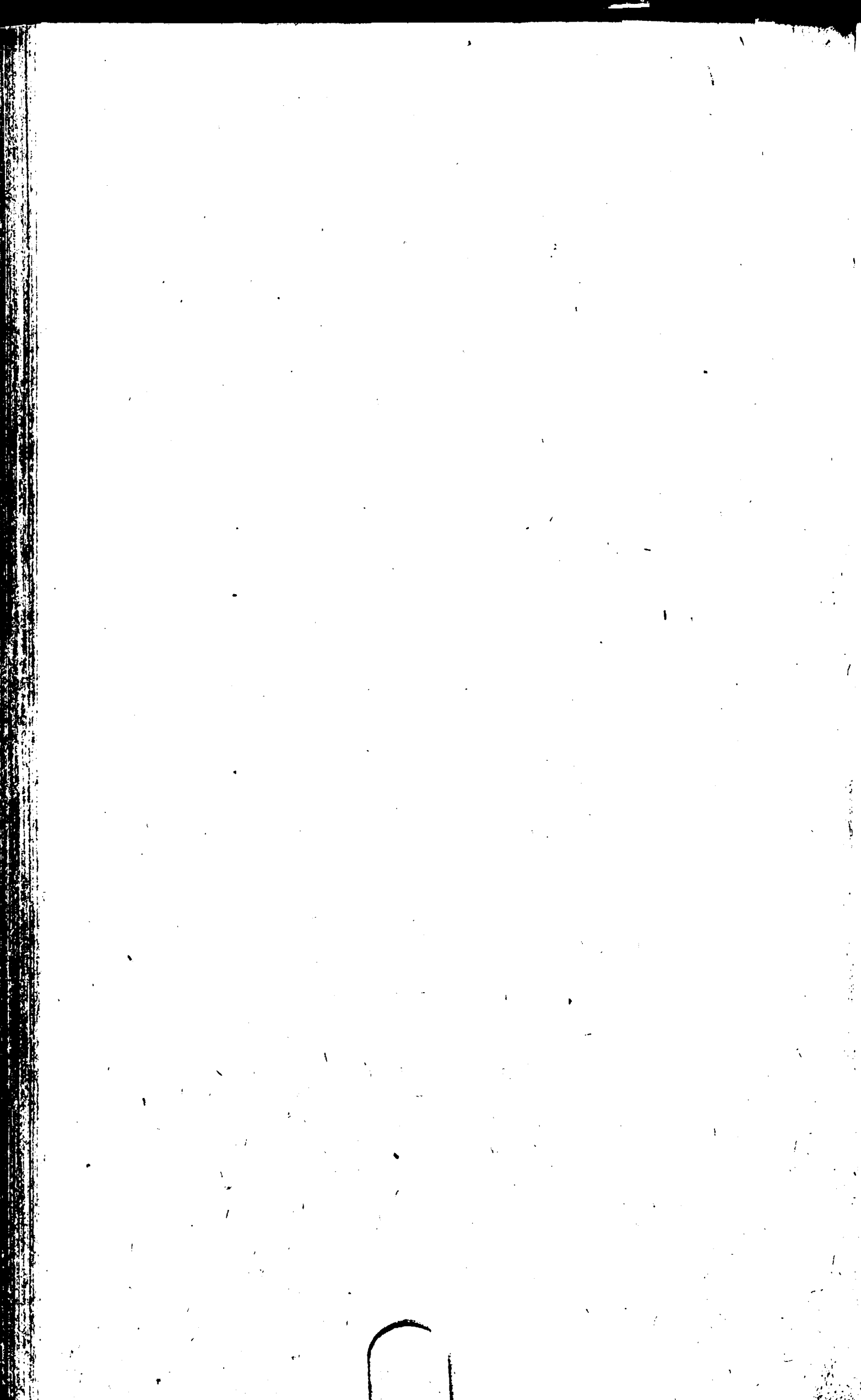
Verden og sig selv forgiætter,
Og Allfader eene føler.

Og ved disse sidste Ord eller Tanker gjorde jeg en stærk Bevægelse, snoede mig, og slog mine Øyne op, og see, det var altsammen en Drøm, noget forvirret som en Drøm, og om ikke skøn, saa dog fuld af sande og rigtige Bemærkelser.

Swistigheden.

En

S d y l l e

ved

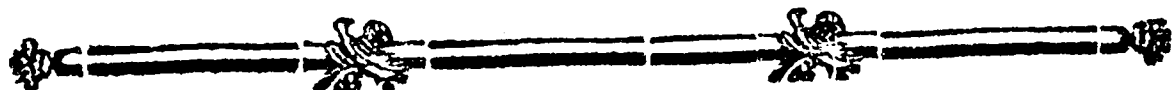
F o r f a t t e r e n

af

Sigrid.

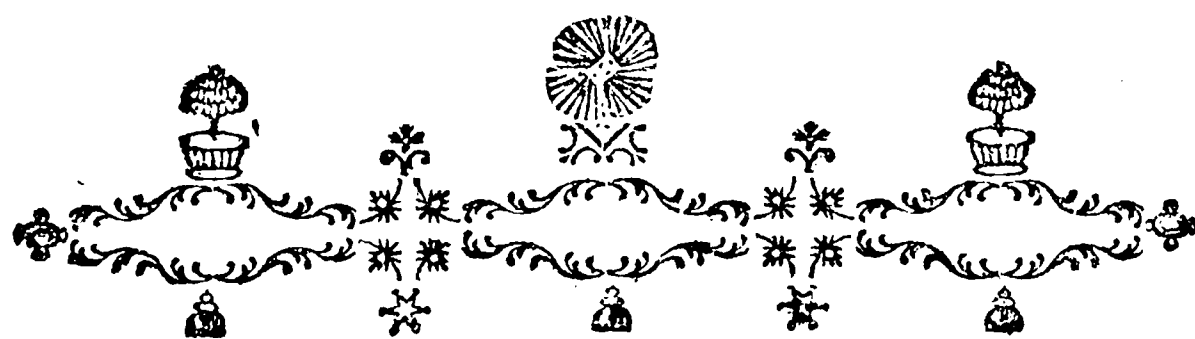
Amant alterna Camoencæ.

Kjøbenhavn, 1775.

Trykt og faaes til Kjøbs hos August Friderich Stein,
boende i Skidensstrædet No. 171.

Palæmon og Menalc paa eet Stæd komme sammen,
 Sig satte under høy harmonisk-lydend Furre.
 Den blanke Maane sig i jævne Bølger speykte ;
 Alt om dem stille var, og Zephyr eene aandet
 I ranke Furretræe, og Balsom dunstet ud.
 Den alder-bøved Tityr med dem i Følge var.
 Her gammel Trætte yppet blev om Fortrin udi Sang:
 Lad Tityr os nu domme, den feyrest Skald i Skoven.
 Om jævne Marker syng du først ; om Bakker, Skov, jeg
 svinger ;
 Menalc saa talede. Velan, mit Kinde hertil gives :
 Til Svar Koe-Hyrden gav ; min Koe dit Faar skal
 overvinde.

Begynd du først Menalc, mig derpaa Kaden træffer;
 Og lige mange Vers til os afmaalt skal være.
 Af Hiorden beste Kalv skal med dig følge hjem,
 Om Tityrs Dom dig Prisen, og Tabet mig, tilkiender.
 Jeg derimod tre Faar, Menalc den raske svarte,
 Af Hiorden sætter ud; men du dem først skal vinde.
 Forundret eders Tid og Drift jeg hører an,
 Den gamle Tityr sagde; men Alderdommen mig
 Til at adskille slygt heel ubeqvæm har gjort:
 Jeg nu ey føler som i Amaryllis Dage;
 Min Ild er slet forgaaet; dog vil jeg det nu prøve.
 Og her Menalc begyndte; hans Røst i Bierget gjaldt.

Menalc.

Dryader hører til, og Oreader tier!
 Om Skove vil jeg svinge,
 Om mos- og begroede Top, om Vandets høje Fald,
 Om Bækfens sagte Rusen.
 Imedens Faaret gif, og Blomster, Høye søgte,
 Jeg udi Lynget laae,
 Ved Foden af Steen- Feg, udstrakt paa Timian,
 Og Bien om mig surret.

Palæmon.

Hør, Flora, hør min Sang! Du Hyrderes Trøst,
 Bubona,
 Annam min Tale nu!
 Jeg svinge vil om Mark, om Engens gule Blomster,
 Om Myrten og om Anemon.

I Kosmariners Skygge, jeg Koen saae i Græs
Til spille Over gange.

Mit Leye Kløver var, og Mælken var min Drik,
Omkring mig Frøer avækket.

Menalc.

Steen-Eegen Skygge gav, og Solens Straaler brod;
Menalc imedens pustet;

Thi Delos Gud ham brændte, og Kosmarinens Lavhed
Beskytted en Hans Iffe.

Med mit Haar Zephyr leegte, og giennem tykke Buske
Jeg Solen saae i Vandet.

Udi hver Bølgefast Diana Broder spille,
Og Glæde spille med.

Palcemon.

Mig Zephyr førte til en yndig Dunst af Myrten,
Med Kosmarinen blandet.

I Skov er dumpig Lugt; paa Mark man Naade drager,
Og suer Sundhed ind.

Der giennem tykke Buske en Verdens Dye sees;
Her uden Skiul og Dække

I Majestæt det skues, i Sæ, Kiær, Vand og Rose,
Og alt blir Lys og Liv.

Menalc.

I høye Eege-Top sia muntre Gæg bestræber
At Magen tage ind.

Bogfinken Dret fylder, og Faarets spæde Brægen
Om Elskov minder mig.

Til Siæl mit Dre bliver, til Følelse mit Sind,
 Naar Rattergalen triller,
 I Buske, Skove boer, og alt med Sang opliver;
 I medens Marken tier.

Palæmon.

I Skoven Ravnne skrige, der Uglen tumler sig,
 Og Kragen har sit Leye.
 Mit Syn knap Drnen følger, i Skyen den sig svinger,
 Og hen til Solen søger.
 Mit Dre Lærken fryder, den uden Ophold svinger,
 I Vaar, og Høst, og Sommer;
 Den Aften-Stiernen hilser, og Dagens Komme priser,
 Naar Rattergalen tier.

Menalc.

Nyt Syn mit Dye glæder, hvorhen jeg det end vender,
 Nye Udsigt aabner sig.
 Snart Bierg det Grændse sætter, snart over Bierg det
 seer
 I Lov, hepryhde Dale.
 Nu Busk i Rader møde, nu stræde rundt omkring,
 Nu Skov, som Himlen truer.
 Sølv-Bølgen vælter sig i høyløst grønne Græs,
 Og rinder sagte bort.

Palæmon.

For lutter Syn du intet seer, Træe, Bakker, Maal dig sætte,
 Forvildet er dit Syn.
 Du aldrig skuer klare Dag, ved halv Lys alting seer,
 I Mørket stedse travet.

Men mit Syn Himlen ender, umaaleligt det er,
Dg ingen Hinder finder ;
Min Hiord jeg overseer, og intet mig undgaaer,
Mens Faaret borte bliver.

Menalc.

Jeg fløyter, Faaret kommer, min Nøst det kiender strax,
Hen til sin Hyrde iler.
Naar jeg vets Uld afflipper, det kiælent seer paa mig,
Og rolig, stille staaer.
Jeg det til flydend Bække, og kiølig klare Vand,
Med kiærlig Umhue fører.
Din Roe af Hede biffer, forgiæves søger Eye,
Din Mark ey Stygge har.

Palæmon.

Din Løn henriver hvasse Torn, og Faarets lobne Klædning
Paa skarpe Pigge hænger :
Mig Kven Føde giver, og spændte Yver nære
Min Kone og de Smaae.
Om Heden end mig brænder, jeg mandig seer dog ud,
Dg Mælken sødt da smager ;
Min Thestylis med egen Haand ved Hiemkomst mig aftørre,
Dg sætter Børn paa Knæ.

Menalc.

Jeg Heede ikke finder; kun den Lycoris volber ;
Hun skiules i hver Busk.
Med eet du alting seer; og Thestylis kun seer,
Naar hun for dig sig viser.

Lad Zephyr Løbet røre, strax der Lycoris er,
 I Dalen skjules hun;
 Lad Raæe bag Busten springe, Lycoris strax i Sindet
 For Dye malet staaer.

Palæmon.

Din Elskov sværmer kun, det Skov og Dale vøldes;
 Mig Marken Sandhed maler:
 Jeg Thesylis seer komme, langt over grønne Enge,
 Mod hende Hjertet flyver.
 Ret som paa tyk, bevøret Slette,
 Brandgule Lilie skinner frem.
 Ved eget Skin vort Dye lokker,
 Saa skinner Du blant Qvinderne.

Menalc.

Lycoris gaaer; man Juno seer: hun smiler; Venus smiler,
 Og Gratier om hende svæve:
 Hun svinger; Nattergalen tier, Stillitsen hører til,
 Og hver en Nymphe mærker.
 Op under hendes Fied den kiælne Rose vover,
 Samt Lilier og Lavendel.
 Selv Tiger Wildhed mister, for hendes Fod sig bøyer,
 Den slikker, og blir tam.

Palæmon blev nu taus, og Tityr Prisen dømte,
 Menalc at høre til, og Maanen svandt bag Bierg.
 Hermed blev Striden endt; Menalc blev Eguens Skalb.

Saldan.

En

Hyrde = Tildragelse,

ved

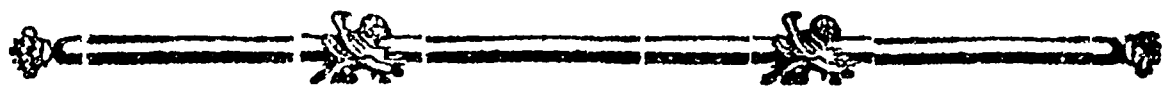
Forfatteren

af

Sigrid.

Omnia vincit Amor.

Kjøbenhavn, 1775.

Trykt og faaes til Kjøbs hos August Friderich Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

Svilke Stofke! kiære Ußgeir! Saa-
danne findes nu en meere i vore
Stove. Naturen ældes, og aftager
ligesom Mennesket. Hvilke Kræfter maae en
de have besiddet, som have lagt dem oven
paa hinanden, og dannet saa værdig en Bos-
lig for vor store Thor. Ja Haldan, svar-
rede Ußgeir, vi naae en meere vore Fædres
Alder, vore Kræfter forsvinde. Min Fader
har fortaalt mig, at hans Farfader fortaalte
ham i hans Ungdom, tretten Vintre før den
store Bielke i vor Gaard blev lagt, at de
Stene, som sees uden for den, bleve i hans
Ungdom kastede af de da levende, og at de
agtede det for en Leeg; og jeg kan ikke rokke
een af dem. De ligge og saa vidt fra hin-
anden,

anden, at jeg kan ikke naae det halve Maal med meget mindre Stene. Blive vi ved saaledes at astage, da komme vi til at staae ved Siden af Dværgene. Desværre! alting hælder til Undergang, og Tiden fremskrider, da Verdens Bygning skal falde, og opbrændes, og denne Thor opsluges af Fenris Ulven. Men see den Skare, som kommer der! Det er Ballders = Boerne, sagde Haldan, saae foragteligen paa dem, og vendte Ansigtet bort. — Du vor Dals Smykke og Skiold, sagde da Usgeir, ilde er det dog, at Naboer, Folk af samme Sprog, Folk der dyrke samme Guder, skulle saaledes hade og bekrige hinanden. Det Blod vi udøse, var bedre anvendt paa at tage Bytte fra Orkneyernes Beboere, at deele os i Rovet af Petto Lands Indvaanere, eller og at bestride det stolte Rige ved Wæleren, som bilder sig ind at have Fortrin for alle sine Naboer, fordi Odin er død og begravet hos det. — Ved disse Ord funklede Haldans Øyne, han strakte sig ud, ligesom en ung Bjørn efter den frygtagtige Hare. — Tael ikke saa, svarede han, de af Ballders fortjene vort Had; Hvor ofte have de en bedrøvet vore Qvinder? hvor ofte bortført vore Møer? vore Gedder bræge i deres Egne. Dette

Dette bør høynes; og da er det Tid at spørge Upsala Konge, at vise ham at Odin ogsaa tilhører os. Men hvor kommer den nydige Harpe-Lyd fra? Han vendte sig, og see, en Skare af Ballders Piger fremgik. Alle vare de iførte sorte Trøyer, med røde Skjorter. De havde høye og beshede Skoe paa, og de sungen denne Sang Thor til Ære:

Thor, du Mægtige og Gode,
Du, som styrer Himmel, Luft,
Du med Lynild Jætter træffer,
Du med Hammer Trolde slaer!
See paa elsket Folk hid ned,
Lad vor Sang dig vel behage,
Glem Thrudvanger for en Tid!
Nordmænd tag dig stedse an,
Og lad Verdens Skraek dem blive!

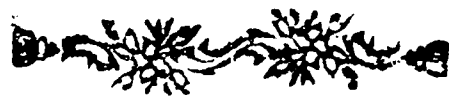
Hvilke skionne Haar! de gule Haar drage mit Hierte til sig, raabte Asgeir ud, og pegede paa Anførerinden af denne Trop, den unge Hildegard. Hun vilde være skion, svarede Haldan, om hun en var fra Ball-

ders ; og med det samme begyndte han at gaae. Alsgeir holdt fast paa ham , og sagde : Hun er skien som Freya , og er hun ikke fra Hallingdalen , saa er hun dog Norsk. Denne glædelige Tid , da Fæsten udbreder Tryghed allevegne , og gier af Norges mange Bygder kun een Bygd , den bør vi bestiene os af. — Gier som dig behager , var Haldans Gienivar ; men Had til Ballders skal altid boe i dette Bryst ; og dermed gik han fra ham. Hildegard nærmede sig derpaa , hvorvel langsomt og frygtsomt , til Alsgeir , og spurgde : Hvo var denne Kæmpe ? han syntes mig at være Thor , dersom han en havde haft Hallingdalens Dragt paa. — Det er Haldan. — Haldan ! raabte hun , og traadde nogle Skridt tilbage , han , sin Dals Værelse og Beskytter , og vor Dals Skæf , han see saa ædelt ud ! Mandig har jeg altid forestillet mig ham , men ikke — Her taug hun , dog hendes Dyrne taledede. Men hvo er du ? spurgte Alsgeir , mon Freya , nedsteget fra Volkvangur , for at forlige tvende Helte-Folk ? — Nej , jeg er en ringe Ballders Pige ; min Fader heder Guttorm , og Moder Ragnhild ; De have altid afmalet mig Haldan som en Ulv , begierlig efter Blod ; men hans Dyrne

Dyne see saa milde ud. — Skionne Hildegard! forsøg at tæmme denne Uly, og stift derved Fred imellem tvende Naboe-Folk, der ere hinandens Kiærlighed saa værdige. — Jeg gjøre det? Forældre byde at have eder; I have saa ofte berøvet og ængstet os; vi kiende ingen andre Fiender; Men, et kras-tesløs Dnske, at Haldan ikke var en Hallingdaler, er alt hvad jeg formaær. Et tilbageholdet Suk brød ud, og Vand stod i Dynnene. Derpaa gik hun frem til Thors Tempel, og Skaren fulgte hende. Den første hun saae der, var Haldan, som iblant mange andre stod ved Alteret, hvor Asbiørn, Hallingdalens Præst, gjorde Offer for sit Land. Men iblant al denne Mængde fulde hendes Dyne ved en ukiendt, dog mægtig, Kraft paa Haldan allene. Hun rødmede, og havde gaaet tilbage, hvis en Gudstienesten drev hende frem. Dog mærkede ingen disse hendes Bevægelser, fordi de alle havde Dyne og Tanker henvendte til Offeret. Men en Pil igiennemborede hendes Siel, da hun maatte høre disse høntidelige Ord af Asbiørns Mund: Ligesom denne Dxe falder for Kniven, saa lad, o mægtige og langt tordnende AS! ogsaa alle Hallingdalens Fiender falde for den! Hun blegnede, og disse Tanker fore igiennem hendes

hendes Siæl: Fiender! Vi Fiender! Fra
 Barndommen Fiender! Arvet Fiendskab! Hal-
 dan min Fiende — o grusom Smerte —
 Venfkab — Forbund — Men, det
 er forgiæves; Hadet er for hæftigt —
 Dog, jeg vil prøve. Fra det Dyeblik satte
 den ædle Hildegard sig for at følge sin Til-
 bøvelighed, og at indskyde Haldan lige Ild:
 Jeg skal tæmme den Los, sagde hun ved
 sig selv, og derved stifte Fred og Enighed
 imellem tvende stridige Naboer-Folk. Her
 spille Egenkiærlighed sin sædvanlige Rolle;
 Hun tænkte, at Kiærlighed til Fædernelandet
 var hendes Hoved-Driveskræfter, og dog var
 det en vis naturlig Nødvendighed, som vi
 kalde Elskov, og som fast alle gamle Folk
 have gjort guddommelig, og tilbedet i Tem-
 plet. Saaledes tænkte Curtius og Decierne
 at sætte Livet til af Kiærlighed for deres
 Land, men Forestillingen af det Rygte de
 vilde efterlade sig, af de Villeder man vilde
 opreise dem, laae, dem selv uafvidende, dybt ind-
 gravet i deres Hjærter. Epaminondas
 meente at sigte for Thebens Ære, men han
 glædede sig dog ved at efterlade tvende saa-
 danne Døttre, som Leuctra og Mantinea.
 Miltiadis Tropær vunde Slaget ved Sala-
 mis, og dreve Persen paa Flugt; Themis-
 tocles

stocles sigtede for egen Ære, men Nyttens blev Athenens. Og dette er ikke nogen Fejl; det kan en anderledes være: Thi denne Jeg er os altid nær; uden den vilde Himlen selv blive os en Affkye. Tag Belønning bort, Belønning af et roeligt, med sig selv fornøjet, Sind, ævige Belønninger; og du tager Dyden bort med. Fuld af sit Anslag og Haab, og betienende sig af den Frihed som Fæsten gav, hvor Folk, der ved grumme Bierge, stridige Elve, ja tredive til fyrretive Mile, vare skilte fra hinanden, saaes forsamlende paa eet Sted i Gudbrandsdalen, vare fredeligen forsamlende Folk, der ellers blussede af den bitterste Bredde til hinanden. Hun snoede sig frem igjennem Mængden til Haldan, trykkede venligen hans Haand, saae med Øyne som Freya paa Odur, og sagde: Min Ven! — Haldan vendte sig, saae skarpt paa hende, og sagde: Hvor kan en Hallingdals Kiæmpe være Ven af en Vallders Mæe? — Nu i det mindste, svarede hun med en undseelig Forvirring, nu Fæsten byder alle Nordmænd at være Venner. — Siig, at holde sig fra Fiendtligheder, men derimod at bære Had i Hierte. — En Helt hade en ung Jomfrue? — Ja, en Helt, som forsmæer alle Qvinder, og hader Vall-

ders Meer. Og hermed steed han sig fra hende, og blev borte i Hoben. Det ligesom den høye Tæg maae vige for Drens ofte igientagne Hug, den vakler, den hælder, nu er den færdig at falde, man finer fra den Side som truer med Undergang, og nu falder den uventet, og river unge Træer, Myper og Dviste, bort med sig, Jorden ryster, Røg stiger op, og smaae Stene, Lev, Stykker Træe, flyve om i den; Ligesaa var Hildegards Sind. Brede, Haab, Fortrydelse, Selvfierlighed, Ære, Fæderneland, Elskov, herskede paa eengang og vexelviis hos hende. For Mængde af Følelser kunde hun ikke føle. Maskinemæssig drev hun ud af Templets Dør; i et Øyeblik fandt hun sig i en Gran-Skov uden at vide det, hvor en ordentlig Gang havde udfordret mange Øyeblik for at føre hende hen; der faldt hun ned under en af Alder høyet Gran, hun rev Mossen op med Hænderne, laae længe stille, og tænkte intet. Endeligen, da hun kom til sig selv igien, saae hun sig om med Forundring og Forbauselse. Det første hun gjorde, var, at hun satte sit Haar til rette, og opbandt det i en Top; derpaa gik hun hen og toede sine Hænder, som vare fulde af Jord og Mosse, i en tæt forbi rindende Bæk. Jeg troer næsten

sten at det skeede for Haldans Skyld, end-
skient hun selv meente, at det var for at ved-
ligeholde den for Kiømet semmelige Keenlig-
hed, om hun og i denne Tilstand havde no-
gen fast Meening. Derefter satte hun sig
ved Bækken, og gniede tvende Stene imod
hinanden. Endeligen slog hun Ønnene op, og
fæstede dem paa en stor Steen, hvorudi et
Bandsald havde boret Hul; da udbrod hun
med denne Sang:

Kan dog Vandet Stenen hule,
Stenen haard som Kamp,
Jeg og haaber dig at brye,
Haldan, haard som Kamp.
Tilfødst dog Kiinda vigte,
Og Odin Sener gav.
Min Slutning er nu taget,
Fra den jeg ikke viger:
Den frække Kiempe skal
For Ballders Mee sig brye,
Og Haldan elske skal
Den, han nu haant foragter.

Mit Hierte siger, at
 Det snart og vist skal see.
 For Hildegard de Norſke
 Et Tempel reise ſkulle,
 Ved Hende tvende Folk
 Af Fiender bleve Venner. —

Det haaber jeg, ſagde en Stemme. Hildegard ſprang haſtig op, og ſee, det var Ulsgeir. Nu indlod hun ſig i Samtale med ham. Han beſtyrkede hendes Haab, og ſagde, at det var bedre at Haldan havde hidindtil forſmaaet alle Piger, end om han havde været følsom; thi et ledigt Hierte ſpaaer en viſſere og faſtere Sener, da dog alle engang bør elſke: Det var og berømmeligere at overvinde ſaadant Sind: Jeg er længe ſiden kied af dette ævige Fiendſkab: Er Døden ſaa ſød, hvi ſøger man den da ikke paa Irlands Strandbredde? hvi vade igiennem Landsmænds Blod til den? Nu er det over tvende Vintre ſiden, jeg erindrer det heel vel, da den muntre Gerdur ſaldt i mine Hænder; Alt ſee hende, at elſke hende, var eet; hun havde et Par ſkalkagtige Øyne; Paa mit Spørſmaal: om hun en frygtede for at blive ført

ført til Hallingdalen? svarede hun: J ere vel ikke Bierne, at J æde Jomfruer. Jeg lod hende sin Frihed, ja hun beholdt og alle sine Gedder. Vi svore hinanden Troskab, en Troskab, der skulde vare saa længe Maanen skinner. Men hverken har hun eller jeg kunnet overtale vore Forældre; Folke-Had er stærkere end forælderlig Kiærlighed; og ikke vil hun at jeg maae føre hende bort, og jeg er for em til at giøre det imod hendes Billie. De muntre Piger ere vel behagelige, men Elskov sidder en saa dybt i deres Bryst, som hos de sødmodige. Derfor gier du en god Gierning, en Gierning som vil ophøje dig over alle Norske Heltinder, om du bøyer Haldans haarde Hierte, om du overtaler din Fader; thi derved vil du forlige sammen de tvende tappreste Folk i gandske Norge. Thi din Fader er den fornemteste i sin Dal, og Haldan er den fornemteste i sin, og det med Billighed; og jeg vilde være den nypperste i gandske Norge, om en Haldan var. Du vil og derved erhverve dig en trofast Ven i mig, og min Gerdur skal blive din Veninde, og næst mig skal du være hendes Kiæreste.

Med vakkende Skridt forlod Hildegard dette Sted, og end meere vakkede hendes Haab. Hun fandt i sin Faders Telt Magnhild alleene, thi Guttorm bivaanede endda Offeret i Templet. Jeg mærker, sagde hun ved at trine ind, at min Fader er endnu beskæftiget med at bringe den store Thor et Offer. Det er glædeligt, at see saa mange adskilte, ja fiendske, Folk at omgaaes hinanden fredeligen. Ja, saa er det, svarede Magnhild, i denne korte Tid er man dog sikker paa Liv og Gods, nu svæver jeg ikke i Frygt for at see Guttorm hiembaaren død; Al, at saadan Fred herskede altid! — Her- til kan min kiære Moder bidrage meget. — Hvorledes? — Ved at stifte Ægteffab imellem tvende Personer af Hallingdalen og af Ballders. — Hvem? — Hendes Datter og Haldan. — Har Haldan talt med dig? — Nej. — Meener du da, at denne Foragter af vort Kion, denne vor Dals Fiende, denne stolte Mand, lader sig overvinde af den Moe, der selv tilbyder sig, tvertimod vore Skikke? — Ja, det haaber jeg, naar kun mine Forældre en ere derimod; i hans Stolthed, i hans Foragt, synes mig at see en hemmelig Frygt for min

Nær

Nærværelse, han tvinger sig ret til at være spodsk; hvi kan han en holde en Samtale ud med mig, men maae slye? — Du smigrer dig Pige, du elsker. — Jeg elsker for at tiene mit Fæderneland. Desuden staaer aldrig nogen Helt imod en kion Piges Tillokkelser. — Hvoraf veed du at være kion? — Andres Munde, alles Synne, sige mig det; nylig saae jeg mig og i Vandet. — Ja, det var dig selv du saae; jeg mærker nok, at du elsker meest Haldan næst dig selv. Mit Munde har du, naar kun Ustændighed en overtrædes; men din Fader vil blive vanskelig at overtale. Noget efter kom Guttorm hjem. Det første han kom ind, sagde han: Vel, nu ere disse Dage til Ende; nu skal mit Spyd en mere ruste paa Bæggen, men snart skal det give Ravnene Føde af Hallingdalernes Kroppe. Al Fader! sagde Hildegard, hvor meget ønskelige var det, om eet Sprog, een Dyrkelse, een Herkomst, een Egn, kunde foreene Haand og Sind! — Hvad? Er det min Dotter som taler? Min Dotter, hvis Jomfrueburs Tinding jeg havde tænkt at udsmykke med Haldans Hoved. — Haldans Hoved! — og her segnede Hildegard. Ragnhild løb hurtigen til, og tog hende i sine Arme.

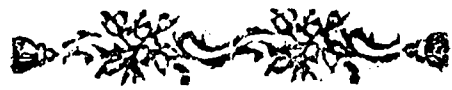
Arme. — Lad den Foragtelige døe, som kan elske min og Landets Fiende. — Det varede en længe, førend Hildegard kom sig. Guttorm holdt da denne faderlige Tale til hende: Du elske Haldan? Nær havde han dræbt mig i sidste Slag. Vi dreve Fienden paa Flugt, allerede vege de for vore stridbare Skarer, Seieren var i vor Haand; og see, Haldan kom løbende frem, ligesom en Bierninde man har taget Ungerne fra, han fik de mindst Frygtagtige til at standse. Ligesom en vældig Flod, der styrter ned øverst fra Klipperne, river med sig i sin stridige Fart, Jord, Sand, Stene, Træer, Skummer, bruser op, og løber over paa alle Sider; saa foer han og frem i en Skye af Blod og Støv, og henrev Skjolde, Buer, Spyde, Sværde, Krigsfolk, med sig. Vore vendte Kng, og jeg blev selv henrevet af Mængden; Endnu blues jeg derved. — Han streed for Sine. — men imod Dine. — Helte bør elskes. — Hold Munden; ellers skal denne Haand, og med det samme løftede han den i Benret, drive de Hallingdalske Tanker ud af dig. Han slog en Nynke i sin Pande, ligesom den Thor pleyer at drage, naar han seer paa Jætter, og da krybe de i Skul. Eigesaa maatte nu alt bæve

og tie for denne mægtige Rynke ; thi Guttorm var Mand i sit Huus , een af de Eiders ægte Helte , hvorvel han i denne Post haver mange Esterfølgere i vor Tid , som dog i Marken , naar det gielder om at gaae Fienden i Møde , en efterfølge ham , uden i det at han flyede for Haldan , sparende sig til en anden Gang for Fædermelandet , ligesom Finck ved Maxen. Nu maatte Hildegard tie , Mognhild turde en oplukke sin Mund. Guttorm tog sit Spyd ned , hang Sværdet ved sin Side , satte en forgyldt Hielm paa sit Hoved , og lod afbryde Tæltet ved sine Trælle , og derpaa gik Benen hjem til Balders. Hildegard fik neppe saa megen Tid , at hun kunde sige Udgeir det slette Udfald. Han raadede hende til at flygte. Men hun sagde , at det vilde giøre hende foragtelig i Haldans Døne , paadrage hende sin Faders Brede , og desuden vilde hun herved handle imod den Anstændighed , som hun havde lovet sin Moder. De aftalte derpaa at skulle mødes undertiden i den store Furre-Skov , som laae paa Grændsen , hvorhen hun let kunde komme ved at drive sin Faders Gedder , allerhelst han boede en langt derfra.

Efterat Haldan var kommet til sin Bolig, og havde savnet sin Fader den gamle Jokul, spurgde han Alsgeir, hvor de store Stene laae, som ingen kunde løfte. Alsgeir førte ham til sin Faders Gaard, og viste ham dem. Haldan bad da een af deres Følge at løfte dem; men han og ingen kunde rokke dem. Dog kunde Alsgeir vælte den mindste om. Men Haldan tog den, og fastede med den lige til Maalet. Da pegede Alsgeir paa en større, og bad ham kaste den. Haldan løstede den, og da han fik den til sine Knæe, faldt den ned igien. Om nu Hildegard saae dig, sagde Alsgeir. Haldan bukkede sig, hans Nærer spolmede op, han traadde dybt i Jorden, og med begge Hænder, thi han kunde ikke fatte den med een, kastede han den to Fødder videre end det længste Maal. Blodet sprang ham ud af Næglersødderne. Nu gav Hildegard dig Kræfter, sagde Alsgeir. Men, Brede og Thor, svarede Haldan. Alsgeir bragte adskillige Gange Hildegard paa Bane; men enten svarede Haldan intet, eller og: hun er en Qvinde, en Ballders Mæe; du maae selv elske. Hvor Haldan gik, bleve alle Qvindfolk staaende, de glemte deres Arbejde, de gjorde Sange til hans Ære, de kappe-

kappedes om at dandse med ham; men han undslog sig derfor, anseende det for en qvindagtig Dvølse: Lad Qvinder hoppe og springe, sagde han, det semmer Mænd at behandle Baaben. Dog havde han ofte i sin første Ungdom dandsset denne Dals berømte Dands, men alleene med sin fiære Aßgeir; thi de havde, han fra sit ellevte Aar, og Aßgeir fra sit tiende, sooret sig i Fostbrødres Laug sammen.

Nu lod Guttorm Budstikke udgaae over hele Ballders, og opbyde alt til Krig dygtigt Mandskab, som var over tretten Aar, for at giøre et Judsald i Hallingdalen, og hævne det nylig lidte Nederlag. Hildegard blegnede ved denne Tidende; hun gif ud i en Birke-Ekov tæt ved deres Gaard, satte sig ved en Kilde, og, som Maanen skinte deri, sang hun dette:

Jeg i det klare Vand Freyrs blide Ansigt seer,

Det mildt, som til sin Gerdur, leer.

Af Haldan, Haldan, Kæmpe god!

Jeg frygter for dit Blod.

Hvem skal jeg Seyer ønske ?

Mit Blod det isner nu ;

Paa eene Side Fader er,

Paa anden meer end han.

Til Eenighed og Fred

Det slet nu tegner sig.

O Thor, med Hammer din

I Brede slaae til mig!

Ik Haldan, Haldan, af

At jeg var Gerdur din!

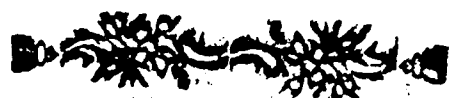
Frenr du da være skulde,

Og jeg din Gerdur, din.

Her er Gerdur! raabte een, og favnede hende om Halsen. Uvis, hvo det var, snoede hun sig af dens Hænder, og see, det var Alsgeirs Gerdur. Fælles Skiebne gjorde dem snart fortrolige, og de fortaalte og beklagede indbyrdes Banhæld for hinanden. Gerdur sang:

For Alsgeir jeg nu frygter ;

Thi udi Strid han gaaer ,

Hielp, mægtig Freyr, o hielp,
Han uskadt maae hjemkomme!
Dg skal han døe og falde,
Saa lad hans sidste Ord
Om elsket Gerdur blive,
Dg lad mig paa hans Mund
Til Afsked sidste Kys,
De sidste Sukke, tage.
Dog nej, den Gud for mægtig er,
Paa hvilken jeg nu haaber,
Han elsker Navne min,
Han evig elsker hende;
Han derfor med sit Skjold
Min Elsker skal beskytte,
Ham føre i min Arm,
Dg alt til Lykke vende.

Hildegard sang derimod:

Græder I Dyne, græder Blod!
Dhi Haabet nu forgaaer,

Mig Elskovs Blod forbyder
 En Fader streng og haard.
 Min Kiærest mig kun spotter,
 Med Haanhed viser af.
 Hvad, om min Haldan faldt
 For Guttorms sterke Haand!
 Hvad, om min Fader faldt
 For Haldans sterke Haand!
 Ulykkelig min Skiæbne er,
 Og Morneris Dom saa haard.
 Mord, Blod, og Nederlag,
 Og Odins sorte Fugle,
 Og Ugles fæle Skrig,
 Sind, Dre, Dye, fylde.

Og her brast hun ud i en Taare = Flod.
 Matten nødde dem endeligen til at gaae hjem.
 Da Guttorm gik ud af sit Huus, for at
 opfylde Hallingdalen med Mord og Brand,
 faldt hans Dotter ned for hans Fødder, hans
 Hustrue hang om hans Hals, begge grædte
 og bade, at han vilde skaae sit Liv, at han
 heller vilde see til at forlige de tvende Na-
 boe = Folk; og Hildegard lagde til, at han
 skulde

skulde forsøge at tilbyde Haldan Fred. Men
han svarede :

Jeg Haldan Fred tilbyde?
Min Ære svække saa?
Men, op i frække Helte,
I Ballders Helte = Blod!
Op, op, for Fode slagter,
Slaer, støder, kaster ned!
I Hallingdalisk Blod
Løer seneerrige Arme.
Saa meget Blod laer flyde,
Som de af vort har gydet.
Bortfører deres Møer,
Ihielslaer Ulve = Unger,
Lad Varn i Svøb en leve.
Og Odins Fugl skal skrige
Paa blodbestænkte Balplads.
Dyng Dødning op paa Dødning,
Alt hug for Fode ned.
Og dig til Løn, min Kiære!
Du, som din Fader elsker,

Skal Haldans Hoved blive,
 Spydstagen skal det bære;
 Selv skal jeg smilend give
 Det blodigt hen til dig.
 Og du ved blegnend Fiende
 Udaf dit Fødeland
 Vær glæde dig, og springe.
 Saa vil jeg Fred erhverve.

Hildegard faldt i Usmagt, og hendes
 Fader beføel at lukke hende inde, af Frygt
 for at hun skulde mænge sig i Striden.
 Den hele Hær gav Frydeskrig fra sig, og
 hans Iver befølede dem alle. Biergene gave
 Gienlyd, Floderne standsede i deres Løb, og
 Fuglene fulde ned af Himmelen, som fordum
 da Flaminius lod udraabe Grækenlands Fri-
 hed. Dog jeg betænker ey, at jeg ikke skri-
 ver Vers, og at det er ikkun tilladt i dem
 at digte saa stærkt. Tvende Dage efter, da
 Ragnhild sad i Døren af sin Bolig, kom
 en med Blod bestænket Mand til hende, han
 var gaudske ud af Mande, og han kunde
 neppe sige: Flye! Guttorm er død, Hal-
 dan har slaaet — ferend han faldt ned.
 Ragnhild

Magnhild forlod ham, og løb til sin Datter: Alting er ude! Guderne, vrede over din forbudne Elskov, have ladet Guttorm dræbe ved Halvans Haand. Hildegard faldt i Alsmagt. Utter en Alsmagt, vil vel nogen sige. Ja, den kommer mig ret til pas, naar jeg ikke i en Hast kan finde paa, hvad jeg skal lade mine Personer sige. Desuden er det jo naturligt, at en Datter besvimer, naar hun hører, at hendes Fader er dræbt, ja dræbt ved hendes Elfers Haand; thi endskjønt Halvan ikke elskede Hildegard, (i det mindste vidste hun intet derom, og jeg haaber at mine Læsere en heller vide meget derom,) saa elskede hun dog ham. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, (thi enhver begriber vel letteligen, at hun nu ikke kan døe, saasom min Roman fik ellers alt for hastig Ende,) sagde hun alt det, som en søn Datter og en hæstige Elskerinde formaaer at sige, hvilket er langt meere end jeg er i Stand til at fremføre, og som nu enhver Læser kan efter sin Forestilling gjøre saa ømt og hæstigt som han selv vil. Nu indsaae hun nok, at hun maatte staae fra sin Kiærlighed, hvilken Beslutning var tung for hende, men end tungere for mig; thi efter alle Regler i gode Romaner kan det en vel lade sig gjøre,

at hun kan forelske sig i en anden. Imidlertid var den flygtige Stridsmand kommet til sig selv igien ved Omhve af Ragnhilds Folk. Saa snart han fornam, hvad Uroe hans afbrudte og ilde forstaaede Ord havde forarsaget, ilede han med at forklare sig tydeligere, nemlig, at Haldan havde slaaet sine Fiender, dog en uden Tab, men at det var saa langt fra at han havde dræbt Guttorm, at han tværtimod strængeligen havde budet, at ingen skulde lægge Haand paa ham, men søge at tage ham til Fange ved at klemme ham inde imellem Skjolde. Dog han havde saa fortvivlet værget sig, at det havde ingen Muelighed været at fange ham levende. Hildgard begyndte herved at fatte Mod, og viste al den Glæde, som Anstændighed tillod en Datter, hvis Fader nyligen havde sat Livet til, og som Sorgen ogsaa virkeligen tillod hendes beflemte Bryst. De slagne Balders-Boer havde imidlertid sanket sig, og sat sig i de snevre Passet imellem Balders og Hallingdalen, under Ansørsel af Frode, Guttorms Søn; saa nu var ingen Marsag til at flye meere.

Noget efter mødtes Alsgæir og Hildgard i Furre-Skoven. Af indbyrdes Beretninger

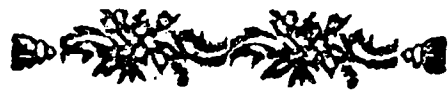

ninger mærkede de , at der intet Forlig var endnu at haabe ; Hvorover hun aftalte med ham en Maade , hvorledes man skulde søge at bevæge Haldan. Men denne Maade skulle mine Læsere endnu en saa tilig faae at vide ; thi de fleste holde for, at man meest fornøyes ved det nye og uventelige, og endskjønt Læsning er af anden Mening , saa vil jeg dog denne Gang følge alfare Bey ; Thi om den end ikke er den retteste , saa er den dog den letteste , og man falder mindst paa den. Alle de Nhere , som have villet være Originaler : Ariost , Montagne , Shaffespear , Young , Sterne , beskyldes for Uærvheder , og for at falde. Det er derfor best med Silvio , St. Almand , og Gerner , at følge Jorden.

En Dag Haldan stod og læssede Høe paa en Vogn , saa meget som ikke fire Karle formaaede at løfte , kom en ung kion Karl til ham , og spurgde , om hans Fader en behøvede een i sin Tieneste ? Men gier han ikke , svarede Haldan ; men du seer saa smuk , og tillige saa forsulden og asmechtig , ud , at det vilde være en god Gierning at give dig Kost. Forsøg til en Prøve at faste noget Høe paa denne Vogn. Uffel bær du dig ad,

ad, og uvant maae du være til Arbejde. —
 Jeg skal nok lære med Tiden, naar jeg
 faaer arbejdet noget ved Siden af dig; En
 god Willie bær et stort Læs. — Hvad er
 dit Navn? — Ulf heder jeg; mine For-
 ældre boede ved den anden Side af Dalen,
 men ere nu døde. — Du maae nok være
 en Hiemsfødning, thi aldrig saae jeg dig i
 Krigen. Hvor gammel er du? — Serten
 Aar; Mine Forældre vilde en tillade mig, for
 mine svage Kræfter, at drage langt bort, og
 dette er min første Udflugt. — Nu, jeg
 vil være dig i Faders Sted, bliv her, lær
 at arbejde, og dine Kræfter skulle ved Ar-
 bend og Dvælse forsøges. Ulf arbejdede det
 bedste han kunde, og Sveden randt ned af
 ham. Jeg seer, sagde Halvan, at du ar-
 bejder over Kræfter; bind kun Høet sammen,
 jeg skal nok lægge det paa Bognen, hvor du
 en kan række op. Det varede i nogle
 Dage. Alltid var Ulf den første oppe om
 Morgenens, og den sidste til Sengs om Af-
 tenen. Han var paaflædt før nogen anden,
 og bar Grøden ind til den gamle Joful,
 som ofte roste hans Hurtighed og Omhygge-
 lighed for sin Søn. Han forekom og alle
 med at bære Frokosten ind til Halvan, og
 naar han kom der, havde han altid mange
 Trin-

Erinder derinde at bestille , og kunde aldrig komme ud igien. Jeg seer nok , at du gierne vil være hos mig , sagde Haldan , jeg tilstøder dig det , og er du ogsaa i Henseende til dine ringe Kræfter best tient med Huusgierning. Jo , jeg kan og arbejnde paa Marken , svarede Ulf. Ja , naar jeg er hos , var Haldans Gien svar , som kan løfte Høet paa Bognen for dig. Engang vare de paa Marken ; Et stærkt Uvejr kom paa. Ulf blev borte. Haldan meente , at han var krøbet i Skiul for Uvejret , og selv blev han ved at være ude paa Marken , og rage Høet fra hinanden. Men i det samme saae han Ulf komme løbende ud af Mande , og Vandet dryppede af ham , og han skæbede paa en stor Kappe. Hvortil skal denne ? spurgde Haldan. Til at bedække dig med imod Uvejret , var Ulf s Gien svar , og med det samme vilde han lægge den paa ham. Men , gaae du kun hjem med den , sagde Haldan ; Mit Bryst frygter en Pile og Spyd , mindre Storm og Regn. Jeg vil nok blive her , svarede Ulf heel bevæget , om jeg maae. Siden du endeligen vil være min Skygge , sagde da Haldan , saa vil jeg dog komme din Svaghed til Hielp , og med det samme svøbte han ham ind i Kappen ; thi den var saa stor,

stor, at den kunde to Gange gaae om Ulf.
 Imidlertid klarede Benret op, og Haldan
 sang:

Forgiæves Mæe mig frister;
 Til Strid staaer al min Hu.
 Langt bedre er, med Sværd i Haand
 I Hilders Leeg at gange,
 End unger Mæe ved hviden Kind
 At flappe og savntage.
 Som Sne bortgaaer, saa Skienhed viger,
 Men Vren ævig varer.

Derfor det er mig tilladt at sige
 imod, sagde Ulf, saa udelukker et større
 Gode derfor en et mindre. Lad Helten
 højest agte Vren, derfor beholde dog El-
 skov og Skienhed deres Priis, og uden dem
 vilde jo Helte en være til. Ilde nok, svar-
 rede Haldan, at en Helt maae takke saa
 foragtelige Ting for sin Oprindelse. Nok øns-
 ker jeg mig Børn, naar jeg kun ved Bøn-
 ner og Ofringer kunde erlange dem hos Gus-
 derne; men at en feig, en skrøbelig, en
 frygt-

frngtagtig, Pige skal være min Eige, det af-
skyer jeg. Har du da ingen Moder? spurg-
de Ulf. Jeg var nød dertil, gav Haldan
til Svar, og siden hun var der, ærede jeg
hende som Moder. Lad dine Børn gjøre li-
gesaa, sagde Ulf. — Mine Børn? dem
skal jeg først faae. — Du er pligtig til
at efterlade dit Fæderneland saadanne Søn-
ner, som Jokul har efterladt. — Men
om de bleve Døtre? — Døtre føde
Sønner. — Du mangler aldrig Gienfvar,
naar det gælder at forsvare Kiønnen; Du
maae selv være en stor Elsker af det. Men
nok have vi talet herom; Nu vil jeg hen at
fiske, thi i Regnveir bider Fisken best. Hur-
tig løb Ulf hjem, og slæbde Kappen med
sig. Før Haldan kom til Bækken, var han
der, havde sat Maddiken paa Krogen, og
gravet mange andre Maddiker op. Du er
en hurtig Dreng, sagde Haldan, og fortie-
ner Føden for din gode Billie.

Nu nærmede de kolde Dage sig. Hal-
dan spurgde Ulf, om han en vilde ligge
hos en af de andre Karle, saasom det nu
var for koldt at ligge alleene? Men han und-
skyldte sig med sin medfødte Undseelse. Al
din Udsærd er, sagde Haldan, som en Tom-
frues,

frues , og en som en Karls. Jeg faaer at hærde dig , og tage dig med paa Fugle-Jagt. Nu fulgte Ulf ham over Bierge og Dale, fik ikke alleene mangen træt Fod , men og faaret og blodig , rev sig ofte paa Torne , for at bane ham , Ven , har hans Rogger og Bue. Orre , Rype , Hierpe , Tiur , bleve nu fældede.

Engang vilde Haldan , at Ulf skulde sknde ; Men Pilen faldt mat ned paa Jorden , og ikke ti Skridt fra dem. Jeg skal lære dig at sknde , sagde Haldan. Han lagde sine Hænder paa Ulf's , hvilke skælvede og brændte som en Glød , spændte Buen , sigtede for ham , og trak Snoren. Pilen slo , surrede med en høj Lyd , og igiennemborede den største Lødder. Ulf løb , hentede den , og rakte den til Haldan. Den er din , sagde Haldan , thi du skød den. Ja med din stærke Arm , svarede Ulf. En anden Gang laae Haldan , træt af Jagten , og sov. Ulf sad med en Qvist , og vistede Myg og Fluer fra ham. Han faldt derpaa i Tanker , sukede , og saae bevægeligen paa ham , og sang :

Uf! at du følte nu,
Hvordan mit Hierte slaaer,
Hvad Strid det sønderslider,
Hvad Smerte jeg nu finder!
Da, kære Halban, da
Du vist for Hildegard
Medlidend og medynksom vilde blive;
Du glemte da, at hun
Er Møe fra fiendtlig Land;
Du da Veninde kun
I hende vilde see.
Hvor ofte har en kærlig Haand,
Hvorvel en tiltænkt hende,
Dog glædet Hildegard.
Hun over Bierg og Flod,
Igiennem Dal og Skov,
Saa trolig dig har fulgt;
Og dog ved kære Side
En Røe og Glæde fundet;
Da hun den Lykke nød,

Alleene fordi du
 En hendes Stand ret kiendte.
 Alf, naar mon Skæbnen dog
 Engang vil gunstig blive!
 Skal aldrig milde Elskov
 Udi dit Dye tindre?
 Skal jeg dig aldrig kalde Min?

Og ved disse Ord reiste hun sig, (thi nu
 kan Læseren en længer tvivle paa, at Alf
 jo er den virkelige Hildegard) hun be-
 skuede ham nøye, hun indsaae ham, hendes
 Siæl hang ved hans Siæl. Og nu beme-
 strede sig Sandserne hende gandske; Hun
 stial sig til et Kys paa hans Læber, foer
 strax forferdet tilbage, og blev rød som
 Blod. Han vaagnede, slog Døynene halv op,
 og sagde: Hvo rørte ved mig? — Jeg jog
 med denne Døvist en Flue bort, som havde sat
 sig paa din Mund.

Engang de vare gangne vidt om, uden
 at fange noget, satte de sig trætte ned under
 en stor Birk, og vederqvægede sig med Ost,
 Havre-Brod, og en Dunk Øl. Iblant an-
 det blev da talt om Elskov; ved hvilken Lez-
 lighed

lighed Ulf spurgde Haldan, om han aldrig havde elsket? Svortil han svarede: Jeg har ikke engang noget Begreb om, hvad Elskov er; og har de Dphævelser, og Tegn til Glæde og Sorg, som jeg har formærket hos nogle, stedsse været ubegribelige for mig. — Din hele Udfærd synes at overbevise mig om, at du taler Sandhed; men jeg har dog hørt mumle om en vis Hildegard — og ved disse Ord saae hun med en meget betydende Mine paa ham, som een, der hæftig beder om og attraaer en Ting. Han spurgde: Er det hende fra Wallders? Ja, svarede hun skielvende. — Hende har jeg aldrig elsket. — Hun blev stum, blegnede, og lukte sine Øyne. Endelig sagde hun halvgrædende: Hun elsker dog dig, og jeg har altid hørt, at en bestandig Kiærlighed har et velgrundet Haab til Gienkiærlighed. — Det træffer ikke mig, dette quindagtige Kaserie skal aldrig vanære mig; det gjør af Helte Trælle. — Maaſkee en anden, som en var fra Wallders, kunde være lykkeligere? — For mig ere de eens, enhver Mæ er affkyelig for mig. — Her tændtes et Glimt af Haab i Hildegards Hierte: Det er ikke dog mig i sær, ikke en Wallders Mæ i sær, som han hader; min Fejl er kun, at jeg er Fruentimmer,

timmer, sagde hun ved sig selv. — Men, blev han ved, og reiste sig: hvi tager du dig hende saa an? er du beslægtet med hende? Men lad os bryde denne fortrædelige Tale af, og opsøge den slygtige Hare.

Saa Dage efter blev det bekiendt, at Haldan med en samlet Hær vilde paa nye falde ind i Ballders. Kort forhen blev Ulf borte. Da det berettedes Haldan, sagde han intet videre, end: Han var for frygtløs til at blive; og forbed at lede efter ham. Smidlertid kom Hildegard hjem, og fortaalte sin Moder, med hvis Minde hun havde forføyet sig bort, hvor slet det var løbet af, og det svage Haab hun dog havde. Ragnhild søgte at tale hende af dermed, men forgiæves; hvorpaa hun og, som en søn, fierlig, og svag Moder, lod det berøe. Usgeir gjorde sig al Umag for at vende Haldans Sind fra denne nye Krig, og foreskillede ham, at Hallingdalens Skade var noksom hævnnet ved Guttorms Død, og at man nu burde tænke paa Fred. Men Haldan var ubevægelig, og sagde tilsidst: Vil du en gaae, Fostbroder, da vil jeg gaae allene. Usgeir spurgte og meget efter Ulf; men Haldan svarede: Hvi er du saa bekymret for denne

denne unge Dreng, han var dog unyttig til Krigen. — Ere da ingen andre Egenskaber nyttige, end de krigerske? — Jo, at vogte Gedder; Men dertil duede Ulf ikke heller, han var altid saa tankesuld, og blev reent underlig, naar han var hos mig, som endeligen var den meste Tid. — Regner du da denne Omhyggelighed for din Person, den Flid hvormed han vartede dig op, den Kiærlighed, den Omhed, han bar for dig, for intet? — Hos en Mandsperson vil det ey sige stort. — Du havde da elsket Ulf, om han havde været en Jomfrue. — Her taug Haldan, og heraf drog Alsgeir nogen Mistanke, at han havde kiendt Hildegard, og at han ey var uden Følelse for hende; thi Alsgeir var just den, som havde skaffet hende Hallingdals Klæder.

Nu drog Haldans tapre Troop afsted; Alsgeir ogsaa, med Mod og Glæde i Ansigtet, og med Døden i Hjertet. Paa et tilfrosset Vand mødte begge Krigshære hinanden. Ved Luder blev Tegn givet til Slag. Efterat Pilene vare forskudte, greb man til Sværdene. Frode, den raskeste og stærkeste og modigste blant sit Partie, løb med dragen Bærge ind paa Haldan. Da saae

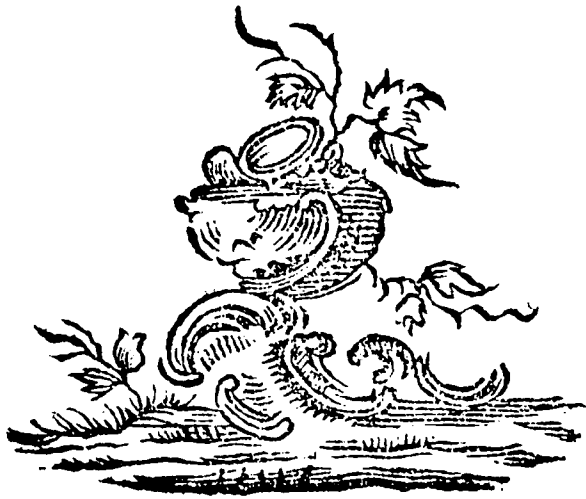
man en ung, velskabt og smækker Karl, at
 trænge sig frem iblant Haldans Troop, at
 ile med hastige Skridt, og at kaste sit
 Skiold for Haldan; Men i det samme gled
 han, faldt, og Hielmen gik af Hovedet;
 Lange gule Lokker flagede paa Skuldrene;
 Skioldet drev i Marken, og Børgen tabtes
 af den svage Haand. Bryste, hvidere end
 Dofres Snee, skjødte sig i Beyret, og Maa-
 nen skinner en saa blidt, som de Straaler,
 der ginge af hendes Dyne. Haldan løb til,
 og reiste hende: Elskelige Hildegard! hvi
 vover du dit Liv for mig? og han trykte
 hende ømt op til sin Barm. Besiddelsen
 af Melke-Beyens Verdener, alle muelige
 Verdener, veyer intet imod den Glæde, som
 Hildegard da følte. Syn, Sands og Tale,
 forginge hende; hun levede i sin Elsker.
 Frode selv lod synke sit Sværd til Jorden,
 da han kom nærmere, og saae dette Syn.
 Jeg ærer min Søsters Elsker, sagde han.
 En Lykke var det, at Asgeir var hos, thi
 han løb efter koldt Vand, som han øfede op
 af et Hul paa Isen, og stænkede i Hilde-
 gards Ansigt, hvorved hun kom til sig selv
 igien, da hun ellers var nær ved at bortdøe
 af Glæde, hvilket hendes Elsker for lutter
 Glæde en mærkte. Hun tog derpaa sin El-
 skers

ffers og sin Broders Hænder, lagde dem i hverandre, og sagde: Herved stifter jeg ævigt Venfkab imellem begge Folk; al gammel Riv, Trætte og Had, skal for stedse være glemt. Begge Hære raabte Frydeskrig ved disse Ord. Saadan Magt have Ungdom, Skønhed, Kiønnen, uventelige og romanske Tildragelser, over de flestes Hjertes. Begge Hære blandedes da sammen til een, Venfkab viste sig nu i alle Fagter, hvor før Had og Brede. Hildegard gif midt imellem Haldan og Frode igiennem alle Ledder, og blev anseet som en Gudinde. Denne Dag er Ulf stor, sagde Haldan, større end nogen Helt. Som Ulf havde du allerede gjort mit Sind vaklende, og begyndt at indskøde mig milde Tilbøneligheder; thi hvo kunde miskiende din Skønhed. Men jeg holdt det for en Heltes Ære, at være uforanderlig i sine Meninger. Dog din sidste Gierning har gandske overvundet mig, og lært mig, at Mennesket har en Ære større end Krigsheltens, og skilt fra hans. Det var neppe, at jeg kunde forstille mig, da du røvede — du veed vel selv, min kære Ulf. Hildegard rødmede, trykte hans Haand, og sagde: Skaan Ulf for Hildegards Skyld.

Hoved=Personerne begave sig derpaa til Ragnhilds Bolig, hvor Halvan havde inden kort Tid Bryllup med Hildegard, og Asgeir med Gerdur. De levede længe sammen. Deres Elskov og Benskab endtes en før med Døden, og de efterlode sig velartede Børn, levende Udtugt af deres Fædre og Mødre; og til samme Skæbne vil jeg ønske mine Læsere og Læserinder megen Hæld og Lykke.

Om

NOVGE.

Bed

Forfatteren

af

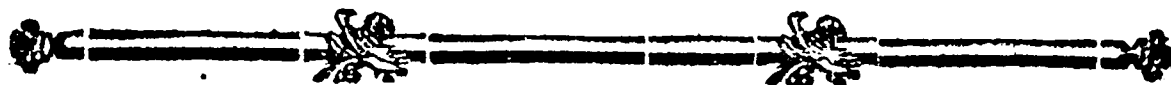
Sigrid.

Per damna, per cædes, ab ipsa

Ducit opes animumque ferro.

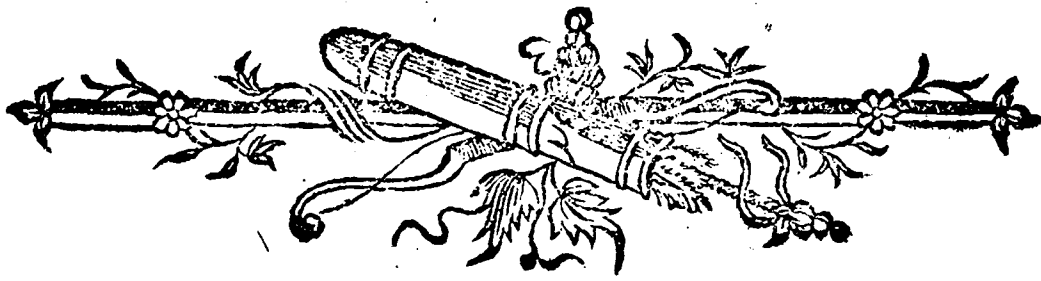
HORAT.

Kjøbenhavn, 1776.

Trykt og faaes til Kjøbs hos August Friderich Stein,
boende i Skidenstrædet No. 171.

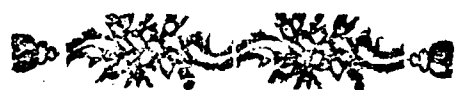
Mod Verdens Nordre Poel
Sig Vand i Benret renser,
Med Mos = begroede Top,
Med evig Is = graae Fjælde ;
Til Synne frygteligt,
Helst fra sit Naboer = Rige
Og fra de Stæder Nereus
Skum = Bølger paa det vælter,
Gud og Naturen har
Med Klipper det omgiærdet,

For Fiende = Haand og Dye
 Derved i Tryghed sat.
 Sig store Fiorde langt
 I Landet skiere ind,
 Med grøn = beklædte Strande
 Og skovrig Bakker prydde.
 Der Granen hæver sig,
 Og Furren Himlen truer ;
 Og dog for hvasse Dye fælde
 Maae Kanes Døttre hilse.
 Der Koen Sødme skienker,
 Og Gedden flavrer op ;
 Der Hav og Ely af Fiske vrinkle,
 Og Bierg Metaller skiuler.
 Hvert Skridt Forandring giver,
 Nye Udsigt aabner sig :
 Hist Vand fra Fiældet falder
 Med Fart nedstyrtende,
 Vel tusinde Regnbuer
 I det for Dye males.

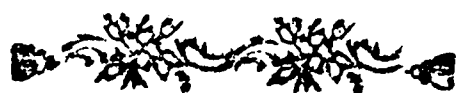
En Frankrigs Ludvig, en
De Britters Jørgen, nægte
Med Croest rige Skat
Et saadant Fald frembringe.
Og I, Egyptens Under,
Og Pharaoners Skam,
I høye Pyramider,
Mod Fiæld I svinde bort.
Paa Fiæld vort Syn udvides
Langt over Jord og Hav;
Der klare, pure Lust,
Fred, Frihed, aander ind.
En Under, at Beboeren
Et sundt, et smiddigt Regent,
En frie, og sund, og villig Mand
I saadant Regent bærer.
En rart er der at finde den,
Som andet Sæcle aabner,
Og Gyldenløves Fende
Endnu omtale kan:

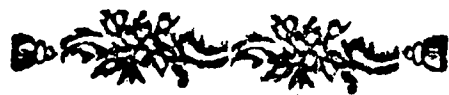
Jeg vel den Helt end mindes,
 Hvor han for Fode slog
 Bort Naboe-Folk og Fiende;
 Han deres Skræk ret var.
 Min Aand nu ynges op
 Ved nye Erindring om,
 Hvorledes Marstrands Skandser
 For Norske Løve faldt.
 Saaledes Gubben taler,
 Og sneehvid Hage ryster,
 Med Fingeren paa Bord
 I Øi han Feldtslag maler:
 Hvor hoppede mit Hierte,
 Da Fende nylig meldtes!
 Men æ! min Arm var svag,
 Og en min Villie lig.
 Dog skulde fire for
 Mig eene have stridet,
 De raske Sønnesenner
 Min Styrke viset dem.

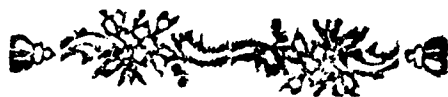
Gaae, sagde jeg, og strid
For Land, for Fader, Konge;
Lad overmodigt Folk
De Norskes Styrke prøve;
Og viis, at Helte = Blod
I Helte = Afkom flyder.
Døer heller, fiære Sønner,
Paa Helteviis med Ære,
End lever skammelig
Som Niding og Forræder.
Dog jeg af Fædre = Ild
Jer Ansigt blusse seer;
En fiække Nordmand trænger til
At muntres op til Dyd.
Hos ham Dyd arves med
Den Lust, han fødes i.
Den første Pust han drog,
Var frie, og ædel, dydig.
En Trælles nedrig Sind,
De Søndre Landes Lod,

Ham kve , tvinge kan ;
 Af Navn end Træl en kiendes.
 Hans Jord hans egen er,
 Han Fædreland vist eyer :
 At værge egen Jord,
 Og Fædreland , er eet.
 Derfor sit Bryst til Bærn
 Han sætter , og bortjager
 Dem , som hans Fødeland
 Vil træde under Fod.
 Han voxer ; Ære , Lyst ,
 Og Elskov for sit Land,
 Med ham opvære , og
 Hans hele Selv besicæle.
 For ham er Kongen Fader,
 Thi Børne : Ret han har ;
 Han derfor frem for andre
 Udsees at Kongen vogte.
 Som frie han eene veed
 At elske , hade , figte,

Dem som bør elskes, hades,
Og figtes hart imod.
Saa Gubben talde.
Mit Sind heel oprørt blev,
Og jeg den Barmie kun
Af Fædreland nu følte.
Besæled ved min Nordmands Land
Jeg ham saa talte til:
Hvorvel end fød i andet Land,
Din Bærd heel godt jeg skionner;
I et stort Antal Aar
Din Lust, dit Mod, din Dyd,
Paa mig har virket saa,
At jeg for Norsk mig agter.
En Dansk, en Norsk, hos mig
Er fælles Landsmand, Ven;
For Broder agtes hver,
Som Kongens Scepter Inder.
Men mig er det en Lyst,
Den fiælle Nordmands Billed

Med sande Farver male ;
 Jeg ham det skylder vidst.
 Med venligt Øyekast,
 Med milde Ord og Fagter,
 Den tapre Nordmand sig
 I Ilden for dig kaster.
 Han Edelmød og Venskab
 At skatte, ære, veed.
 Men vil du ham beegne
 Som Træl og nedrig Siæl,
 Hans tapre Mod sig hæver,
 Du selv en Træl da bliver.
 End giælder Haand i Haand
 Hos denne ædle Slægt ;
 Dens Mund og Hierte stemme
 I alting overeens.
 Hvad andet Folk, end dette,
 Til Ilden havde ofret
 Sit Gods og sine Gaarde,
 Da Sverrigs tapre Carl

Det Norſke Riges Formur,
De Friderichshaldſke Bolde,
I Vinters haarde Kuld
Med megen Magt angreb.
Men Heden, ſom i Nordmands Brøſt
End ulmede og brændte,
Brød da i Lue frem,
Og med fornøyet Magt
Slog ud igiennem Tøge,
Naturen ſelv betvang.
I ſidſte truend' Fende,
Da Kiæk og indfødt Nordmand
Paa Penge = lehed Fremmed
Med Vagt opagte maatte,
At han en let til Flugt,
Men ſeen til Stridens Fare,
Sin Fane, og ſin Fed,
Forløbe, glemme, ſkulde:
Da ſkeede det, at ſaadan
Uædel Løveſvend

Fra Danskes Hær sig sneeg,
 Og anden Bund forsøgte.
 Udsatte Norske Post
 Forgæves vared ham,
 At han Befaling havde
 Hver den ihjel at skænde,
 Som Ære, Pligt, forglemte,
 Og til vor Fiende gif.
 Endda løb leved Krigsmand,
 Og i sit Løb han døde
 Ved Kuglen, udsendt fra
 Den trofast Nordmands Bøsse.
 Nu Generalen selv
 Ham roser, og vil lønne
 Med den udsatte Priis,
 Af Kongen før bestemt.
 Men Norske Helt ham svarer:
 For Penge ikke jeg
 Et Menneske afliver,
 Men kun naar Pligt mig byder.

Dg denne Helt han dog
Kun ringe Krigsmand var;
Men Norsk Soldat han tænker
Som fødte Adelsmand.
Saa meget Frihed gier:
Man egen Værd da føler;
Da Borgers sande Hønhed
I fulde Glæds sig viser.
Bull's høje Sang kun du,
O Frihed! lived' op,
Da han om Eghed
Dg Frihed sang saa værdig.
Den Lyst til Fødeland,
I ædelt Bryst den Barme,
Frimanner og Tulliner
I Norge bringer frem.
Hvad anden Vaar, end Norges,
Colbiørnsen danne kunde?
Bed Norske Fiendes Fod
En Totul saaes af Storm.

Og Einar's Fædre = Jld
 Opblussed' Einar's Sanger.
 Thalia selv jo loe,
 Da Wessel stemte op.
 De nye Eyvinder skal
 De Gamles Noes fornø,
 Ja med fordoblet Kraft
 Dem overgaae og stige.
 For Nordmand skalded Fiæld
 Meer end Parnassus er.
 Foruden Helicon
 Og Lærdoms faste Sæde,
 Ved egen Aand opmuntred,
 Ved egen Drift henreven,
 Han dem alt overgaaer,
 Der midt i Musers Bolig,
 Ved Siden af Apoll,
 I Lærdoms Lys nu boe.
 Om Siæle kunne spaae,
 Et Glimt af Guddoms Jld

Sig ofte for dem viser,
Naar de beaandet ere;
Saa føler jeg, og spaaer:
At den Tid skal vist komme,
Da muntre Gallier
Fra Seinens lave Bredde,
Og dybe Britter fra
Den Rigdom = ferend' Themse,
Til Norges tapre Folk
Om Rærdom beyle skal,
Og ved Mid = Elvens Bredde
Nye Kundskab lede op;
Paa Bergens høje Skole
I Handel undervises;
Og Nordmænd Verdens Under,
Samt Hæder, Enst, da være.
Men, da jeg trætte Lemmer hviler,
I Grav formulned er min Krop.
Uf! at jeg Hoved maatte reise,
Og Norges Ære skue!

Du smilte fiælle Nordmand,
Dg mig om Halsen faldt:
Du som en Nordmand taler,
Er værdig den at være;
Jeg Norges Ære føler,
Dg glad til Graven iler.

